C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-25-Ledova_spolecnost-Slunecni_spolecnost.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-25-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
25. Ledová společnost

Sluneční společnost

1

Liensun se probudil první, navlékl si izotermickou kombinézu a vyšel ven na náhorní plošinu. Už měsíc, od chvíle, kdy tu ztroskotali, pravidelně ověřoval stav hemisférické konstrukce, pod níž nalezli úkryt. Vytvarovali ji z původního pláště vzducholodi Jasné Slunce.

Zbylo jich už jen osm. Ti, kteří přežili, viděli umírat své druhy během zoufalých pokusů uniknout z této nehostinné pustiny. Tři pokusy, tři ničivá ztroskotání, až nakonec skončili na téhle zatracené náhorní plošině téměř bez zásob, jen s pár litry oleje, určeného výhradně k vytápění velkého společného stanu.

V této nadmořské výšce vítr nikdy neutichal a vanul převážně západním směrem. Nic horšího je nemohlo potkat, nezadržitelně se totiž vzdalovali od Tichomořského ledovce a své základny Bratrství I.

Před dvěma měsíci zasáhla vzducholoď řízená střela asijské jízdy, která je pronásledovala na území bývalého Mongolska. Veliteli Juguezovi se podařilo se vzducholodí celkem slušně přistát. Část výstroje, heliové filtry a jeden z motorů se podařilo zachránit. Za necelý týden dokázali zrekonstruovat mnohem menší stroj, na jehož palubě by mohli celkem bez velkých obtíží dorazit zpět na základnu. Silná vichřice je však zavlekla daleko na západ a v boji s ní spálili zbývající motor.

Další nouzové přistání a další pokus opravit balon. Po celou dobu jejich zdejšího pobytu je neodolatelně lákala vysokohorská vesnička, jejíž světla je dráždila každičkou noc. Celé dva týdny všichni o těch světlech snili, pokoušeli se odhadnout vzdálenost, která je dělila, fantazírovali o zásobách potravin a paliva, jež by tam mohli získat. Vesnička na druhé straně hlubokého horského údolí však zůstala nedostupná a několik členů posádky zaplatilo touhu přiblížit se k ní životem: smetla je lavina.

Několik dní po té tragické události se zbývající posádka vydala znovu na cestu. Doufali, že dokážou využít stoupajícího vzdušného proudu, který je měl dopravit nahoru do vysněné vesnice. Když však loď nabrala výšku, strhl ji vzdušný vír a nenávratně ji odnesl pryč.

Zastavili se v klidné oblasti bezvětří, kde konečně mohli spustit kotvy a vystoupit na led. Ocitli se uprostřed zalesněné oblasti; v panující době ledové to bylo něco naprosto neočekávaného a nikdo z nich by neuvěřil, že někdy v životě spatří strom, natož celý les. Pro většinu lidí ta slova už dávno ztratila význam.

Nikde však neobjevili mýtinu, a tak museli vzducholoď pevně připoutat na kotevní lana nad táborem. Dole na zemi si postavili dřevěné sruby a pořádně si zatopili. Kotevní kabely však začaly jeden po druhém praskat a ztroskotancům nezbylo než se odhodlat ke krutému řešení: buď vypustit vzducholoď prázdnou a zůstat ve zdejším lese s mlhavou nadějí, že se jim snad někdy podaří vrátit se na východ, nebo opustit toto pohostinné místo, kde se mohli ukrýt, zahřát a živit ulovenými zvířaty. Při hlasování se devět ze sedmnácti rozhodlo setrvat na místě.

Osm odvážných cestovatelů se pak vydalo na cestu. Po několik dní je hnal vítr na západ. Jen občas začal vanout opačným směrem, ale naděje na trvalejší změnu směru větru byla marná. Nakonec vypověděl službu i poslední heliový filtr a loď se ztroskotanci musela nouzově přistát na téhle náhorní plošině. Tady si z pláště a zbývajících, ještě heliem naplněných balonků postavili své poslední útočiště, velký stan.

Pětice mužů se už dva dny pokoušela přinutit stádo jaků, aby se vrátili k jejich tábořišti. Při nuceném přistání pozorovali, jak několik stovek vyděšených zvířat prchá na sever. Ze svého útočiště stádo v dálce dobře rozeznali, bylo však příliš daleko. Když jim začaly docházet potraviny a topný olej, rozhodli se, že se pokusí stádo vyplašit, aby se vrátilo zpět do blízkosti tábora.

Spousta kožešin, masa i sádla, jaká lákavá perspektiva! Jediné zvíře by jim umožnilo přežít celý měsíc.

Liensun zkoumal na obzoru náhorní plošinu, viděl však jen holé stráně vysoké hory, která jim stála v cestě. Vskutku úctyhodná překážka.

„Vidíš něco?“ zeptal se ho velitel Juguez, který stál za jeho zády.

Místo odpovědi mu Liensun pouze mlčky podal dalekohled a vrátil se zpět do stanu, aby připravil čaj a bramborové placky z prášku.

„Dokonce není vidět ani jaky," poznamenal Juguez, když se vrátil do stanu.

Třetí muž v táboře se jmenoval Heris. Trpěl hlubokými omrzlinami, které mu bránily v chůzi. Liensun ho ošetřoval s pomocí léků, které zbyly v palubní lékárně, ale obával se gangrény.

„Dva dny, rozhodně ne víc. S tím, co měli s sebou, nemůžou vydržet víc."

„Proč myslíte, že se to stádo vrátí zrovna sem?" řekl hádavě Heris. „Není tady žádná pastva. Vždyť vám povídám, že tudy jen procházeli a nic je nedonutí vrátit se sem zpátky. Ta zvířata se přemísťují od jednoho mechového pole k druhému po celé tundře, ten okruh je daný staletou zkušeností. Budeme muset počkat celý rok, než je znovu uvidíme. A do tý doby..."

Vlastně už neměli zásoby víc než na týden a oleje tak na dva až tři dny. V případě, že by považovali nula stupňů uvnitř stanu za přijatelnou teplotu; jak jinak taky, když teploměr venku klesal až na minus sto.

„Budeme se muset ještě víc uskrovnit," prohlásil Juguez, „a pravidelně zastavovat topení. Stačilo by, kdyby se aspoň jediné zvíře vrátilo zpět k nám. Jen jediné."

Snili o tom nádherném kusu masa a hoře sádla. Liensun by dal přednost samici, mohli by ji před porážkou podojit a napít se dosytosti jejího hustého mléka.

„Ma Ker a všichni Obnovitelé nás už určitě odepsali," prohlásil Heris. „Naše poslední rádiové zprávy nikdy nemohly dorazit až k nim."

„Vysílali jsme z výšky víc než pět tisíc metrů," odsekl mu Juguez, „a kolem dokola nebyla jediná překážka. Určitě ještě věří, že jsme naživu, a vyslali jednu nebo dvě vzducholodi na naši záchranu."

„Jsme šest, možná sedm tisíc kilometrů od Bratrství I. Jak chcete, aby nás našli, když vůbec nevědí, kterým směrem hledat?"

„Máme ještě světlice," nedal se Juguez. „Jsou vidět na vzdálenost dvou set kilometrů..."

„To je dobrý tak leda na to, aby nás zaměřili místní lidi."

„Vždyť jsme tady ještě o nikoho ani nezavadili."

Liensun věděl, že Heris trpí, proto byl tak rozjitřený a hádavý. Připravil mu injekci na uklidnění a zmírnění bolestí, po ní určitě usne.

Když Heris konečně usnul, využil Liensun jeho uměle vyvolaného spánku a obnažil mu pravou nohu. Juguez se zamračil.

„Budeme mu ji muset uříznout, jinak umře v strašlivých bolestech."

Liensun na to myslel už od včerejška, ale neodvažoval se pustit se do takového zákroku.

Oba muži pak vyšli ze stanu ven; místo stanových tyčí ho držely dva balonky dosud plné helia.

„Jestli se ta zvířata nevrátí," řekl ustaraně Juguez, „budeme muset postavit saně, uložíme na ně Herise a pokusíme se dorazit na nějaké obydlené místo. Zatím ale nedokážu říct, jestli je takové místo v dosahu našich sil. Kdybychom měli alespoň Železniční instrukce téhle části světa."

„Jsme snad v Tibetu, nebo ne?"

„Vypadá to tak. Ty vrcholky hor, náhorní plošiny..."

Když se Heris probral, kruté bolesti se vrátily. Liensun mu znovu napíchal injekce tišící bolest. Juguez si prohlédl lékárničku a prohlásil:

„Musíme se do toho pustit, jinak ho už ani nebudeme mít čím uspat."

Začal si připravovat nástroje, skalpely, chirurgickou pilu, svorky zastavující krvácení, nůžky, vatu, obvazy a injekční stříkačky.

Do operace se pustili kolem poledne a trvala skoro hodinu. Liensun musel nemocného dvakrát znovu uspat, zatímco Juguez nepřestával operovat.

V noci dostal Heris horečku. Museli se u něho střídat, blouznil až do rána. Za úsvitu horečka opadla.

Během dne oba zdraví muži pracovali na stavbě saní. Použili k tomu zbytky gondoly ze vzducholodi a na saně pak naložili všechno, co jim ještě zbylo. Brali s sebou především přístroje, ty se jim můžou ještě hodit.

„Použijeme i jeden balonek, aby nám ten náklad trochu nadlehčoval."

Čtvrtého dne po odchodu lovců opustili tábor. Zraněného umístili do úzké mezery mezi nákladem, aby byl chráněn před zimou. Rozhodli se, že přejdou plošinu a pokusí se najít jačí stezku, ne tu, kterou se vydala skupina pěti Obnovitelů.

Těsně před příchodem noci postavili stan a pod jeho ochranou vyhloubili v ledu iglú. Tam zapálili olejový hořák. Heris byl na tom velmi zle, blouznil v horečce. Rána začala znovu krvácet, měli co dělat, aby krvácení zastavili.

Nazítří konečně narazili na výkaly skotu a sledovali jeho stopu, která směřovala na jih. Brzy nato spatřili obrázek slunce nakreslený na ledu a podle něho zjistili, že jejich druhové šli stejným směrem.

Osmého dne po odchodu skupiny a pátého dne od jejich vlastní expedice už neměli nic k jídlu. Pokusili se rozdělat oheň z trusu zvířat, ale bez úspěchu. Zmrzlá lejna byla po rozmrazení ještě příliš čerstvá a nechtěla hořet.

Neměli dost sil ani odvahy vydat se na další cestu a opustit provizorní úkryt. Ostatně Heris byl už příliš slabý na jakýkoli transport.

„Jsme přece na jačí stezce," opakoval do omrzení Juguez.

Ráno se Liensun vypravil ven. S puškou přes rameno se pomalu vzdaloval od iglú, chráněného ještě vrchním pláštěm bývalé vzducholodi. Byl si jistý, že tady žijí zvířata, ale hluk a pach lidí je vylekaly natolik, že se někam schovala. Postavil si nové iglú, zavřel se uvnitř a skrz úzké průzory pozoroval rozlehlou plochu náhorní roviny.

Po třech hodinách čekání se objevilo první zvíře. Krysa. Vylezla odněkud zpod ledu a celé dlouhé minuty se neklidně rozhlížela kolem. Mohla vážit tak kilo, ale Liensun si řekl, že ji ušetří. Když pak krysa zmizela, trpce si to vyčítal, byla by mu posloužila alespoň jako návnada.

Trpělivě čekal, když náhle zachytil lidskou myšlenku. V první chvíli si pomyslel, že to je Juguez nebo Heris, kteří sní o kusu masa opečeném nad ohněm z kravského trusu. Pak si však uvědomil, že jeho kamarádi by si nikdy nepředstavovali oheň z trusu, ale z velrybího oleje. V blízkosti tedy musel být nějaký cizí člověk.

Vědomí toho muže rozhodně nebylo složité, nezatěžoval se víc než dvěma představami najednou. Používal však jakéhosi neznámého jazyka a v duchu stále opakoval stejné slabiky.

Musel být přímo naproti Liensunovu provizornímu úkrytu, v nějaké prohlubni narušující rovinu plošiny. Pokusil se vniknout do mozku neznámého a ten si záhy uvědomil, že se jakási neviditelná síla snaží zmocnit jeho myšlenek. Liensun obratně využil mužova intenzivního strachu, aby o něm zjistil něco bližšího. Záhy objevil, že bydlí ve skalnaté rozsedlině chráněné kamennou zídkou. V blízkosti mužova přístřeší vytvořily ledové kry přirozenou ohradu, v níž se na trsech mechu poklidně popásala dvojice jaků.

Liensun, veden intenzivním vlněním vyděšeného mozku domorodce, rychle postupoval jeho směrem a snadno primitivní obydlí našel. Zahlédl přitom párek skotu s dlouhou hedvábnou srstí. Pastýř žil zřejmě v rozsedlině za zdí z plochých kamenů, jejíž vchod zakrývala velká zvířecí kůže.

Liensun uvolnil mužův mozek a v třeskutém mrazu čekal. Netrvalo dlouho a muž vyšel ven. Byl celý zahalený do kožešin obrácených srstí dovnitř a ozdobených červeným a zeleným vyšíváním. Obličej mu chránila kukla z tkané vlny se čtvercovými skly v místech očí. Přišel zkontrolovat zvířata a s nadějí ohmatal vemeno samice. Marně, bylo beznadějně splasklé. Měl už dlouho hlad, snil o tom, že jedno ze zvířat zabije, ale zbytek zdravého rozumu mu v tom bránil.

Prudce se otočil a zahleděl se Liensunovým směrem. Pak na chvíli zmizel ve svém brlohu. Když vyšel ven, svíral v ruce podivnou zbraň. Liensun si vzpomněl, že podobnou kdysi viděl ve staré ilustrované knize. Říkali tomu kuše.

Šíp vylétl nečekaně rychle a Liensun si všiml, že se až do poloviny délky zaryl do blízkého kusu ledu. Následoval další šíp a pak ještě třetí. Všechny zasáhly led těsně kolem něho. Musel zareagovat, čtvrtý šíp by se mu mohl stát osudným. Zamířil nad hlavu zahalenou do kapuce a vystřelil. Tibeťan zoufale vykřikl a zmizel v chýši. Odtud střílel po Liensunovi další šípy.

Liensun se doplazil až k ledové ohradě a z úkrytu se pokoušel neznámého uklidnit a smířit se s ním. Zbytečně. Zkusil to tedy jinak, začal muži prostřednictvím myšlenek vyhrožovat. Dal mu na srozuměnou, že zabije jeho jaky a oba mu je vezme. Přesvědčoval ho, že když bude rozumný, zabije jen jednoho, samce, a vezme si z něj jen část. Tibeťan se však zatvrdil a Liensun musel jednat.

Samec zasažený jedinou přesnou střelou se zhroutil a krásná světle šedá srst se zabarvila jeho rudou krví. V té chvíli se znovu objevil Tibeťan. Byl neozbrojený a prudce gestikuloval. Liensun mu nařídil, aby uřízl velký kus masa a hodil mu ho před ohradu, jinak že zabije i samici.

Do tábora se vrátil s nákladem sedmi či osmi kilogramů již zmrzlého masa. Juguez ho zřejmě netrpělivě vyhlížel, neboť mu vyběhl v ústrety.

„Heris umírá... Blíží se konec.“

Pak spatřil maso a oči se mu rozzářily.

„Našel jsi jaky?“

„Vysvětlím ti to.“

Juguez vzal náklad, zanesl maso dovnitř a začal ho porcovat. Liensun se sklonil nad Herisem a jemně jím zatřásl:

„Zase máme co jíst!“

Pro Herise však už bylo pozdě.

Juguez podal Liensunovi kus masa a pustili do jídla. Jedli a čekali, až jejich druh zemře. Heris už ani nenabyl vědomí.

2

Hned nazítří po svém návratu z Afrikánie byla Yeuze pozvána do paláce Floy Sadonové.

Byl to opravdu nádherný a okázalý palác a zaujímal mnoho kolejí ve čtvrti nejluxusnějších nástupišť Grand Star Station. Neoficiální, avšak všeobecně uznávaná paní celé Transevropské okamžitě přijala Yeuze ve své přepychové kanceláři.

Odkud se tu vzal všechen ten mramor, sloupy, zlacená nádhera? Dokázal by se tento palác vůbec ještě pohybovat po kolejích, tak jak to přikazovaly závazné normy KDNYST? Obávané Komise Dohod New York Station o železničním společenském uspořádání?

„Viděla jsi piráta Kurtse?“ uhodila na ni Floa bez okolků.

„Ne.“

Yeuze vlastně ani nebyla překvapená, že je Floa o všem informovaná.

„Takže Lien Rag je mrtvý a ta skleněná nádobka, kterou jsi přivezla, prý obsahuje jeho popel?“

„Přál si být spálen.“

„Nevěřím tomu. Nevěřím, že je mrtvý, stejně jako nevěřím téhle šaškárně. Kurts určitě chrání nějaké tajemství... Lady Diana tomu taky nevěří. Poslala mi zprávu v tom smyslu.“

Floa vstala, přistoupila k Yeuze a jemně ji pohladila po tváři.

„A ty tomu taky nevěříš... Lady Diana by se s tebou ráda setkala. Prý by její vědci mohli identifikovat, komu ten popel patří. Přistoupíš na to a svěříš jí ten popel?“

„Ne.“

Floa naplnila dvě sklenky likérem a jednu podala Yeuze.

„Myslela jsem si to. Co s ním uděláš?“

„Nechám si ho, dokud se nevrátím do Společnosti Mořského ledovce."

„Ale Lien Rag byl Transevropan," upozornila ji Floa.

„Lien Rag tuhle Společnost neměl rád."

„Ale vždyť Mořskoledovecká ho svým způsobem odvrhla... Říká se, že prezident prodal Liena Raga vrahům... těm Metařům Věčného života."

„Říká se spousta věcí a není to vždycky pravda."

Yeuze popíjela ten zelenkavý likér a pomyslela si, že možná obsahuje afrodisiakum. Byla však příliš zemdlená i znechucená, než aby se nechala uhranout nástrahami Floy Sadonové.

„Že by ten příběh o rodině Ragusů nebyl pravdivý?" posměšně se otázala její hostilelka. „Vím, že patří ke stejnému rodu jako Lien Rag a že všichni jsou zasvěceni do nějakého úžasného tajemství... Starý Ragus před rokem náhle zmizel a před pár měsíci zmizel i jeho syn... Říká se, že pořádali jakési expedice. Kam vlastně, víš to? A co tam šli hledat?"

„Věděl o tom vůbec Lien Rag?"

„Před deseti lety ho u nich načapali... Nikdo se nikdy nedozvěděl, co tam šel dělat, ani proč pátral po stopách svých předků a vracel se zpátky do historie až ke společné praprabábě, k osobě, která nesla jméno Ragus."

Floa se posadila na okraj svého přepychového psacího stolu a rozparek šatů odhalil její plné stehno. Yeuze se zdálo, že v poslední době přibrala.

„Poslala jsem své vyšetřovatele, aby po tom pátrali..."

„Ale proč vlastně?"

„Protože všechno, co zneklidňuje lady Dianu, mě velice blaží... Věřila bys, že Lien Rag pátral po osudu lidstva? Že hledal možnost, jak uniknout té mrazivé fatalitě a tomuhle špinavému šeru, kterému hrdě říkáme den?"

„Dej pozor, aby se z tebe nestala Obnovitelka Slunce... Postavili by tě před soud navzdory tvému postavení a bohatství. S tímhle disidentstvím není radno žertovat."

„Ale je to fascinující představa, že jednou možná..."

Zachvěla se.

„Ten popel, to je přece směšné! Kdo by uvěřil, že opravdu patří Lienu Ragovi?"

„Kdybych se byla alespoň setkala s Kurtsem osobně, nepochybovala bych. Ale všechno se to seběhlo tak záhadně. Taky mě to nepřesvědčilo. Ale budu dál hrát tu hru. Musíme uchlácholit jejich podezření, ať už jde o lady Dianu nebo o Sibiřany."

Floa náhle seskočila na zem a hleděla na ni celá užaslá:

„Sibiřany?"

„Jistě jsi už slyšela o tom jejich novém dogmatu o nepomíjivosti doby ledové. Podle nich trvá toto období daleko delší dobu, než si myslíme... Ne tři století, ale víc než dva tisíce let..."

„Nepřikládala bych tomu žádný význam, to chtějí jen otrávit a oslabit Obnovitele. Lien Rag byl glaciolog, skvělý glaciolog, byl schopný určit stáří jednotlivých vrstev ledu... Představ si, že by dokázal, že ani ta nejspodnější není starší než tři století? Tím by se dogma Sibiřanů sesypalo jako domeček z karet."

„Nebo taky potvrdilo."

„Půjdu domů, je mi z toho všeho nanic..."

Ambasadorský vlak však nebyl tím nejlepším místem, kde by si mohla odpočinout. Stále ji někdo hledal a žádosti o povolení emigrace do Společnosti Mořského ledovce nebraly konce. Úspěchy Společnosti lákaly mnoho lidí.

A ke všemu se ještě objevil Zeloy, ten jednooký novinář.

„Už tě pustili z Mesur Station? Jsi zdravý?"

„Už nejsem radioaktivní, neboj se, jestli tě zajímá právě tohle. Musím předstoupit před zvláštní komisi a odpovídat na jejich dotazy, přímo tady ve stanici."

„Floa toho ví hodně o zmizelých Ragusech, neví však, jak se to stalo."

„Chce mě nechat vyhostit?"

„Dokud ji budeš zajímat, nechá si tě tady ve své Společnosti."

V dopisech nepsal Kid skoro o ničem jiném než o děvčátku, které nedávno adoptoval a kterému se podařilo vyplnit jeho touhu po něze. Dokonce mluvil i o tom, že se jednoho dne stane jeho dědičkou.

„Je to divný, tahle holčička se jen tak, z ničeho nic, objeví v trpaslíkově životě," rozohnil se Zeloy. „Lidi tvrdí, že přišla z ústavu pro hluchoněmé a že vlastně nepochází odnikud. Je naprosto nemožné vypátrat její rodinu."

„Jmenuje se Rewa, to je všechno, co je o ní známo, a ještě že je blonďatá."

Když se Yeuze dostala konečně do postele, přečetla si ještě několik tajných zpráv. Na východě připravují Sibiřané velký útok na utajovanou základnu Obnovitelů Slunce, nalézající se někde v severním Pacifiku. Sto tisíc mužů a děsivé množství vojenské techniky a palných zbraní. Stavba trati, po které by bylo možné dopravit ta kvanta materiálu co nejblíž k základně Obnovitelů, postupovala velmi rychle, ale teď jako by se zastavila. Ani pozorovatelé prezidenta Kida o tom nevěděli víc a s Yeuze se počítalo, že dokáže rozvázat ústa sibiřskému velvyslanci Serninovi, který jí vždy projevoval svou náklonnost.

Také Jdrien, Mesiáš Zrzavých, se snažil dostat k svému nevlastnímu bratrovi Liensunovi, zuřivému stoupenci Obnovitelů Slunce. Jdrien, následován tlupou svých zrzavých bratrů, se vydal na sever k Velkému mořskému ledovci.

Nazítří požádala Yeuze o slyšení Sernina, který ji okamžitě pozval na návštěvu.

„Určitě jste dostala zneklidňující zprávy o zastavení naší ofenzívy proti tajné základně Obnovitelů, že?"

Prudce se začervenala a Sernin se rozesmál.

„Však jsem si to myslel. Kid je skvěle informován o každém našem pohybu. Všechno šlo hladce a podařilo se nám udržet pravidelné tempo padesát až šedesát kilometrů položených kolejí denně... Zapomněli jsme však na Kurošio."

„Ale co to je?“

„Mořský proud, teplý proud, který na severu protíná mořský ledovec a silně ho oslabuje. A to dokonce natolik, že budeme nuceni pracovat ve dne v noci a postavit co nejrychleji viadukt, lépe řečeno sérii viaduktů, aby naše těžká technika měla šanci projet bez rizika. To znamená měsíc zdržení, jestli nás ovšem nebudou napadat vzducholodě. Zatím jsme je drželi v uctivé vzdálenosti, ale vyrobili si prý lehké stroje, mnohem rychlejší, které dokážou bleskurychle zaútočit a stejně rychle zmizet.“

K čemu taková upřímnost, musel přece vědět, že o tom bude neprodleně informovat prezidenta Kida!?

„Dokážeme to a zničíme to hnízdo drzých Obnovitelů. Podařilo se jim uloupit nám jeden starý jaderný reaktor přímo uprostřed Společnosti. Nezastaví se před ničím. Poslali k nám svoje špiony... Jednoho mladíka a ženu ve zralém věku. Identifikovali jsme ji, je to Ligath, byla nějakou dobu vaší spoluvězenkyní v trestaneckém vlaku.“

„Skutečně Ligath, jste si jistý?“

„Držíme ji v Moskva Station, dostali jsme ji po nájezdu těch banditů proti jednomu z našich průmyslových center. Je to specialistka na otázky jaderné energie, ale odmítá s námi spolupracovat... Snad kvůli ideálu, nebo z principu zůstává věrná sektě Obnovitelů Slunce. Marně se jí snažíme dokázat, že Slunce neexistuje už několik tisíciletí.“

Yeuze už začínalo být divné, proč ji o tom tak zevrubně informuje, proč s ní vlastně o Ligath mluví. Tu ženu opravdu kdysi poznala v trestaneckém vlaku, kde vyráběly umělé kožichy.

„Cestující Yeuzo, potřebujeme vaši pomoc, abychom ji přesvědčili, že její sympatie pro Obnovitele jsou trestuhodným omylem.“

Nevěděla, co na to říct. Sernin zatím připravoval čaj v pravém samovaru.

„Samozřejmě bychom vám byli nesmírně vděčni... Spolupráce mezi oběma našimi Společnosti by se tím jenom upevnila a váš prezident Kid by v tom jistě neviděl nic závadného.“

„Necítím se povolána tu ženu přesvědčovat... Nesympatizuji s Obnoviteli, ale svoboda vyznání a ideologické přesvědčení jsou hodnoty, které uznávám...“

„Ale ovšem, ovšem, nicméně uvažujte reálně, ano?“

Chystal jí podnos s šálkem, sušenkami a hnědým ovocným cukrem na malé misce.

„Dáte si mléko?“

„Ano, díky. Chcete mi nabídnout nějaký obchod?“ „Jen pár informací o tragickém konci vašeho přítele Liena Raga, však víte, toho glaciologa.“

3

Atmosféra na základně Bratrství I houstla každým dnem a fyzička Ma Ker, stará dáma, která předsedala správní radě, si to plně uvědomovala. Tisícovka vyznavačů návratu Slunce, kteří se uchýlili do téhle nehostinné krajiny, se začala bát budoucnosti a ztrácet naději.

Ze severu je ohrožovali Sibiřané. Zatím, jistě jen dočasně, se jejich postup zastavil díky obrovské trhlině v mořském ledovci. Teď ale už zase šturmovali, stavěli ve dne v noci viadukt, který by unesl tíhu jejich železničního loďstva.

Náhradní bezpečnostní základna, kterou jim nabízela Ma Ker, je příliš děsila, než aby se odvážili tam usadit. Už jen pouhá myšlenka na to, žít uprostřed obludného živočicha, obrovité améby, jejíž jediná buňka pokrývala tisíce čtverečních kilometrů, přesahovala možnosti jejich lidského chápání. Ma Ker to chápala. Už mnoho let žili všichni Obnovitelé v těžkých podmínkách. Pronásledovaní železničními Společnostmi, nepochopení a zavrhovaní většinou ostatních lidí, věřili, že v Bratrství I najdou alespoň klid, když už ne štěstí. A ona jim navrhovala úkryt, kde na ně každou minutou, každou vteřinou číhala nestvůra. Obrovská améba měla ve své obludné existenci jedinou funkci: živit se fagocytózou, polykáním veškeré živé hmoty, a usídlit se přímo v jejím lůně znamenalo neustále čelit jejímu nikdy nenasycenému apetitu.

Příslušníci komand, kteří se jednotlivě vraceli z toho pekla, museli podstoupit léčbu spánkem, aby se zbavili psychóz; někteří z členů slunečních gard už nikdy nenaleznou ztracenou duševní rovnováhu.

Založit základnu v rosolovité hmotě podivného živočicha, kterému se v této části světa říkalo Jelly, bylo další z každodenních velkých starostí staré paní. Zvláště teď, když po zuby vyzbrojená armáda Sibiřanů opět ohrožovala jejich starou základnu. Nezbývalo než ji evakuovat a odvést do bezpečí to malé lidské společenství.

Nejvíc se však Ma Ker trápila pro Liensuna, svého adoptivního syna, kterého ve svém srdci, ale i duši označila za svého velkého nástupce, pokračovatele svého díla. Vždycky věřila, že Liensun povede Obnovitele Slunce ke světlým zítřkům, kdy se ta nádherná planeta, plná světla a tepla, znovu vrátí po nekonečných třech stoletích své nepřítomnosti.

Už dva měsíce netrpělivě čekala na zprávy od svého dítěte. Po celé ty dva bezesné měsíce, naplněné úzkostí, osamělou bolestí a neopodstatněnou nadějí, měla někdy chuť řvát bolestí. Sibiřané už dříve oznámili, že sestřelili několik vzducholodí, když sluneční komanda napadla jedno ze sibiřských průmyslových center, KTK Vokzal, a zmocnila se jaderného reaktoru. Bohužel dvě ze vzducholodí se skutečně ztratily. Sibiřané však nikdy nevyslovili jméno Klidné Slunce, a právě na této vzducholodi se vracel z nebezpečné mise její adoptivní syn. Nepochybně to byl důkaz, že Sibiřané stroj nenašli, ani jeho obal, na němž se jméno lodi skvělo ve všech barvách stejně jako na závěsné gondole. Z této chybějící informace Sibiřanů vyvozovala Ma Ker tisíc hypotéz.

Od té neblahé události se jeden z meteorologů zabýval studiem směru větrů, vanoucích v době ztroskotání, a pomocí počítače dostal dost povšechnou odpověď. Větry vanuly západním směrem, a vzducholoď tedy mohla být zavlečena tisíce kilometrů daleko, na jih Sibiřské nebo na severní území Australasijské federace. Po dalším zpřesnění dat zpracoval počítač i možnost, že by loď byla bez motoru a heliových filtrů. V tom případě se zdálo docela reálné, že vzducholoď mohly zastavit vysoké hory Tibetu nebo Himaláje.

Přípravy na vytvoření nové základny Bratrství II byly v plném proudu, bylo proto nemyslitelné vyslat do uvedené oblasti záchrannou výpravu. Sibiřany naštěstí zastavila průrva v mořském ledovci a už celé dva měsíce paralyzovala jejich další postup, a to právě ve chvíli, kdy byla jejich mohutná železniční síť skoro na dosah. Jen deset dní dělilo Sibiřany od Bratrství I a v případě jejich nerušeného postupu by museli Obnovitelé Slunce prchat na palubě svých vzducholodí, aniž by věděli, kam se podějí.

Manželé Subovi, Ann a Greog, přišli to ráno za Ma Ker do kanceláře kolektivního vedení a pokusili se ji přesvědčit, aby pro příští novou základnu vybrala vhodnější místo.

„Jelly nikdy nepřestane ničit a polykat parazity, jimiž v jejím lůně budeme. Čekal by nás nikdy nekončící, vyčerpávající boj, který améba nakonec stejně vyhraje. Protože jednoho dne nám dojdou prostředky nezbytné k jejímu potlačování. Zatím se vám podařilo s pomocí nerostného oleje a derivátů jódu vyrvat v mase té protoplazmy jakýsi ostrůvek, oázu, Jelly však neustále útočí, nevzdává se ani na okamžik. Její panožky postupně pronikají ledem a některé z nich, tenoučké jako vlásek, se dostanou všude. Olej pak uniká těmi drobnými prasklinami v ledu. Už jsme ho tam takto promarnili obrovské množství."

„Jestli se nám podaří se tam udržet, budeme navždy v bezpečí i před těmi nejzuřivějšími z našich pronásledovatelů, před všemi vyznavači zákonů železniční společnosti," namítla.

„Vznikne nám však nový, vnitřní nepřítel, horší než lidé. Naše vlastní lidi zachvátí paranoia. Ma, nemůžete přece setrvávat v tomto strašném omylu."

Jen pokrčila rameny.

„Vraťte se ke svým výzkumům. Vzpomeňte si, to vy jste řídila základnu, ale na budoucnost jste nemyslela. Jakmile Sibiřané dokončí svůj viadukt, budou tady nejpozději za deset dní. Jejich kanóny a řízené střely nás vyřídí za pár hodin. Ať se uchýlíme kamkoli, všude to bude stejné. Na východě sousedíme s Panamerickou, na jihu se Společností Mořského ledovce a na severu se Sibiřany. Jsou nejblíž a jsou ze všech nejnebezpečnější díky své mohutné vojenské síle."

Manželé odešli rozhněvaní a Ma Ker se vrátila k práci. Na stole měla první zprávu o jaderném reaktoru ukradeném Rusům. Až ho zapojí k parní turbíně a alternátorům, bude schopný vyrábět neomezené množství energie, statisíce wattů. Byla to mohutná síla, kterou by jistě bylo možné upravit pro potřeby jejich obří vzducholodi, čekající jen na vhodný a dostatečně silný motor. V tom případě by však reaktor pracoval jen na třetinu své kapacity. Bylo by užitečnější nechat ho na základně, aby dodával teplo a energii. V takovém případě by pak mohli uvažovat o zvýšení počtu obyvatel a o stavbě několika továren, měli by dokonce dost tepla pro zemědělské skleníky a ostatní věci, zajistilo by se tím dostatečné pohodlí pro všechny.

Přes veškerá pozitiva však zpráva upozorňovala i na vážné nebezpečí. Byl zjištěn únik radioaktivity. Delší pobyt v blízkosti ochranné schránky reaktoru by mohl způsobit zdravotní poruchy, ne-li dokonce nenapravitelná poškození.

Původně zamýšlela instalovat reaktor na Slunce světa, byl to pětisetmetrový obr s kapacitou tisíc až dva tisíce tun, a použít ho pro záchrannou výpravu na pomoc Liensunovi, ztracenému někde v pustinách na západě. Slunce světa by se bez problémů udrželo ve vzduchu i několik měsíců, mohlo by letět ve velkých výškách a manévrovat podle potřeby.

Ve stejný den dorazily k Ma Ker i neveselé zprávy z Bratrství II. Dva členové komanda se nechali překvapit hbitými panožkami a Jelly je slupla, vrátila jen jejich oděv a vybílené kosti - všechno, co nedokázala strávit. Velitel základny pak nařídil masivní protiútok. Vojáci po celé hodiny ostřikovali rosolovité útesy améby nerostným olejem a jódovými deriváty. Rosolovité želé ustupovalo na všech stranách a základna Bratrství II zvětšila svou plochu zhruba o patnáct procent.

Ma Ker však věděla, že se Jelly nevzdá a znovu zabere ztracené území. Byla vskutku tvrdohlavá a stará dáma ji za to téměř obdivovala a porovnávala svou neústupnost s vytrvalostí améby Jelly. Chápala to jako neustávající výzvu.

Vědci také provedli analýzu encefalogramů, které získali v oblastech silné koncentrace nervových buněk améby. Nepochybně tam existovala jistá forma inteligence, která přesahovala pouhý pud sebezáchovy a přijímání potravy. Jelly zřejmě mohla vylepšovat způsob boje proti vetřelcům a dosahovat v něm úspěchu. Jak si například vysvětlit, že některé ztvrdlé body na panožkách vyzařovaly dost silné teplo a pronikaly tak hluboko do ledu, dokonce až do hloubky dvaceti metrů? Specialisté v oboru biochemie tvrdili, že jde o teplo původu elektrického. Jako kdyby každý z těch bodů měl vlastní schopnost chemické rezistence.

Potom šla Ma Ker do odposlouchávacího centra sibiřských vysílaček. Konstrukce viaduktů byla natolik obtížná, že dělníci žádali instrukce přímo, bez zašifrování, a inženýři odpovídali stejně jasně. Teplý proud Kurošio, který byl příčinou narušení mořského ledovce, nedovoloval použít technologii plovoucích pilířů, a tak byli Sibiřané nuceni vyrábět ocelové kesony a dopravovat je na místo po železnici.

„Ty konvoje napadneme," rozhodla Ma Ker.

Svolala svůj hlavní štáb loďstva vzducholodí, které ve dne v noci hlídkovaly nad novou Sibiřskou sítí, mimo dolet řízených střel. Vzducholodi byly vybavené složitými přístroji, aby dokázaly sledovat vývoj situace.

„Zničíme zadní část sítě a znemožníme tím zásobování."

„Je velmi pečlivě hlídaná," oznámil velitel Xerw, specialista na nebezpečné úkoly v této oblasti. Velel malé a velmi rychlé lodi, Planoucímu Slunci, která dokázala díky své rychlosti a mrštnosti vzdorovat i té nejsilnější palbě.

„Právě proto, napadneme ji ještě dál... Musíme ji zničit v délce mnoha kilometrů, způsobit prolomení mořského ledovce."

„Víte přece, že ledovec se obnovuje velmi rychle... V této zeměpisné šířce je takový mráz, že za pouhé dva dny se zacelí i sto metrů široká průrva..."

„Museli bychom změnit směr Kurošia," prohodil někdo z přítomných.

„Zatím je užitečný tam, kde je," odbyla ho Ma Ker.

Ještě téhož večera se nalodila na palubu Planoucího Slunce, směr Bratrství II. Létala tam pravidelně, aby podpořila nadšení a povzbudila bojovnost těch mladých mužů. Jenomže situace byla stále horší a za několik týdnů už nezíská nikoho, kdo by byl ochotný sloužit v tom pekle. Přesto cítila, že to je jediné východisko, zázračné řešení, které by je uchránilo a zajistilo jim dlouhé období prosperity. Jejich neustálý boj o přežití jim bránil v postupu k cíli, tedy k postupnému návratu Slunce. Proto mnozí z osazenstva postupně ztráceli naději, uvažovali o tom, že z kolonie odejdou a vyhledají jiné skupiny, které se oddávaly černé magii v naději, že dosáhnou stejného výsledku. Občas jí přinášeli zprávy o pochybných nočních seancích v některých obytných vagonech.

Ma Ker se jako vždy nechala spustit do toho zhruba kruhového prostoru, který se podařilo vyhloubit v protoplazmě améby Jelly. Už ze vzducholodi bylo možné pozorovat průhlednou rosolovitou hmotu, která vytvářela pahorky a oblé linie, kam jen oko dohlédlo. Podle posledních měření zabírala obří améba na mořském ledovci plochu dvou set tisíc kilometrů čtverečních. A roztahovala se dál na jih, vytvářela jakési poloostrovy protoplazmy, dlouhé desítky kilometrů a směřující ke koloniím tuleňů nebo tučňáků. Tučňáky bylo stále častěji vidět na severní polokouli, i když v dřívějších dobách obývali pouze Antarktidu.

Velitel Cohen přijal Ma Ker ve svém vytápěném stanu a podal jí souhrnnou zprávu o situaci.

„Muži se čím dál rychleji unaví. To svinstvo proleze všude. Jestli do čtrnácti dnů nenajdete nějakou účinnou zbraň, musíme to vzdát."

„Přemýšlel jste o té zbrani?"

„Buď budeme bojovat až do úmoru, nebo budeme vyjednávat," prohlásil ostře.

Cohen se dosud držel, dokázal si zachovat psychickou rovnováhu, i když byl už měsíce v akci. Mohla s ním počítat, ale bylo zřejmé, že nevěří, že by dokázal v terénu déle udržet své muže.

„Ráda bych s Jelly třeba i vyjednávala, ale jak?"

„Krmte ji, místo abyste ji ničila. Nechte pochytat tisíce tuleňů a staňte se její dodavatelkou potravy. Bude vás za to respektovat."

„Budu o tom přemýšlet... Ovšem čím víc se cpe, tím víc se roztahuje, zdá se."

„Měli bychom tu založit kolonie tuleňů nebo mrožů, kteří by jí nemohli uniknout."

„To by ale bylo nesnesitelné divadlo pro nás pro všechny. Umíte si to vůbec představit? Naše přežití by záviselo na masakrování zvířat! Museli bychom se dívat, jak je polyká, jak postupně vyhazuje jejich kůži a kosti. Kdo by to snesl? Bylo by to ještě horší než tohle zlo...

Slíbíte mi, že vydržíte ještě měsíc?"

„Řekl jsem čtrnáct dní... Střídání bude stále těžší. Lidi začnou dezertovat. Jednoho dne se v Bratrství I zmocní lokomotivy a prchnou na jih... To bude počátek katastrofy."

Stiskla několik rukou chráněných rukavicemi, ale členové sluneční gardy se jí odmítali podívat do očí. Všichni měli ztrhané tváře a nepřítomný výraz. Ztvrdlé srdce Ma Ker se poprvé sevřelo úzkostí. Snad ji nejistota a obavy o Liensunův osud obměkčily, že se stala přístupnější k neštěstí jiných.

„Slibuju, že udělám maximum, abych vám pomohla," řekla upřímně.

Během zpáteční cesty si vzpomněla na reaktor. Proč to nezkusit, dopraví ho sem, na ostrůvek v lůně Jelly, a nechají slabou radioaktivitu působit. Amébě to nakonec začne vadit a uvolní jim dostatečně místa na mořském ledovci, aby se tam mohli usadit bez obav z těch potměšilých žravých panožek. Pokaždé, když se vracela, doufala, že se v její nepřítomnosti stal zázrak, že se Liensunovi podařilo vyslat rádiovou zprávu nebo že centrum odposlechu získá nějakou informaci o osudu zmizelého Jasného Slunce.

Opět se však dočkala jen zklamání. Naopak ji upozornili na náznak možného spiknutí, které by ji údajně mělo odstranit z vedení kolonie.

„Lidé by si přáli, abychom našli nějaké území na jihu, v oblasti, která by byla dosažitelná po železnici. Myslí si, že jste příliš nesmlouvavá a že příčinou jejich neštěstí jsou naše útoky proti Sibiřanům."

Ma Ker se pustila do studia spisu o jaderném reaktoru a připravila sérii otázek pro biochemickou laboratoř, která studovala všechno, co souviselo s Jelly. Možné by to snad bylo, že by usměrněná radioaktivita přinutila amébu smířit se s přítomností lidského osazenstva.

O dva dny později Slunce naděje zvedlo kontejner s reaktorem a zamířilo na jihovýchod, nad území, kde vládla obří améba.

4

Trpaslík, prezident Společnosti Mořského ledovce, býval vzhůru dlouho do noci, aby zvládl své nikdy nekončící úkoly. Potřeboval jen pár hodin spánku a obvykle se natáhl na lehátko přímo ve své kanceláři, nejdůležitější místnosti v prezidentském zvláštním vlaku.

Už nějaký čas parkoval tento bělostný, zlatem vykládaný vlak ve velkoměstské stanici Titanpolis, známé svými pětadvaceti křišťálovými kupolemi. Čisté a nádherné hlavní město, o jakém pro svou Společnost snil, vybudované z ničeho v jedné z nejtruchlivějších pustin, jaká existuje, na ploše největšího mořského ledovce na světě, ledovce Pacifického oceánu. Kdyby Kid chtěl, mohl požadovat koncesi na celou obrovskou plochu Pacifického ledovce, jež představuje nejméně sto milionů čtverečních kilometrů. Zatím se však raději neoddával přemrštěným ambicím.

V noci dštila sopka, která dala stanici jméno, oheň. Ve městě nebyla nikdy docela tma a přítomnost tohoto anděla strážného vzbuzovala víc útěchy než obav. Sopka produkovala teplo, z něhož plynula do domácností elektřina, pohodlí, ale i další výhody. Sopka byla zdrojem nevyčerpatelného bohatství, počínaje sírou, křemíkem a vzácnými nerosty a konče množstvím ryb žijících v ohřáté vodě.

Kid věnoval nemalé úsilí a velkou část svého času a veřejných financí na konstrukci Viaduktu, který měl během několika málo let propojit Společnost Mořského ledovce s Panamerickou, rozkládající se daleko na západě. Bylo to monumentální stavební dílo, dlouhé víc než dvanáct tisíc kilometrů, s odbočkami jižním i severním směrem, podél nichž vznikaly stanice s ekonomickým a turistickým zaměřením. Díky poměrně vysoké životní úrovni mohli Mořskoledovčané pomýšlet i na radovánky a turistiku, vypravit se na Viadukt a obdivovat tam nevídaná stáda velryb, věnovat se lovu i rybolovu v drsné, divoké přírodě.

Dnes poprvé dosáhla měna Společnosti Mořského ledovce hodnoty sto k jednomu americkému dolaru. Byl to sice jen krátkodobý vzestup, který netrval déle než pár hodin, ale i tak bylo možné získat za sto kalorií devadesát amerických centů, což bylo skvělé.

Rewa, malá adoptivní dcerka, vběhla prudce ke Kidovi do kanceláře. Seděl ve svém pojízdném elektrickém křesle a studoval zrovna nějaký spis.

„Co tady proboha děláš?“ zeptal se překvapeně. „Jak to, že nespíš, ve tři hodiny ráno? Kdyby se to Glinda dozvěděla...“

Hbitě se mu vyškrábala na kolena a jako vždy ho mazlivě oslovila Dodž. Neměl tušení, co to slovo znamená. Holčička už pomalu začínala komunikovat v obecně platném jazyce, založeném na základech angličtiny, ale zatím nedokázala vysvětlit význam toho slova.

„Solina,“ řekla a ukázala prstem k neprůstřelnému oknu kupé.

Mířila na nejvyšší kopuli Titanpolisu, ale prezident tomu zatím nevěnoval pozornost.

„Hezké, že?“

Kupole byla osvětlená zevnitř a třpytila se jako drahokam.

„Solina,“ opakovalo děvčátko trucovitě.

Kidovi se náhle cosi vybavilo. Rewa přece pochází z Velrybích lidí, kteří žijí v dokonalé symbióze v tělech kytovců, uvnitř jejich organických buněk, odkud získávají teplo, kyslík, potravu, a to přímo z krve těchto obrovitých zvířat.

Rewa dokonce patřila už k druhé generaci těchto Velrybích lidí. Velryby prodělaly během tří set let neuvěřitelně rychlý vývoj; dokázaly vystoupit z moře a plazit se po mořském ledovci, a nyní dokonce i létat, a to díky silně vyvinutým heliovým filtrům. Existovaly o tom nezvratné důkazy. Rewu vyprostili z těla jedné z těchto létajících velryb, kterou hlídky omylem sestřelily nad Viaduktem, neboť se na dálku velmi podobala vzducholodi Obnovitelů.

„Chceš snad říct?...“

Solina byla podle všeho Rewina rodná velryba. Byly snad v této chvíli v okolí Titanpolisu jiní kytovci tohoto typu?

„Ale ne, to je přece nemožné...“

Dítě přesto stále ukazovalo směrem k obří kupoli. Kid se snažil něco rozeznat, ale silné reflektory ho příliš oslňovaly.

„Slyším,“ řeklo děvčátko. „Mluví na mě...“

Ve stejné chvíli se rozezněl telefon a vrchní výhybkář Lichten, šéf Bezpečnosti, mu podal zprávu. Nad kupolemi velkoměsta byly právě zachyceny ultrazvukové vlny neznámého původu.

„Možná jde o nájezd vzducholodí. Měl byste se, pane prezidente, uchýlit do krytu.“

„Lichtene, to nejsou vzducholodi... Pokuste se zaměřit reflektory...“

Rewa se však rozfňukala:

„Pryč... Všichni pryč... Solina je pryč...“

5

Nazítří po Herisově smrti se opět vydali na cestu, zapřaženi do saní, které nadlehčoval poslední zbývající heliový balonek. Mrtvola jejich druha zůstala ukrytá pod ledem, chráněná před divokou zvěří plastikovým obalem.

Obklíčili Tibeťanův úkryt, ale dobytčí ohrada byla prázdná stejně jako jeho jeskynní příbytek. Muž naložil zbývající část mrtvého jaka na saně a zapřáhl do nich svou jedinou krávu.

„Můžeme ho dohnat,“ mínil Juguez, „postupuje velmi pomalu.“

Liensun našel uvnitř jen trochu žluklého másla a balíček vyčpělého čaje. Připravili si hrnek horké tekutiny, v níž rozpustili máslo, a posilnili se před dalším pochodem. Těsně před odchodem si Liensun všiml obrázku vyrytého do skalní stěny.

„Juguezi, podívejte se!“

Velitel se vrátil a překvapeně vykřikl:

„To je Slunce!... Jako to naše, že jo? Osm paprsků, z nichž čtyři, dva vertikální a dva horizontální, jsou mnohem delší než ostatní, což znamená propojení.“

„Jsme přece na konci světa,“ mumlal Liensun. „To je podivné... Ten muž byl primitivní, bojechtivý. Bez váhání po mně střílel a chtěl mě zabít... Vůbec nevypadá na Obnovitele Slunce.“

„Ten znak je už starý... Kouř z primitivního ohniště ho málem navždy smazal.“

Tibeťanova stopa byla snadno čitelná, saně se pod tíhou mrtvého jaka zařezávaly do ledu, a tak ji mohli oba muži snadno sledovat.

Při vstupu do úzkého kaňonu málem padli do pasti. První šíp vyrval Juguezovi z kožešinového límce kus kůže, ale velitel se rychle schoval za saně. Dvěma skoky byl Liensun u stěny kaňonu a už lezl nahoru, kde se ukrýval střelec s kuší. Překvapil ho zezadu. Muž byl zahalen do jačí kůže, která mu sahala až po kotníky. Silná kapuce ztlumila ránu holí a Tibeťan se ohlédl. Liensun mu zasadil prudký úder na solar a zároveň křikl na Jugueze, aby mu přišel na pomoc. Konečně se jim podařilo chlapa zvládnout.

Jačí kráva klidně olizovala ledové stěny kaňonu drsným jazykem. Stoupala z ní mrznoucí pára a Liensun jí začal

energicky třít hřbet, zatímco Juguez dával do pořádku saně naložené těžkým kusem hovězího.

Vyděšený Tibeťan nic nechápal, nerozuměl ani slovu. Jediné, co z něho dostali, bylo jeho jméno: Srong.

Šli ještě asi hodinu, než našli jeskyni, která kdysi určitě sloužila jako chrám. Teď byla útočištěm snad milionu netopýrů zavěšených na stropě. Páchlo to tam přímo příšerně, zato tam bylo teplo a všude kolem plno suchého guána, přímo nevyčerpatelná zásoba paliva.

Upekli si maso a Srong vypadal překvapeně, když také dostal svůj díl. Jen mu volně spoutali nohy, aby se na ně nemohl vrhnout. Jačí kráva se zatím popásala na silné vrstvě mechu, který obrůstal venkovní skály jeskyně. V jeskyni bylo teplo a pomalu si zvykli i na smrad a na nehlučné poletování netopýrů.

„Podívej se," řekl náhle Liensun, „znáš to?"

Nakreslil si na ruku obraz Slunce a Srong na obrázek vyděšeně zíral.

„To je divný, ne?"

„Že by to tady znamenalo něco jiného?"

Srong štítivě odstrčil Liensunovu ruku a s odporem odhodil zbytek svého masa.

„Evidentně nesnáší Obnovitele."

„Leda by mu to připomínalo něco nepříjemnýho."

Liensun setřel obrázek Slunce a pokusil se nakreslit zjednodušenou lokomotivu. Musel si na to vzít kousek papíru.

Srong zarytě odmítal podívat se na něj a tvářil se stále stejně vyděšeně. Museli ho přinutit, aby zvedl oči. Když spatřil lokomotivu, trochu se uklidnil a pohled se mu vyjasnil.

„Vypadá smířlivěji."

„Určitě už viděl vlak. Že by v těchhle končinách byla trať?"

„Během prvního století po zalednění planety se i v těch nejvzdálenějších a nejzapadlejších koutech světa horečně stavěly železnice. Všichni si tehdy mysleli, že je to jediný způsob jak přežít a zůstat ve spojení se zbytkem lidstva. Ať už je to dobré nebo ne, jsem si jistý, že máme Šanci najít nějakou trať, třeba opuštěnou a úplně vedlejší."

Náhle muž popadl kus guána a začal velmi rychle modelovat neumělé siluety.

„Vypadá to jako ženská. Děti... a tohle je nejspíš on, naznačuje to..."

Srong pokračoval stále stejně rychle. Před jejich překvapenými zraky se objevila Tibeťanova skalní sluj a ohrada. Ale bylo tam deset jaků a jeho rodina bydlela s ním.

„Jak to, že je teď sám?"

Srong začal najednou na tu neumělou reprodukci života venkovské rodiny zuřivě házet guáno, až pod ním všechno zmizelo, kromě mužské siluety. Bil se v prsa, aby ukázal, že to je on.

„Myslím, že rozumím... O všechno přišel, před lety, když se na osm dnů vrátilo Slunce. Jeho žena, děti, stádo, všechny odnesla ledová lavina, která spadla z hory nad jejich přístřeším."

„Že by to vysvětlovalo jeho nenávist ke Slunci?"

Liensun byl zatím nedůvěřivý a Srong pokračoval ve vyprávění pomocí figurek. Odklidil domnělou lavinu, pohřbil těla svých blízkých, rozřezal mrtvoly jaků a dal je zmrazit do ledu.

„Podívej, vytváří další postavy. Ryje něco nehtem."

Čtyři postavy. Na každé z nich jemně nakreslené Slunce. Dva muži a dvě ženy, kteří Sronga napadli a ukradli mu zásoby.

„Obnovitelé, okradli ho... Odkud jen můžou být?... Tady jsme na střeše světa..."

Srong jim naznačil, že byl zraněný na břiše, a předvedl jim jizvu. Oba páry pak odešly směrem na sever. Pomocí gest a obrázků mu kladli další otázky. Zjistili ještě, že ti neznámí používali saně, které se pohybovaly samy.

„To je teda divný," poznamenal Juguez. „I v těch nejzapadlejších koutech musí přece existovat koleje."

Jen s obtížemi jim Srong vysvětlil, že tenhle stroj měl něco jako vrtuli, která ho posunovala dopředu. Dozvěděli se ještě, že to mohlo být tak asi rok potom, co se nakrátko znovu objevilo Slunce.

„To je zvláštní," řekl Liensun, „ale v té době žila Ma Ker se svým mužem a Subovými víc na jih od 160. poledníku. Byli s nimi ještě další lidi, vědci... Všichni společně dokázali, že se Slunce na týden vrátilo."

„Byla to obrovská katastrofa, nejen ekologická, ale taky lidská. Obnovitele všichni nenáviděli víc než kdykoliv předtím."

„Rozdělili se. Ma Ker a Julius už nesouhlasili s podobnými experimenty. Ti ostatní si naopak přáli je zopakovat. Rozdělili se a disidenti se vydali na sever... Možná že tudy prošli právě oni. Ale moje adoptivní matka nikdy ani nenaznačila, že existují nějaké sáně poháněný vrtulí."

Srong se už nepokusil uprchnout. Nazítří mu navrhli, aby se vrátil, pod podmínkou, že jim přenechá kus masa. Koupili si od něho kýtu výměnou za hodinky. Srong nikdy nic podobného neviděl a měl radost, že odnynějška bude moct počítat dni. Ujistil je, že týden cesty odtud je železnice, která vede na severovýchod; v době, kdy ještě žila jeho žena, tam byl a viděl, jak kouřící stroj projíždí pod vysokou horou, kde tehdy lovil divoké kozy. Opustil je šťastný i se svým jakem.

„Nemáme žádnou jistotu, ale musíme mu věřit," prohlásil Juguez, než se vydali na cestu.

Šli už týden stále stejným směrem. Potrava jim nechyběla, jednak díky jačímu masu, jednak se Juguezovi občas podařilo ulovit polárního zajíce. Nesli si s sebou pytel suchého guána, a mohli tedy zapálit oheň. Každý večer našli ve skalách úkryt, který už před nimi sloužil jiným lidem. Většina těch slují jim připomínala poutní místa. Ještě jednou spatřili znamení Slunce vyryté do kusu kamene.

Jedno dopoledne, po dvou hodinách cesty, zaslechli vzdálené zahoukání.

„Parní píšťala," zařval radostí Juguez a rozběhl se kupředu.

Liensun se pustil za ním, ale když překročili vrcholek kopce, v dalším údolí neviděli ani koleje, ani vlak.

„Ozvalo se to přece z týhle strany.“

Teprve na sklonku dne, jen čirou náhodou, narazili na trať, lemující skalnaté úbočí kuželovité hory.

„Budeme pokračovat tudy, snad zahlédneme světla nějaké stanice.“

Uprostřed noci už sotva klopýtali a nakonec usnuli vedle kolejí.

6

Byla to malinkatá stanička, celá schoulená do sebe, čtyři vagony spojené po dvou, každý z jedné strany jediné koleje. Kulatá okénka vagonů pokrývala silná vrstva jinovatky. Hned vedle byla halda uhlí, bělavá pod vrstvou námrazy, i sebemenší vlhkost se na uhlí ihned měnila v krystalky ledu.

„Komín na tom nejvyšším vagonu kouří. Ten, který má po straně nějakou strážní budku či co.“

„Co budeme dělat?“

„Vlak tady jezdí nejspíš jednou týdně. Ten, co jsme ho včera zaslechli.“

„Sejdu dolů,“ rozhodl se Liensun. „Vymyslím si nějakou historku a vy přijdete pak za mnou. Jestli nevyjdu během čtvrt hodiny, znamená to, že mám potíže, když ano, je to v suchu.“

„Ma Ker by zuřila, kdybych to přijal,“ prohlásil Juguez. „Nezapomeňte, že musím poslouchat její rozkazy, i v téhle chvíli. Radši tam půjdu sám.“

„V tom případě budeme losovat.“

Los určil Liensuna. Vydal se podél trati směrem ke staničce vzdálené asi kilometr. Pokusil se nahlédnout dovnitř kulatým okénkem, ale tlustá námraza mu v tom bránila. Čtyři vagony vypadaly hodně opuštěně, ale přesto bylo znát, že z hromady uhlí někdo nedávno nabíral lopatou, co ležela hned vedle.

Zaklepal na dveře přechodové komory a vešel do kanceláře. Kamna vesele plápolala a z vedlejšího kupé vstoupila dovnitř žena s čajníkem v ruce. Vypadala překvapeně, že ho tady vidí, ale to bylo všechno. Oslovila ho ve stejném jazyce, jakým mluvil Srong.

„Nerozumím, mluvím anglicky...“

Zamračila se a něco zavolala. Dovnitř vešla starší žena. Byla zabalená do flanelové vyšívané sukně, vypadalo to, jako by od pasu dolů vězela v tlustém kuželovitém pouzdře.

„Kdo jste?“

„Cestující... Ztratil jsem se v horách a snažím se dostat na jih...“

„Ztratil? Odkud vlastně jdete? Všude kolem jsou hory, tady nenajdete žádný přechod... Podívejte se sem na zeď, na mapu... Jsme v obrovském dolíku... Jediný východ je tady na severu a tady na jihu... Tam, kde vedou koleje. Vykládá nesmysly.“

Zopakovala to v tibetštině a mladší žena se usmála.

„Co kdybyste nám řekl pravdu?“

„Nevím, kde jsem... Jdu z východu, víc nevím.“

Ve vzducholodi, i když pochroumané, překonali překážky, které jsou normálně nepřekonatelné. Proto se obě ženy tak divily, ale rozhodně nevypadaly nepřátelsky.

„Kam se chcete dostat?“

„Na jih.“

„Ale kam, do jaké stanice? Vlak se vrátí zítra a vezme vás... Myslela jsem, že jste přišel kvůli uhlí, a chtěla jsem vám říct, že čekáme horníky. Přijdou k nám z jedné horské vesničky... No tak, nedělejte si legraci, určitě vás posílají z úřadu.“

Prohodila pár slov s mladší kolegyní, ta se však už tvářila nedůvěřivě a koutkem oka na Liensuna vrhala ne právě roztomilé pohledy.

„Přicházíte z Everest Station?“

„Já...“

Náhle se mu z hloubi paměti vybavila vzpomínka. Ma Ker mu kdysi vyprávěla o Mount Everestu, nejvyšším vrcholku světa. Bylo by možné, že?...

„Zkoumáme krajinu,“ řekl. „A ztratili jsme se... Dám jen znamení společníkovi.“

Vyšel ven a zamával pažemi. Pak se raději hned vrátil dovnitř.

„Co zkoumáte, hledáte uhlí?“

„V téhle oblasti jsou ložiska,“ odvětil s vážnou tváří. „Tenhle důl je bohatý, ale musíme najít další ložiska.“

„Jestli jste byl na východě, víte, že tam moc lidí nežije. Před čtrnácti lety tam obrovská lavina smetla celé vesnice. Ta oblast je nepřátelská a mohli jste mít s těmi několika obyvateli, co to přežili, nepříjemnosti.“

Náhle spatřil na stole nějaký pořadač. Uprostřed trůnil symbol Slunce. Přesně takový, jaký mají Obnovitelé. Pokoušel se přečíst nápis, ale na tu dálku to nešlo.

„Mohl bych dostat trochu čaje a taky něco k snědku? Já i můj kolega, za chvíli je tady. Celou tu dobu jsme jedli jen maso.“

„Teda, vy máte ale kliku, to nám zas maso chybí.“

„Ještě nám zůstala půlka jačí kýty. Rozdělíme se s vámi.“

Juguez byl mile překvapený, když našel na malém stolku kouřící šálek čaje s máslem a horké placky, na nichž se taky roztékalo máslo. Liensun už tam seděl. Nejdřív se pustil do čaje a placek, než ho napadlo zajímat se, kde to vlastně jsou.

„Jmenuje se to tady obyčejně Yang Station, leží na druhém konci Společnosti,“ informovala je žena jménem Lek. Bylo jí asi čtyřicet. „Měli jsme dost oplétaček s touhle hornickou koncesí, ale teď už to snad půjde. Horníci toho moc nechtějí, hlavně čaj, uhlí na topení a krmení pro dobytek. Vědí, že jedna velká továrna začala vyrábět brikety z lisované

trávy, samosebou že je to zajímá. Úroda lišejníku je stále horší, letos museli prodat až třetinu stáda, proto nám chybí maso. Nechali si totiž jen dojné krávy. Aby měli na týden zásobu krmení pro stádo, musí celá vesnice pracovat ve dne v noci a shánět na skalách lišejník. Postavili kvůli tomu vysoká lešení, kam se odváží jen mladí, lezou do příšerné výšky. Je to čím dál horší a nikdo už nechce tu šílenou práci dělat.“

Jedli a objevovali úplně neznámý svět. Bylo tam dost masa a uhlí, ale to bylo asi všechno.

„S lisovanou trávou by mohli v dole pracovat šest měsíců v roce.“

Také Juguez objevil znamení Slunce a fascinovaně na něj hleděl. Podařilo se mu přečíst název registru a pošeptal to do ucha svému příteli.

„Tahle Společnost se jmenuje Sun Company... Dochází vám to?“

7

Zrzavá dívka občas zmizela na několik dní, ale Mesiáš Jdrien to sotva zaznamenal. Už dva měsíce urputně bojoval s průsvitnou nestvůrou, která mu stála v cestě. Jdrien ani netušil, že ta mladá žena dělá doslova zázraky, aby mu opatřila něco k jídlu, že podstupuje obrovské nebezpečí, když se snaží vyrvat ze spárů Jelly její příští oběti, tuleně z nedaleké kolonie. Cekala, až se bělavá háďata zmocní zvířete, a pak se na ta chapadla vrhla s nožem a vyrvala jim tuleně. Zvíře podřízla a na zádech odnesla tolik masa a tuku, kolik jen dokázala unést.

Každé ráno jemně seškrabovala z ledu noční námrazu, aby mohla dát svému milému napít sladké vody. Rozehřívala ji ve vlastních ústech. Stejným způsobem ho i myla. Jdrien si to sotva uvědomoval, psychický zápas ho úplně absorboval. Nevrátil se do reality dokonce ani tehdy, když využila jeho nahoty a potěšila se s ním.

Dva měsíce tváří v tvář myšlence rozptýlené v těle zabírajícím několik milionů kilometrů krychlových. Žil v iglú, které Vsin napustila tulením tukem, zabalený do kožešin a zcela ponořený do své agresivní meditace.

Už měl několik výsledků. Když ho chtěla Jelly překvapit a podhrabat se pod ledem v místě jeho iglú, rozpoznal její přítomnost a zjistil, že využívá elektrický proud, aby silně zahřála konečky svých panožek, ztvrdlých silikony získanými z mořské vody. Jelly měla i jisté, zatím neucelené znalosti, ale kdyby jí byl ponechán čas, stala by se hrůzným strojem, který by se mohl vydat dobýt svět. On, Jdrien, uměl způsobit zkrat v jejích nervových centrech a zničit příliš bojovná a odvážná chapadla. Od té doby zůstávala Jelly ve střehu, už se ho nepokoušela překvapit a k velké Jdrienově radosti se jen obtížně bránila telepatickým vpádům tohoto napůl člověka a napůl boha.

Většinou tady zuřily divoké vichry, a tehdy se Jelly rychle stáhla na své původní, dávno získané pozice. Vichr totiž rval kousíčky ledové tříště, vrhal je proti rosolovité hmotě améby a ničil tak její rozptýlená neurovegetativní centra. Vlastně by stačilo, pomyslel si Jdrien, najít písek a nějaký rozprašovač, aby se dosáhlo stejného výsledku. Na holé ledové pláni však byl bezmocný a mohl se spolehnout jen na svůj rozum, když chtěl čelit té želatinové hmotě, která už pohltila hezkou řádku jeho lidí.

Tlupa Zrzavých tábořila velmi daleko na jihu v blízkosti tulení díry a čekala na rozkazy svého Mesiáše. Když se Jdrien usadil v ledovém iglú, nevěděl, že Vsin ho následuje, ale nakonec ho to ani nepřekvapilo. Bez ní by už dávno zemřel zimou, hladem a na sněť z omrzlin.

Žvýkala mu maso, aby mu ušetřila námahu tak banálního úkonu, zakrývala ho vlastním tělem, když zima začala být nesnesitelná. Zásoba termohormonů, jejichž prostřednictvím dokázal vzdorovat zimě, mu už dávno došla, a také Vsin už vyčerpala tajně nakoupené termohormony od pašeráků na Skládce u Kaempolisu, které ji dovolovaly milovat se s Jdrienem v jeho Světě Tepla.

Když na dva tři dny zmizela, Jdrien nejedl, nepil a velice zeslábl. Tehdy však jeho mysl nabrala sílu a dokázala přímo zářit. Mladá primitivní žena byla prvním svědkem té nádherné aury, která jako by obklopovala svatozáří tělo jejího milého. V noci dokonce nabývala jistoty, že jeho mysl fosforeskuje. Spal jen velice málo a nikdy docela neuvolnil stisk, v němž držel Jellyiny neurovegetativní buňky. Zaznamenal také první výsledky, v nestvůrné obří mase Jellyiny protoplazmy se už začínala projevovat jakási neurčitá úzkost.

Ke konci druhého měsíce jejich pobytu v ledové pustině na hranici Jellyina panství se Vsin už ani neodvažovala povzbuzovat Jdriena k milování. Jaksi podvědomě cítila, že k titánskému souboji s amébou je nutná i fyzická čistota.

Postupně se naučila s ním komunikovat, aniž otevřela ústa, naslouchala jeho potřebám, vnímala pocity zimy, hladu, žízně a tiše pospíchala je uspokojit. Pokoušela se také trávit hodiny v nehybnosti a doprovázet ho na cestě do toho podivuhodného labyrintu neznámé inteligence, která se chvílemi jevila zcela primitivní, aby se vzápětí změnila ve velmi komplexní.

Vsin ničeho nelitovala, netoužila po tlupě svých lidí ani po Skládce na jihu Společnosti Mořského ledovce, kde byla potrava na dosah ruky a kde se mohla bezstarostně smát se svými druhy. Pojem služky u Zrzavých neexistoval, ona však tuto práci vykonávala se vší pokorou. Jednoho dne vystoupí Jdrien ze své letargie a objeví, že stojí po jeho boku. To jí stačilo.

8

Rychlost, s jakou obdržela od prezidenta Kida povolení odjet do Sibiřské, Yeuze zarazila. Místo velvyslance v Transevropské bude po dobu její nepřítomnosti zastávat ekonomický atašé. Tímto rozhodnutím trpaslík fakticky naznačil, že jeho vztahy s Floou Sadonovou se omezují na obchodní rovinu.

Mocná akcionářka to velmi těžce nesla a udělala Yeuze příšernou scénu, během níž jí trpce vyčetla, že to všechno sama schválně zpunktovala, aby zvýhodnila vztahy Mořskoledovecké se Sibiřskou.

„Nestrpím, abys zpochybnila léta přátelství mezi oběma našimi Společnostmi. Nechala ses oblbnout Serninem a já budu trvat na jeho odvolání. Žádám, aby se Kid toho plánu vzdal. Už beztak způsobil dost zla mé Společnosti tím, že

tajně vyjednával se Sibiřany o starých ložiskách nafty ve Východní provincii.“

Měla na mysli Střední východ. Transevropská, Afrikánie a Sibiřská se hádaly o nedostatečně vymezená území, kde se pod ledem našla kdysi fungující těžební zařízení. Dlouho si všichni mysleli, že zdejší ložiska nafty byla už dávno vyčerpána nezodpovědným drancováním lidí před Velkou panikou. Ale nedávné studie dokumentů nalezených v LID - Ložiskách intelektuální dokumentace - a v REL - v Rozvrstvených ekonomických ložiskách - dokázaly opak. Pracovali na tom vědci jedné transevropské univerzity, avšak tajná zpráva byla ukradena a prodána Afrikánii.

Yeuze klidně počkala, až bouře přejde. Měla dokonce dojem, že Floa to tak trochu hraje a už uvažuje o výhodách, které by jí mohly spadnout do klína výměnou za tuto, jak stále opakovala, ránu kudlou do zad. Kid už ostatně rozhodl o zvýšení kvóty prodeje velrybího oleje Transevropské na velmi dlouhodobý úvěr. Dokonce snížil objem dodávek pro lady Dianu, jen aby udělal Floe Sadonové radost. Zároveň však získal koncesi na těžbu několika vrtů minerálního oleje od Sibiřanů, a to z velmi prostého důvodu. Společnost Mořského ledovce byla jako jediná schopná dodávat odpovídající techniku pro tuto těžbu.

„Nemůžeš se přece rozejít najednou s Titanpolisem i s Moskva Vokzalem. Postavila bys proti sobě dvě nejmocnější Společnosti hned po Panamerické. Pokud si ovšem nepřeješ uchýlit se pod ochranná křídla lady Diany,“ dodala Yeuze potměšile.

Floina tvář zůstala nehybná i navzdory uštěpačné narážce na její soukromé vztahy s tlustou veleakcionářkou Panamerické. Některá vzájemná prohlášení, dokonce smlouvy, byly podepsány přímo v posteli lady Diany, Floa sama to své přítelkyni Yeuze přiznala.

„Žárlíš?“ neubránila se Floa narážce.

„Mluvíme o politice, ne o laškování,“ kontrovala Yeuze.

„Právě. Tvůj prezident odmítá o politice diskutovat, chce mi sem jmenovat jen nějakého atašé bez velkých pravomocí. O čem chceš, abych diskutovala s tím chlápkem, který není dokonce ani hezký a kterého si nemůžu vážit? Jak dlouho chceš v té pitomé Sibiřské zůstat? Víš, jaký to jsou staromilci? Unudíš se tam k smrti. Říká se, že Moskva Vokzal je velmi puritánská...“

„O nic víc než Grand Star Station nebo Titanpolis,“ odpověděla jemně Yeuze. „Ve skutečnosti je ve všech hlavních městech nuda a jediná opravdu veselá stanice je Kaempolis. Tam kolem kulturních institucí vyrostlo množství různých podniků, kde se dá tančit, jíst, pít a bavit se, ve dne v noci.“

„No jasně, zhýralá stanice, tak to řekl sám prezident Kid.“

„Velcí akcionáři Společností se neradi baví,“ odpověděla Yeuze, která věděla, že po jejím odjezdu se i v její drahé stanici mnohé změnilo.

Výhybkáři to vzali znovu do ruky a literární a umělecká tvorba vůbec byla pod přísným dohledem. Například hra spisovatele R., Yeuzina manžela, byla stažena z repertoáru divadel kvůli odkazům na dobu, kdy ještě na Zemi svítilo Slunce.

„Tak jak dlouho?“

„Dva měsíce... Cesta je dlouhá... Musím navštívit několik provincií... A pak je tu ten projekt na propojení našich Společností přes Mořský ledovec. Sibiřská je svolná s tím, abychom zabrali koncesi až k severnímu pólu.“

„Víš, že ten projekt, díky kterému by se z nás stali sousedi, podporuju? Přes severní pól bychom byli od sebe vzdálení jen den jízdy vlakem... Jsem si jistá, že musíme posílit své svazky, všechny svazky.“

„Kid si myslí, že je to předčasné, že zatím příliš podléháte lady Dianě. Je to jeden z důvodů, pro který odmítá stát se členem tajné Oligarchická rady.“

„Sibiřané tam přece mají taky jedno křeslo.“

„Můžeš mi říct, jak dlouho se už Rada nesešla? Třicet let?“

„Obnovíme ji. Lady Diana si myslí...“

Floa si uvědomila si, že právě dala za pravdu Yeuziným výhradám, a přinutila se k úsměvu.

„Dobře, máme s Panamerickou svazky, pomáhá nám zahladit škody po válečném konfliktu.“

„Odírá vás o energetické zdroje výměnou za zásoby potravin, o které její poddaní nestojí. Podepsali jste pakt se zosobněnímďábla a úplně vás to zruinuje.“

„Nemohla jsem se přece spojit se Sibiřskou, když jsem proti ní bojovala! Taky mají problémy, zato ale spoustu zdrojů. Ta nafta, o kterou jste se rozdělili, by nám byla moc pomohla překonat náš nedostatek energie.“

Floa odmítala pokračovat v rozhovoru v tomto duchu. Ona i velcí akcionáři Transevropské byli příliš ziskuchtiví, přestože už ani nevěděli, co s tím vším bohatstvím dělat. Nezabývali se žádnými plány, neměli žádnou snahu udělat něco pro obyvatele své Společnosti. Stejně tak jste mohli soudit i postoj lady Diany. Jenomže ta se aspoň pustila do toho šíleného plánu vybudovat pod pevninským ledovcem své Společnosti slavný Tubus, Severojižní tunel, který by spojil severní pól s pólem jižním. Z obrovské šachty hlavního tunelu by se získalo nedozírné bohatství, uvězněné v ledu od dob Velké paniky. Potrvá ještě dvě generace, než se eventuální úspěch projektu začne projevovat. Většina pozorovatelů dokonce soudila, že Tubus je jen bezedná propast, v níž se utápí obrovské množství celosvětové energie a že miliony lidí v jiných Společnostech umírají jen proto, že jejich šéfové souhlasili s dodávkami velké části domácí elektrické energie a různých typů paliv pro lady Dianu.

Šílenství, jistě, ale bylo možné ho chápat i jako megalomanský ideál s neblahými doprovodnými jevy. Tady v Transevropské Yeuze potkávala jen staré, zkostnatělé, zahořklé a zimomřivé akcionáře, kteří nesnášeli obyčejné lidi a jejichž jedinou společenskou aktivitou bylo nabádat k autoritářským a utiskovatelským opatřením.

Sdělovací prostředky raději příliš neinformovaly o událostech ve Společnosti Mořského ledovce a o úspěchu prezidenta Kida. Jistě, ten trpaslík byl svého druhu diktátorem, který soustředil veškerou moc jen do svých rukou. Akcionáři měli pouze poradenský hlas, přesto však ve Společnosti vládla jistá forma demokracie. Životní úroveň se

neustále zvyšovala a cestující obyvatelé neměli pocit, že by je utiskoval tvrdý režim. Bohužel doplácela na to kultura. Centrálně ovládaná televize pronikala všude a její působení bylo značně tendenční.

„Odjíždíš prý příští týden, jak mi bylo řečeno?“

„Jo, správně.“

„Byla bych moc ráda, kdybychom si našly čas na jeden společný večer,“ řekla Floa, teď už velmi jemně.

„Bude to i mým nejmilejším přáním,“ opáčila Yeuze v rozpacích. Vždy ji rozrušilo, když se na ni Floa takto dívala.

Začalo to mezi nimi před osmnácti lety, když byl ještě Lien Rag milencem Floy Sadonové a představil ji Yeuze v jedné ze šatniček kabaretního vlaku, v němž předváděla své vnady. Floa ji velmi rychle svedla. Tehdy byla ještě velmi mladá, zato troufalá a schopná každé perverze, říkali o ní, že by měla dost odvahy vyzvat na souboj staré preláty a církevní hodnostáře celé Transevropské. Dost brzy se však umoudřila a dopřávala si jen občasné, přísně utajované výstřelky. Kdysi se o ní říkalo, že smilní se Zrzavými, že kazí děvčátka, a když ji unesl pirát Kurts, válela se s ním prý v naději, že nebude muset nikdy zaplatit výkupné.

„Co zítra večer?“

Floa položila Yeuze ruku na rameno a vášnivě ho sevřela.

„Přece jen bys mohla udělat jednu věc a dokázat, že jsi nezradila své hostitele. Snaž se vyzvědět, jak Sibiřani řeší problém Zrzavých. Nemáme o tom žádnou informaci a Sernin je v téhle otázce úžasně diskrétní...“

„Předpokládám, že seškrabávají námrazu z kupolí, kleneb a skleněných příkrovů a že přijímají ty nejtěžší práce v podmínkách, které jsou pro Lidi z Tepla příliš riskantní a fyzicky náročné.“

„U nás se jejich počet stále snižuje a stanic, které si mohou dovolit je najímat, je čím dál míň. Jsou stále náročnější. Není divu, přitahují je dva póly: Západní zóna civilizovaných Zrzavých a vaše Společnost, kde, jak jsem slyšela, jsou drahoušky vašeho prezidenta Kida.“

„Ta koexistence není bez problémů...“

„Nežijí přece v teple...“

„To ne, ale Skládka, víš, ten hřbitov Harpunáři už zpracovaných velryb, odkud Zrzaví získávají maso, tuk i kosti, je hrozným lákadlem pro jistou část naší populace, která si představuje, jaké úžasné zisky by měla, kdyby se mohla pustit do průmyslového zpracování tohoto odpadu... Díky speciálním hormonům, které umožňují Zrzavým strávit tři čtyři hodiny v soukromém, dobře vytopeném vlaku a zase naopak, se navíc začíná čile rozvíjet sexuální turistika. Prostituce se šíří stále víc a překupnictví s termohormony neskutečně bují...“

„U nás je vydáváme na základě vyšetření.“

„V malých australasijských Společnostech se rozvinul farmaceutický průmysl, především v jedné z nich, taky se nestydatě pojmenovala Chemická společnost. Jejich přiznaný roční obrat dělá tuším sto milionů dolarů.“

Floa si zasněně povzdechla:

„Dneska už nemusí riskovat. Vzpomínám si, jak jsem jen o vlásek unikla smrti, když jsem se na pár minut zapomněla s jedním nádherně vybaveným Zrzavým. Musela jsem být pod ochranou nějakého Erose, protože jsem se z toho vždycky ve zdraví dostala. A co ty, už jsi to zkusila?“

„Ne, nikdy.“

„Nemýlíš se? Lien Rag byl šíleně zamilovaný do té Jdrou. Byla to nádherná holčina... A co se vlastně stalo s jejich synem, novým Mesiášem Zrzavých? Nikdy jsem tomu moc nevěřila. Připadá mi, že ta historka nemá ani hlavu ani patu, kdysi jsem dokonce podezírala z autorství Neokatolíky.“

„Možná bylo třeba odklidit z cesty lidi, kteří si kladli nežádoucí otázky,“ zamumlala Yeuze.

„Co tím chceš říct?“

„Jdrien, ten Mesiáš, má skutečně nevšední vlohy, zvlášť telepatické. Může vnutit svou vůli stejně dobře organickému nervovému systému jako elektronické síti.“

„Takže to není jen pohádka?“

„Sama jsem toho byla svědkem. Ještě když byl Jdrien maličký, dokázal paralyzovat systém výhybek a návěstí, vymazat paměť počítače... Ale teď už je ve věku, kdy jistě dokáže víc.“

„Vychovalas ho?“

„Jen s přestávkami. Například Kid pro něj udělal moc.“

„Říkají, že to je nádhernej mužskej, co má přednosti Zrzavých, ale nemusí proto ještě žít v mrazu, je to tak?“

Yeuze se pokoušela vypadat co nejpřirozeněji, ale při vzpomínce na jejich první milování v ní vzplanul oheň. I okolnosti té noci byly zcela mimořádné, naprostá samota a všude kolem hřbitovní vlaky. Hledali spolu mrtvolu Liena Raga a snad i to jejich rouhavé úsilí se podepsalo na tak omračující rozkoši. Jdrien už od dětství žárlil na svého otce, toužil po ní. Svému zrzavému původu po matce vděčil za předčasnou sexuální zralost; zrzavé děti pohlavně dospívají velmi brzy, průměrná délka života Zrzavých totiž nepřesahuje pětatřicet let. Když se Yeuze milovala s jeho otcem Lienem Ragem, často se mezi ně vmísil prostřednictvím telepatie, takže ještě dávno před tím, než se naplnila jejich vzájemná touha, měl ji už v myšlenkách.

„Spala jsi s ním, že jo?“

„Jak můžeš něco takového...“

„Znám tvůj výraz a reakce, právě teď prožíváš některé intimní zážitky...“

Yeuze si všimla, že Floa začíná rychleji dýchat, a rozhodla se odejít.

„Tak zítra večer? Slibuješ?“

„Ano, zítra večer.“

„Budeš mi vyprávět?“

„O tomhle si s tebou nemám co říct. Jestli chceš, abych přišla, snaž se neudělat chybu v tom, že mě budeš

zpovídat.“

„Škoda, ale jak chceš. Myslíš, že tvůj nástupce je natolik na výši, že dokáže zařídit všechny nedořešené problémy? Slíbený olej k nám musí dorazit co nejdřív, jinak budeme mít hrozné potíže.“

9

Sibiřané zařídili vše s nebývalou okázalostí. Z Moskva Vokzalu přijel speciální vagon určený pouze jí. Nadšená Yeuze si prohlížela své apartmá: salon, ložnice, krásná koupelna a v druhé části kuchyň, jídelna a personál - kuchař, vrchní číšník a dvě mladé a hezké pokojské.

„To je přesná kopie vagonu, jaké jezdily kdysi,“ řekl jí Sernin. „Vše v té nejjemnější kůži, koupelna je z vzácného mahagonového dřeva, našli jsme ho čirou náhodou při archeologických vykopávkách. I kuchyň se starým sporákem je věrnou kopií starého modelu. Jen topení je moderní, trubky jsou zapuštěné v podlaze.“

Ve všech místnostech kromě kuchyně pokrývaly podlahu přepychové starožitné koberce, na zdech bylo vyřezávané a malované dřevěné obložení a strop byl potažený jemnou béžovou látkou s něžně růžovým květinovým motivem. Široká měkká postel s nebesy trůnila uprostřed ložnice, vana ve tvaru prastaré káděbyla měděná a vodovodní kohoutky samé zlato.

„To jsem pro vás tak významnou osobou, cestující Sernine, že mě přijímáte s takovou pompou?“

„Proč bych zapíral? My tu vaši Ligath velmi potřebujeme, kvůli naší nejbližší budoucnosti.“

„Mně se ale nemusí podařit přesvědčit ji.“

„Máme čím povzbudit vaše nadšení pro věc,“ opáčil s tajemným úsměvem.

Zachovala klid.

„Nebudete zklamaná. Získali jsme velice přesné informace o tom, co se stalo s Lienem Ragem. Představte si, že jsme do naší Společnosti přijali ty, kteří přežili zkázu Metařů Věčného života...“

„Vy u vás povolujete sekty?“

„Dokážeme omezit jejich vliv a tihle už nejsou moc nebezpeční.“

Yeuze se ubytovala ve svém soukromém voze a celá ambasáda ji doprovázela. Zeloy moc litoval, že se nemohl taky přidat, ale Transevropané ho chtěli ještě vyšetřovat. Neměl povolení opustit zemi, i když mu Sernin udělil vízum do Moskva Vokzalu. Yeuze proti tomuto nařízení vznesla čistě formální protest.

„Jaká škoda, že za vámi nemůžu přijet,“ stěžoval si Zeloy. „Obávám se, že železniční policie využije vaší nepřítomnosti a pěkně si na mně smlsnou. Kdoví co mi ještě přišijou. Je tady to zmizení obou Ragusů, otce i syna, začíná se o tom dost mluvit... Našli spojitost mezi tím a vaším přítelem glaciologem...“

Konvoj se dal do pohybu. Yeuze se s pomocí jedné z pokojských usadila ve svém kupé. Ta dívka se jmenovala Soňa. Hezké mladé děvče s nadouvajícím se živůtkem. Ve skutečnosti měla šněrovačku, to díky ní vystavovala svá ňadra tak nestydatě na odiv.

„To je sibiřská móda?“ zeptala se přímo Yeuze.

Soňa zrudla.

„Ne tak docela, ale...“

„Přikázali vám, abyste se předváděla, že?“

„Ale, cestující velvyslankyně, to ne! Já se jen pokouším vypadat příjemně...“

Ten Sernin si snad myslel, že když s Floou udržovala milostné styky, nenechá na pokoji žádné děvče k nakousnutí!?

„Chcete se před večeří vykoupat?“

„Ne, jen se převléknu, vykoupu se potom.“

Konvoj ujížděl stálou průměrnou rychlostí, takže cesta byla pohodlná. Sernin dostal prioritní kolej, a tak nepociťovala žádné náhlé změny v rytmu jízdy. Jinak se mohl počet zastávek zvyšovat a doba strávená na odstavné prodlužovat do nekonečna. Tohle všechno Yeuze dobře znala.

Soňa jí chtěla mermomocí pomáhat s převlékáním, ale Yeuze ji rázně vykázala. Dívka vypadala uraženě, ale zároveň se zdálo, že se jí ulevilo. Takže to byla najatá síla na zakázanou lásku. Určitě měla Yeuze svou péčí a poskytnutými rozkošemi ještě o něco víc zavázat vůči hostitelům. Mysleli si snad, že je úplně pitomá.

Málem odmítla zúčastnit se společné večeře se Serninem, připravené na její počest. Slíbil, že ji doprovodí až na konečnou, ale velmi rychle se bude muset vrátit zpět do Grand Star Station. Vztahy mezi oběma Společnostmi, které se dlouhá navzájem ničily v hrozné válce, nebyly ještě dostatečně upevněné, aby si velvyslanec mohl dovolit víc než týdenní nepřítomnost.

Když byla hotová, Soňa se vrátila. Vypadala celá nesvá a zeptala se Yeuze, proč se jí nelíbí.

„Ale vůbec nejen se chci oblékat sama, to je všechno... A ještě něco. Nebudu vás potřebovat ani při koupeli, ani až půjdu spát nebo až budu chtít vstávat. Stačí, když mi přinesete zítra v osm ráno snídani. Mám práci a budu vstávat brzy.“

„Ale cestující velvyslankyně, řekli mi že potřebujete mít u sebe stále pokojskou...“

„Tak to vám lhali, to je všechno.“

„Moji zaměstnavatelé si pomyslí, že jsem se dopustila nějaké vážné chyby, když jste mě odvrhla... Nebo snad dáváte přednost Vanině, té druhé pokojské?“

„Ani jedné, ani druhé. Ale zítra vám stanovím denní rozvrh.“

Sernin byl už v jídelně, když vešla dovnitř. Vrchní číšník přinesl okamžitě šampaňské, z révy, kterou pěstovali v Transevropské v rozlehlých sklenících. Toto zboží, o jehož existenci veřejnost většinou neměla ani tušení, a dokonce si

něco takového ani nedokázala představit, stálo celé jmění a bohužel nebylo vždy dokonalé.

Yeuze se usadila naproti Serninovi.

„Jste s ubytováním spokojená?“

„Všechno je perfektní.“

„A co personál?“

„Vždyť říkám, všechno.“

Raději se dělala hloupou, než by protestovala proti Sonině přítomnosti. Ostatně ať si myslí, co chtějí. Zvěsti, které o ní kolovaly, ji už stejně předběhly a byly i tak hrozně přehnané. Jestli je Sibiřská prudérní, tak ať. Budou ji považovat za zvrhlou ženskou. Jediné, co sama považovala za důležité, byly podrobnosti o posledním dnech Liena Raga.

Ovšem přesvědčit Ligath, aby se svými krajany spolupracovala, to bylo něco jiného.

10

Ženy jim našly místo v kupé protějšího vagonu, který obývaly rodiny horníků. Podařilo se jim prodat pár zbývajících předmětů, které pocházely ze zničené vzducholodi: výškoměr, kyslíkovou masku i s lahvemi a dva kompasy v podobě hodinek. Dostaly za ně místní dolary, které prý mají stejnou hodnotu jako Panamerické. Ženy pozvaly oba muže k večeři, potom co jim přenechali zbytek jačího stehna.

Na lehátko se dostaly teprve kolem půlnoci a byly z toho všeho dost rozpačití.

„Nevědí ani, co slovo ‚slunce' znamená, pro ně je sluneční symbol značka jako každá jiná. To je neuvěřitelné!“

„Jediné přijatelné vysvětlení je, že ta Společnost je nová, mladší než patnáct let. Někdo ji koupil až po té strašné katastrofě, kdy začaly tát ledy. Všichni utekli, měli strach z lavin. Nějaký chytrák toho využil a skoupil laciné akcie. Od té doby se do toho dal. Obnovil tratě, otevřel doly, podporuje chov dobytka a stavbu skleníků.“

Liensun stále přemýšlel, i když Juguez už dávno usnul. Ta starší z obou žen tvrdila, že sluneční symbol pochází až z doby, kdy byla koncese odkoupena. Hlavní město se jmenuje Everest Station, ale je to novostavba. Společnost byla opravdu malá, jen dvě či tři železniční sítě, jinak samé rozlehlé, bezútěšné, neobydlené ledové pláně. Noví vlastníci prý byli dost liberální a tibetské mnichy, kterým zde říkali lamové, nechávali na pokoji.

Horníci vstávali brzy, dávno před rozedněním, a oba muži se šli nasnídat do malinké kantýny kde se tísnil asi tucet dělníků. Ten podzemní důl opravdu nemohl být příliš velký.

„Tam dole je teplo,“ říkal jeden z horníků, „někteří tam dokonce většinu času i bydlí. Tady nemáme dost vagonů a hlavně žádnou skleněnou kupoli, která by nás chránila před mrazem. Už nám ji slibují léta.“

Vlak se vrátil ještě téhož dne s tříhodinovým zpožděním. Byl to nákladní uhelný vlak jen s jediným osobním vagonem. Jen stěží si našli místo k sezení uprostřed zamlklých Tibeťanů, kteří možná poprvé v životě sestoupili ze svých vysokohorských vesnic dolů na náhorní plošinu.

Cesta byla neskutečně dlouhá, konvoj nikdy nepřekročil dvacet kilometrů v hodině a navíc museli často zastavovat kvůli ledovým krám nahromaděným přes trať. V takovém případě všichni vystoupili a odklízeli koleje, Liensun s Juguezem se k nim přidali. K jídlu sehnali jen máslo a sušené maso, na rozžhavených kamnech však neustále vřela horká voda.

„To je vážně prastará lokomotiva... Nebo ji tak zkonstruovali schválně, jako přesnou imitaci čtyři sta let starého modelu. Spotřebuje velké množství uhlí a jede pomalu. Tendr je obrovský.“

Trvalo jim skoro celý den, než se dostali do další, stejně maličké stanice, jako byla Yang Station. Připojili tam dva vagony. Dlouhá ledová zeď chránila stanici před jihovýchodními větry. Všimli si, že tu nakládají jaky a ovce. Část noci vlak projížděl mezi vysokými horami, od nichž se odráželo funění malé lokomotivy. Kolem třetí hodiny ráno se vlak zastavil v tunelu upraveném jako zásobovací stanice. Ze zdí tekly čůrky vody. Dvě rodiny tibetských železničářů tu bydlely v prastarých vagonech. Děcka prodávala horký čaj se žluklým máslem a jakési plněné palačinky. Liensun s Juguezem si je taky koupili, na čaj s máslem si už docela zvykli.

Trvalo dobrou hodinu, než se konvoj vykodrcal z tunelu. Zdálo se, že se točí kolem své osy. Juguezovi se podařilo usnout, ale Liensunovi se dělalo zle ze zatuchlého vzduchu v kupé. Rozžhavená kamna to jen zhoršovala. Vždycky se našel někdo, kdo přiložil a nacpal kamna až po okraj. Uhlí bylo volně k dispozici v zadním vagonu, stačilo jen si posloužit.

Probudil se až za několik hodin, projížděli právě rozlehlým údolím. Občas si všiml vesniček uhnízděných na strmých svazích hor a uvažoval o tom, kudy se tam lidé dostávají. Dozvěděl se, že tam sídlí lamové, kteří jen velmi vzácně udržují vztahy s vnějším světem.

Pak dorazili do nějaké větší stanice, chráněné kupolí z průhledného plastu.

„To je pěkná otrava, zase stojíme,“ stěžoval si Juguez.

Všichni cestující vystoupili a oba muži se na sebe překvapeně podívali.

„Ten vlak měl být přece přímý až do Everest Station? Ty dvě ženy z Yang Station to aspoň tvrdily.“

„Naši spolucestující nejspíš dál nejedou.“

„Aspoň se budeme moct trochu natáhnout.“

Do kupé však vešli tři muži v zelených uniformách. Uniforma se skládala z dlouhé prošívané vesty, na níž se skvěl symbol Slunce, a oteplovaček zasunutých do nízkých holínek.

„Telegraficky nás upozornili, že jste cizinci. Máte obvyklou propustku?“

„Ztratili jsme se v okolí Yang Station... Zabloudili jsme v horách...“

„Přes hory v oblasti Yang Station se nikdo nemůže dostat. Lžete... Budete to muset vysvětlit prokurátorovi hlavního města.“

Tři muži je nejdřív prohledali a pak jim dovolili se posadit, sami se taky usadili v kupé. Vlak se dal do pohybu. Jak projížděli kolem nástupiště, ještě naposled uviděli své bývalé spolucestující.

Liensun se pokoušel domluvit s policistou, který ovládal univerzální jazyk, ale ten jen mlčky zavrtěl hlavou.

O dva dny později špinaví a unavení vystoupili z uhelného vlaku. Odvedli je přímo k nekonečné řadě starých dvoupatrových vagonů, které stály namačkané na vzdáleném nástupišti a tvořily administrativní centrum Everest Station. Tam je převzali další muži v zelené uniformě.

Rozdělili je. Liensun stanul před asi čtyřicetiletou ženou s přísným obličejem.

„Jsem prokurátorka Nedová a jsem pověřena bdít nad spravedlností v této Společnosti. Vyslechnu vás, pokud si ovšem nebudete vymýšlet pohádky.“

Liensun ukázal na sluneční symbol, který zdobil její hruď. Neměla na sobě uniformu, ale normální izotermickou kombinézu.

„Co znamená ten symbol?“

Svraštila velmi tmavé obočí. Liensun byl nesmírně unavený, ale pokusil se číst v jejím mozku. Zpočátku se mu nedařilo rozlišit myšlenky, které se ho týkaly. Vlastně myslela na něco jiného, na cestu do vzdálené Provincie, kterou měla za několik dnů podniknout. Banditi tam přepadli nákladní vlak a vyplenili ho.

„Co jste to říkal? Aha, ten znak, to je symbol Společnosti.“

Liensun chvíli počkal, až se opravdu soustředí na jeho otázku, a pak se pokusil znovu sondovat její myšlenky.

„To je Slunce,“ řekl.

„Prosím vás, co vy o tom víte?“

„Už od dětství mě učili, že před třemi sty lety tady existovalo Slunce.“

Zůstala ve střehu. Pomyslela si, že je možná špion z KDNYST, který sem přijel odhalit tajemství jejich maličké železniční společnosti, ztracené na tibetských náhorních plošinách.

„Já nejsem špion z KDNYST,“ řekl.

Překvapením otevřela ústa a prudce se nadechla.

„Jsem Obnovitel Slunce a patřím k základně Bratrství I. Plavili jsme se na palubě vzducholodi a ztroskotali jsme. Víte, co je to vzducholoď?“

„Lžete,“ vybuchla, „nikdo nedokáže létat na takovém stroji.“

„Julius Ker, Ma Ker, Ann a Greog Subovi to přesto dokázali. Dnes už máme loďstvo o dvanácti vzducholodích, jedna z nich je malá a superrychlá a další zas obrovská, měří pět set metrů a čeká už jen na vhodný motor.“

Prudce zbledla, vstala a vypotácela se ven. Vrátila se s koflíkem kávy, kterou nešikovně srkala.

„Jaká jména jste to vyslovil?“

Zopakoval je. V té chvíli se otočila k jakémusi psacímu stroji přikrytému víkem, které sundala, a začala zuřivě bušil do klávesnice. Zjistil, že to není psací stroj, ale telegraf. Předávala tu zprávu někomu dalšímu. Pak chvíli čekala, až stroj začne vyťukávat odpověď.

„To nemáte telefon?“

„Jsme chudí... Jen s obtížemi získáváme modernější vybavení.“

„Znáte manžele Kerovy a Subovy?“

Zdálo se mu, že už začíná chápat.

„Nepatřili jste náhodou ke skupině z Jarvis Station? Obnovitelé, kteří dokázali, že se na osm dní vrátilo na Zemi Slunce? Pak jste se pohádali, neměli jste stejný názor na morální problémy, které váš experiment vyvolal. Subovi a Kerovi chtěli postupný návrat, který by trval jednu až dvě generace. Vy ostatní jste spěchali, chtěli jste to hned, neohlíželi jste se na oběti, na katastrofy, cyklony a vysoké přílivové vlny...“

Ve svém zaujetí si neuvědomil, že tu ženu a její druhy zároveň obviňuje. Dívala se na něj vyděšeně.

„Ujišťuji vás, že pokračujeme v práci tam daleko na Pacifickém mořském ledovci, vyrábíme vzducholodi... Chceme skoncovat s kolejemi, vlaky a podřízeností KDNYST. Jak to, že se dosud spokojujete s vlaky, s tou zastaralou, anachronickou dopravou? Koupili jste tuhle koncesi, ale už jste se vzdali, už nechcete pomoct Slunci, aby zase ožilo?“

„Prosím vás,“ zašeptala. „Prosím vás...“

Zmlkl, když si všiml jejího utrápeného výrazu.

„Pochopíte to později... A co Kerovi, žijí ještě?“

„Julius zemřel, bude to šest let... Ma Ker řídí Bratrství I... tedy Mezinárodní společnost vzducholodí Bratrství, ale říkáme jí jednoduše Bratrství.“

„A Ann Subová a Greog?“

„Mají se dobře, pracují neúnavně na základním výzkumu. Ann nějakou dobu řídila správní kolektiv, než předala žezlo mé adoptivní matce...“

„Vaší adoptivní matce... Ma Ker?“

„Je skvělá, plná nezdolné energie. Vás ale bylo zpočátku pět manželských párů... Tři po roztržce. Co se stalo s ostatními?“

„Zmizeli... Trvalo nám celé měsíce, než jsme se dostali až sem... Síť 160. poledníku, podél které jsme chtěli jít na sever, byla zničená... S materiálem, který jsme měli k dispozici, se nám podařilo zkonstruovat saně poháněné vrtulí... Byla to úděsná cesta, strašná... Pronásledovali nás ze všech stran...“

„Zůstala jste sama?“

„Ne. Je tu ještě Helmatt. Byl specialista na jadernou energii. Ma Ker vám o něm určitě vyprávěla...“

„Váš manžel?“

„Ne, není to můj manžel. Řídí tuhle Společnost. Odkoupili jsme akcie...“

„Ale co Slunce?“ vykřikl netrpělivě Liensun. „Na to jste zapomněli?“

11

Ann Subová a její manžel souhlasili s tím, že sestoupí do nitra Jelly a oživí reaktor. Už dávno přestali protestovat proti využívání atomové energie. Zato komanda se držela zpátky.

Všude kolem nich se jemně, skoro neznatelně chvěly hory rosolu.

„Od nějaké doby se Jelly chová úplně jinak,“ oznámil jim velitel komanda Cohen.“

„Co tím chcete říct?“ dožadovala se podrobností Ma Ker.

„Už žádné potměšilé výpady panožek, žádné náhlé útoky a zabírání prostoru. Jako kdyby ji zaměstnávalo něco jiného. Naši biochemici si dokonce začínají myslet, jestli není nemocná.“

„Nikdo z vás nepovažoval za nutné se obtěžovat a poslat mi zprávu?“

„Totiž stále ještě pochybujeme, že ta změna je definitivní, nedůvěřujeme tomu. Ten hnusný živočich si pro nás možná přichystal nějaké odporné překvapení!“

Chystali se použít radioaktivní vodu z chladicího systému a zvětšit tak prostor základny. Vlastně to bylo bláznovství, ale z dostatečně izolovaných trubek bude unikat jen slabé množství radiace, tolik, co by vystrašilo Jelly. Pomocí reaktoru pak budou vyrábět elektřinu, která by prostřednictvím sítě elektrických odporů udržovala živočicha v uctivé vzdálenosti.

„Encefalogramy vykazují určité nepravidelnosti... Jelly musí mít nějaký velký problém,“ prohodil jeden z biochemiků. „Zatím nedokážeme říct nic víc.“

Ma Ker se uchýlila do stanu, který pro ni připravili, a shromáždila v něm svůj hlavní štáb.

„Říkáte, že jste zpozorovali známky degradace? Nemůžeme přece spojovat naše naděje na záchranu s touhle živočišnou masou, s tím, že za několik týdnů shnije!“

„V tomhle mrazu neshnije, ale zmrzne. Vypadá to, že má čím dál větší problémy s vysíláním elektrických výbojů. Silikonové zatvrdliny na panožkách zmizely a Jelly už nedokáže narušit led.“

„Přijímá potravu?“

„To ano. Včera jsme jí předhodili mrtvého tuleně, docela normálně ho pohltila. Zřejmě se jedná o nějaký virus, který útočí na její nervová centra. Já vím, že se tu nedá mluvit o vegetativním nervovém systému jako u člověka, ale nějak to nazvat musíme. Taková masa protoplazmy, která má objem tři až šest milionů kubických kilometrů, vyžaduje přece nějakou formu nervové organizace.

„Takže Jelly začíná hynout?“ zeptala se Ma Ker.

„To není správný výraz.“

Tři biochemici se na sebe rozpačitě podívali. Ma Ker by měla jejich zdrženlivost chápat. Jenomže ona řídí skupinu lidí a musí přijímat politická rozhodnutí. V těchto chvílích už nebyla vědkyní jako ti ostatní, ale osobou zodpovědnou za ostatní se skutečnou rozhodovací pravomocí.

„Chci od vás jasné stanovisko.“

„Ona neumírá... ale už není agresivní, přišla o tu svou rozpínavou bojovnost, jestli to tak můžu říct,“ odpověděla jediná žena v tom triu, Lizz.

Ma Ker chtěla vědět, zda by průzkumná mise, zkoumající povrch dvou set tisíc kilometrů čtverečních Jellyiny protoplazmy, mohla být nějak užitečná.

„Mělo by se začít okrajovými oblastmi,“ prohlásila Lizz. „Jenomže to je zhruba tři tisíce kilometrů daleko a my nemáme k dispozici žádné přesnější údaje... Říká se dvě stě tisíc kilometrů, ale může to být i tři sta nebo čtyři sta tisíc, nebo taky mnohem méně. Jestli ta choroba přichází zvenčí, mohli bychom najít nějaké stopy. Možná shluk skvrn... Nebo nápadný ústup protoplazmy... Nevím, musíme vzít v úvahu všechno, co vypadá neobvykle. Taková práce si však vyžádá hodně času.“

„Můžu vám dát k dispozici čtyři vzducholodi.“

„Pořídíme různé druhy fotografií, taky infračervené, zkusíme sondy, echografii i vstřikování nějaké kontrastní tekutiny... Jen stanovení výzkumného programu nám zabere několik týdnů a musíme to udělat, dřív než začneme zkoumat toho živočicha zvenčí. Pokud nedosáhneme žádného výsledku, neumím si představit, jak budeme pokračovat dál. Miliony kubických kilometrů želatiny...“

Podle posledních fotografií se Sibiřané na severu činili a na viaduktu pracovali ve dne v noci. Vzducholodi bombardovaly železniční síť, víc než tisíc kilometrů vzdálenou od průrvy v mořském ledovci. Obří pokladače však během tří dnů stačily opravit padesát procent všech škod způsobených na trati. Aby Sibiřany zastavili, museli by Obnovitelé bombardovat jejich zařízení bez přestání, museli by zničit obří pokladače, pustit se do války, na kterou sami neměli prostředky. Zbýval jen strategický ústup na novou základnu, vyhloubenou přímo v těle nestvůrné améby.

„Nemáme čas,“ tvrdě prohlásila Ma Ker. „Jestli se bude Jelly i nadále projevovat tak netečně, evakuujeme Bratrství I a přesuneme se sem. Musíme získat ještě víc prostoru, aby se sem vešla celá naše flotila vzducholodí.

Cohen se na ni nevěřícně podíval, měl pocit, že snad špatně slyšel.

„Celá flotila?“

„Řekla jsem celá.“

„Mastodont taky?“

„No ovšem.“

„To ale znamená desítky kilometrů čtverečních navíc, musí se sem vejít i infrastruktura, vozidla, jeřáby, věže... Na to nemáme dost prostředků!“

„Vím. Nejdřív přestěhujeme továrny, lidi až potom.“

„Víte, co se stane, jestli se Jelly znovu vrátí její dřívější síla?“

„Vím.“

S úsměvem na ně pohlédla. Setkala se s pohledem Anny Subové a rozladilo ji to. Proč je tak lhostejná? Ma Ker věděla, že mladá žena s ní nesouhlasí, proč se tedy nebouří? Proč ji všichni začínají považovat za ženu, která vládne příliš pevnou rukou, ne-li rovnou za diktátora?

„Začnete co nejrychleji,“ přikázala. „Vzducholodi teď budou postupně přistávat na ledovci, aby byly chráněny před vichrem. Zároveň chci, aby se aspoň omezené expedice vypravily na průzkum obvodu Jelly. Co kdyby náhodou... S trochou štěstí se nám možná podaří zjistit, co je příčinou jejího úbytku sil.“

Nikdo se nezasmál.

12

Prezident Kid vyslal svého člověka na Skládku, ale ten se vrátil celý skleslý. Ani jeden ze Zrzavých, které potkal, nevěděl, co se stalo s Jdrienem. Mesiáš byl pryč už celé měsíce, svou tlupu opustil před osmi týdny a nikdo neměl tušení, kde vlastně je. Těch tisíc Zrzavých, kteří odešli s ním, se usadilo kolem tulení díry a klidně, bez obav čekali, co se bude dít.

„Ta tlupa tvrdí, že se na severu střetl s obrovskou příšerou, která polyká lidi.“

Kid věděl o amébě Jelly všechno. Kdysi mu o té nestvůře vyprávěl Lien Rag. Lidé se tehdy nějaký čas obávali, že se améba roztáhne a zabere ještě větší plochu. Jejich obavy se však nepotvrdily a postupně se na Jelly zapomnělo.

„Jdrien prý odešel bojovat proti těm průsvitným horám želatiny... Ti Lidé z Chladu příliš snadno míchají pravdu s legendami, než aby se jim dalo věřit. Jediná jistota je, že Jdrien před dvěma měsíci zmizel.“

Ta zpráva prezidenta hluboce zasáhla. Kid to dítě vychoval a vzpomínal na ně s pohnutím. Chlapec byl obdařen dostatečnými schopnostmi, aby dokázal čelit všem nebezpečím. Pokud však ta stvůra tam na Dalekém severu skutečně existuje, co proti ní zmůže?

Prezident Kid však měl i jiné starostí a ty se týkaly těch úžasných létajících velryb. Ukazovaly se stále častěji, už jich hlásili asi tucet, pokaždé na jiném místě. Jestli ovšem nešlo o stále stejné zvíře. V Titanpolisu se o tom už mluvilo a pár zvědavců trávilo dny na Kidově Viaduktu v naději, že se stanou svědky té neuvěřitelné události. Nikdo však neměl nejmenší tušení, že v tělech těch obrovských zvířat žijí lidské bytosti.

Ilegální opoziční tisk - existovaly dvoje opoziční noviny zuřivě potírající Kida, a to všemi prostředky - už začal klást nepříjemné otázky ohledně malé Rewy, kterou nedávno adoptoval. Trpaslík se ze všeho nejvíc obával, aby ti čmuchalové nezjistili skutečný původ dítěte a nepředhodili to sousto čtenářům. Veřejnost by mohla usoudit, že jejich prezident je zradil, když chrání dítě, jehož rodiče žili tak dlouho ve velrybích útrobách. Objev, že Velrybí lidé existují, by mohl vyvolat paniku mezi tisícovkami obyvatel, kteří si nikdy docela nezvykli žít na povrchu mořského ledovce. Každé zapraskání ledu, jeho sebemenší vyboulení se stávalo událostí číslo jedna a celé rodiny se kvůli tomu stěhovaly na bezpečnější pevninský ledovec, například ten, který pokrývá bývalou Austrálii. Konzumace euforizujících drog prudce stoupala a prezident musel přijmout velice přísná opatření proti příliš benevolentnímu postupu lékařů při jejich předepisování. Stejný problém byl i s hormony, které lidem umožňovaly snášet mráz nebo naopak teplo, takže se mohli oddávat sexuálním hrátkám se Zrzavými obou pohlaví. Rodilo se stále víc malých míšenců a ta nejklidnější, ale zároveň nejkonzervativnější část populace začínala nahlas reptat. Kid už netrpělivě čekal na návrat Jdriena, aby mu pomohl bojovat proti těmto extrémům. Nechtěl přijmout žádné závažné rozhodnutí, dokud si osobně nepromluví s Mesiášem.

13

Přivítání na hlavním nádraží Moskva Vokzalu bylo v souladu s luxusním vagonem a celou pompou Yeuziny cesty. Pod centrální kopulí ji očekávala dvacítka oficiálních osobností, příslušníků Moratorní úmluvy, federálního orgánu, který řídil sibiřské provincie. Tato čtyřiadvacetičlenná rada, ustavená zhruba před dvaceti lety během války s Transevropskou, se za celou dobu své existence ještě nikdy nerozešla. Jejím hlavním úkolem bylo soustředit a centrálně řídit vojenské a ekonomické akce, aby mohla celá Společnost účinněji odolávat útokům nepřítele. Centrální řízení tohoto orgánu bylo natolik úspěšné, že nikoho ani nenapadlo ho po válce rozpustit. Čtyřiadvacet provincií si ponechalo svou vnitřní autonomii, především v ekonomické oblasti, ale o všem ostatním se rozhodovalo na centrální úrovni v hlavním městě.

Yeuze si všimla, že mezi přítomnými představiteli je i osm žen. Všichni vypadali velmi přísně, zformovala je tak léta krvavé, ničivé války. Zvláště Západní provincie byly válkou zcela zničené.

Velkolepý orchestr vyhrával staré melodie z klasického repertoáru a současná prezidentka Moratorní úmluvy, Elena Bumienová, jí vyšla vstříc a velmi srdečně jí stiskla ruku. Byla to vysoká blondýna, celá zahalená do bílých kožešin, s elegantním kloboučkem na hlavě. Okamžitě jí tlumočila omluvy čtyř nepřítomných členů Úmluvy, jimž povinnosti ve vzdálených Východních provinciích zabránily zúčastnit se uvítacího ceremoniálu.

„Nevídaně silný uragán poničil železniční sítě na stovkách kilometrů,“ vysvětlila stručně.

Yeuze pozdravila každého z členů Moratorní úmluvy a náhle stála tváří v tvář generálu Sofimu. Téměř se nezměnil a nezestárl, ještě stále nosil drahé kožešiny, držel se zpříma a v koutcích úst mu pohrával lehký úsměv. Při prvním pohledu by si nikdo nevšiml, že kdysi přišel o ruku.

„Generále...“

Náhle si připomněla ten pocit vzrušení, starý osmnáct let, tu známou horkou vlnu v bedrech, a ve zlomku vteřiny v

duchu znovu prožila nejerotičtější scény jejich krátké známosti.

„Ještě stále chováte koně, generále?“

„Samozřejmě že chovám. Přejete-li si malou projížďku po ledových pláních, jsem vám plně k dispozici. Moje koně mají speciální podkovy pro tento druh sportu.“

„KDNYST vás bude pokutovat,“ nadhodila hlasem zastřeným emocí.

„Koně přece existují, proč to tedy popírat? Ostatně je to nádherný sport.“

„Navíc jsou vzácnými pomocníky v případě války, že?“

„Neříkejte?! Víte, válka je popřením všech tradičních zvyků a pravidel.“

„Podařilo se vám, aby přivykli tradičnější stravě?“

Ti malí mongolští koně s dlouhou hedvábnou srstí si během války zvykli živit se lidskými mrtvolami. Jejich jezdci, stále v čele válečné vřavy, pro ně nedostávali pravidelný přísun vhodné potravy.

Ze všech přítomných kolem vyzařovala pohoda a vylvyslanec Sernin se přímo radostně usmíval.

„Na válečném poli jste míval nádherný vůz, byla to přesná kopie viktoriánského kočáru z devatenáctého století. Bože, to pohodlí, mahagonový nábytek a vycpaná křesla...“

„A mám ho stále, drahá velvyslankyně! Dokonce nedaleko odtud a doufám, že budu mít tu čest i potěšení vás v něm několikrát během vaší zdejší návštěvy svézt.“

Upřeně se na ni díval a Yeuze cítila, jak rudne. Otočila se k Eleně Bumienové, která ji představila dalším osobnostem. Potom se všichni vydali směrem k okázalému výtahu. Vypadal jako nějaká obří vykládaná lucerna z minulých dob. Výtah zavezl všechny do obrovské rotundy, z níž mohli obdivovat výhled na celé hlavní město, na moderní klenby jeho centra i starší skleněné kupole. Kam až oko dohlédlo, všude bylo vidět jen sklo a umělou hmotu.

„A kde je led?“ zeptala se překvapená Yeuze.

„Za ledem musíte jít daleko,“ řekla jí prezidentka. „Tahle provincie je velmi průmyslová a naše stanice se neustále rozrůstá.“

Hostitelé připravili nevídanou recepci, jíž se zúčastnili stovky pozvaných hostů. Yeuze procházela od skupiny ke skupině se sklenkou šampaňského v ruce a tak trochu se jí z toho všeho točila hlava. Mezi přítomnými byli představitelé všech provincií v typických krojích. Ta směs barev a výšivek zvlášť nápadně vynikala na pozadí studených izotermických kombinéz cizinců žijících v hlavním městě. Byla to i přehlídka kožešin, bílé a narudlé vlčí kožešiny patřily vojákům. Generál Sofi vlastnil nádherné exemplář a Yeuze si vzpomněla na saně, jejichž střecha byla zevnitř podšitá kožešinou právě tohoto zvířete. Saně! To by bylo sousto pro členy KDNYST, ale Sibiřská si žila podle svého a navíc byla příliš velká na to, aby ji mohl někdo soustavně kontrolovat.

Cizinci, kteří zde žili a zastávali různé mise a úřady, nevypadali, že by si na tu volnost stěžovali, a velvyslanec Společnosti Mořského ledovce, nějaký Madiga, se kterým se Yeuze dosud nesetkala, se jí přiznal, že tady žije velmi rád.

„Má žena už těžko snášela Mořský ledovec, stále polykala uklidňující léky... Tady je spokojená, přestala se bát.“

„Máte nějaké nové zprávy z Titanpolisu?“

„Začínají kolovat divné zvěsti... O velrybách... Ale o tom si s vámi promluvím jindy, až na to bude klid. Všichni o tom nemusí vědět.“

„Jaké zvěsti? Klesá snad jejich počet?“

„Ne, v tom to není. Naopak, výlov stále stoupá, nová zařízení na vedlejších větvích Viaduktu mají úžasné úlovky. Ale...“

Nedůvěřivě se rozhlédl kolem sebe a naklonil se blíž k ní.

„Některý z velrybích druhů prý doznal prudkého, přímo zarážejícího vývoje...“

„Co tím chcete říct?“

„Mluví se o... Já vím, zní to neuvěřitelně, ale pochopte, jen opakuji, co mi bylo sděleno... Mluví se o velrybách, které mohou létat... přesněji vznášet se ve vzduchu. Svědci je spatřili na několika různých místech... Podél Viaduktu... Aby ho překonaly, ty velryby ho prostě přeskočí, nebo přeletí... Nu, jak bych vám to řekl...“

Yeuze nedokázala potlačit výbuch smíchu, vyprskla přímo do bledého obtloustlého obličeje naprosto šokovaného velvyslance.

„To není k smíchu!“

„Nezlobte se, ale je to tak nečekané... Odkud to víte?“

„Od jednoho zaměstnance ambasády, který se právě odtamtud vrátil... Prezidentská kancelář se pochopitelně snaží uklidnit vášně, ale od určité doby se děje tolik divných věcí... Jistě víte, že velká sibiřská ofenzíva proti Obnovitelům byla zastavena.“

„Ano... Promiňte, prosím.“

Sernin na ni dělal nenápadné posunky. Musela se vrátit mezi hosty, podávat ruce, vyslechnout lichotky a krátké projevy. Pokaždé, když se ohlédla, setkal se její pohled se zrakem generála Sofiho. Vždy se zachvěla. Kdysi s ní ten muž zacházel s pohrdáním, ponižoval ji, podroboval si ji a ukájel svůj chtíč, kdy chtěl a jak chtěl. Znásilnil ji ve stájovém vagonu svých koní na špinavé slámě ve vlhkém a čpícím teple. Občas, když jeli v jeho luxusních saních, rozepnul si kožešinovou uniformu a přinutil ji, aby se chovala jako prostitutka, dokonce i v přítomnosti jeho mongolských jezdců. Nutil ji, aby se kochala pohledem na masožravé koně, kteří si pochutnávali na mrtvých lidských tělech, a když omdlévala hrůzou, miloval se s ní. Někdy se zas naopak změnil v pozorného a navýsost jemného muže, kterému víc záleželo na její rozkoši než na jeho vlastní.

„Milujeme takové večírky,“ vysvětloval jí Sernin, „rádi oslavujeme.“

„Jsem z toho všeho celá tumpachová,“ řekla nezvykle upřímně. „Ta dlouhá cesta...“

Vlak zastavoval ve stanicích, ještě silně poznamenaných válkou. Některé provincie, podobně jako v Transevropské,

ani po tolika letech války dosud nedokázaly žít normálně. Ztráty na obou stranách byly obrovské. Sernin jí svěřil, že Sibiřanům chybějí především průhledné materiály, které by chránily stanice před třeskutým mrazem.

„Slyšel jsem, že vaše křemičité sklo má skvělé izolační vlastnosti a je zároveň nezvykle čiré. Měli bychom o tom podepsat nějakou smlouvu. Výměnou bychom vám mohli nabídnout obnovení Sítě 160. poledníku až na vaše hranice."

To bylo přesně to, o čem prezident Kid zatím nechtěl ani slyšet. Doufal, že jednoho dne dosáhne až na nejzazší sever koncese, rozšíří ji až k severnímu pólu. Ale co Sibiřané, budou ochotní vyklidit mořský ledovec v Beringově úžině? Jejich postoje nebyly jednoznačné. Přáli si zůstat ve stálém kontaktu s Panamerickou, ale zároveň by rádi viděli, kdyby se mezi oběma mocnostmi usídlila nějaká nárazníková Společnost. Bylo nabíledni, že Síť 160. poledníku by znamenala velmi rychlé spojení nejen s Transevropskou, ale i s oběma dalšími Společnostmi.

Přímé železniční spojení mezi Titanpolisem a Moskva Vokzalem neexistovalo a cesta mezi oběma hlavními stanicemi byla strastiplná. Vedla přes malé Společnosti Australasijské federace, a ty nejnevyzpytatelnější z nich se rozkládaly právě mezi Pacifikem a Sibiřskou. Nikdo si nebyl jist jízdním řádem, cestovními poplatky a novými opatřeními správních rad. Někteří místní potentáti, někdy dokonce extrémní skupiny, se náhle zmocnili vlády a dopravní možnosti se změnily s nimi. Pokud jste dnes chtěli dopravit nákladní vlak bez přílišného rizika, bylo jistější nasměrovat ho do Sibiřské přes Afrikánii a Transevropskou. Znamenalo to zhruba dvacet pět tisíc kilometrů, což v nejlepším případě představovalo asi třicet dní cesty.

„Disponujeme s nejlepší železniční technikou pokládání kolejí na mořský ledovec. Až se zbavíme Obnovitelů, vše půjde mnohem rychleji."

„Ještě zbývá Síť zmizelých, která je v rukou pirátů a pašeráků, nebude snadné je z ní vystrnadit," neodpustila si jedovatou poznámku. „A pak zapomínáte na tu nestvůru Jelly."

„To jsou jen povídačky. Co se týká Sítě zmizelých, to nechte na nás."

Ta však zatím představovala nepříjemnou a těžko překonatelnou překážku v případě, že by Sibiřané chtěli obrátit své výboje směrem na jih. Síť byla jen těžko dostupná a spojovala jihovýchodní Asii s Panamerickou, ovšem za naprosto nepředvídatelných bezpečnostních rizik. Po celé její délce jste naráželi na nebezpečné stanice obydlené hrdlořezy, piráty a lovci tuleňů, kteří se rozhodně nezatěžovali zdvořilostmi. A pak tam taky byla Jelly, jejíž existenci Sibiřané popírali. Yeuze raději nezavedla diskusi na toto téma, ale pokud se jednoho dne Jelly rozroste severním směrem, lidé jako Sernin si až příliš pozdě uvědomí svůj strašlivý omyl.

Sernin ji vedl k tabuli, chtěl, aby ochutnala speciality jeho Společnosti, obzvlášť kaviár.

„Dokázali jsme založit umělé rybí sádky. Objevili jsme rozsáhlé plochy slané vody na jihu. Museli jsme se nejdřív poprat s ledovcem pokrývajícím povrch bývalého Kaspického moře. Pak jsme ho z velké části přikryli skleněnými klenbami a pomocí jaderné centrály, která v té oblasti už kdysi existovala, jsme zahřáli vodu."

„Chci vás jen upozornit," nedala se Yeuze, „že vaše dogma o věčnosti doby ledové je existencí této centrály, která dodnes funguje, zcela popřeno. Za těch vašich dva tisíce tři sta let by musela být už dávno úplně vyhaslá."

Sernin se rychle vzpamatoval.

„Vezmeme-li v úvahu sílu mrazu, vlastně jen spala a nám stačilo ji probudit. Naše chovatelské podniky prosperují stále lépe. Rád bych vás tam zavedl, určitě byste byla nadšená. Je to úplně jiný svět. Jen si to představte, dvě stě kilometrů čtverečních chráněných jako obrovský skleník... Ve skutečnosti je to celá soustava kleneb. Může se tam jezdit lodí... Vím, že to odporuje Dohodám, ale co na tom!"

„A to všechno jen kvůli malým zrníčkům kaviáru?"

„Ne, to jistě ne. Je tam nafta... Lidé tam žijí v příjemné teplotě a připadají si úplně jiní než ostatní. Je to dost zvláštní, víte."

Hrdě jí ukazoval nádherné úspěchy sibiřského agropotravinářského sektoru, kuřata velká jako prasátka, neskutečně velké husy, opravdové hory masa.

„Chutnají báječně."

„U nás je chováme taky," neodpustila si Yeuze.

Serninovo vychloubání se dotklo její vlastenecké ješitnosti.

Ještě nikdy však neviděla takovou recepci, tabule se doslova prohýbaly pod tíhou jídla. Zvláště v Transevropské zásobování potravinami dost vázlo. Sibiřané se také potýkali se spoustou potíží, ale zdálo se, že jídla mají dost.

„Za tohle všechno vděčíme válečnému úsilí. Museli jsme zásobovat armády, uprchlíky. V provinciích vyrostla velká centra potravinářské výroby. Biologický výzkum běžel na plné obrátky, pracovali jsme na dědičnosti, rozvinuli jsme genové inženýrství, pospíchali jsme s výzkumem i experimenty. Neskrývám, že podmínky byly dost kruté, ale výsledek se dostavil."

Yeuze si vzpomněla na dobu, kdy kabaret Miki padl do rukou Sibiřanů. Tehdy se sama přesvědčila, že vojákům chyběla nejen strava, ale i základní potřeby, ale musela uznat, že Sernin byl skvělý propagátor.

„Za hodinu se můžete vzdálit. Předpokládali jsme, že by bylo nejlepší, kdybyste bydlela ve svém cestovním vagonu. Leda že by se vám zdál nedůstojný vašeho postavení."

„Ale vůbec ne. Je velice pohodlný."

„Zůstane stát na hlavním nástupišti, vyhrazeném pro významné osobnosti, přímo pod touto rotundou. Stejně tam nestrávíte mnoho času, snad jen k odpočinku. Pozvání se jen pohrnou. A budete-li chtít cestovat, připojíme snadno váš vagon k lokomotivě."

Lidé stále jedli a pili a atmosféra se stávala stále srdečnější. Pokusila se najít generála Sofiho, ale řekli jí, že už odešel. Nazítří měl předsedat hlavnímu štábu a chtěl se na to připravit.

Sernin jí doprovodil až k vagonu. Dolů sjeli tím úžasným výtahem, z něhož mohla obdivovat horečnou činnost hlavního nádraží. I když byla už skoro půlnoc, na všech nástupištích proudily davy cestujících. Většinou tam stály

parní lokomotivy, kouřící komíny byly napojené přímo na výkonný odsávač páry.

Když vešla do salonu, spatřila hubenou šedovlasou ženu, jak vstává z křesla. Nepoznala ji.

„Dobrý večer, Yeuzo... Jsem Ligath.“

14

Se stěhováním základny začali už včera, ale obyvatelé odmítali odejít do Bratrství II. Nechtěli žít v těle tak nebezpečného živočicha, jako byla obří améba. Vzducholodi už vyzvedly několik obytných vagonů, když však přišel na řadu školní vagon pro nejmenší děti, dav se vzepřel. Slunce svobody proto zatím stálo zavěšené nad plochou a čekalo, až se situace vyjasní.

Ma Ker se pokusila Obnovitele přesvědčit, pronesla k nim řeč, ale netrvalo dlouho a lidé začali nahlas vyjadřovat svou nevoli. Zatím ji sice nevypískali, ale mluvili všichni najednou, křičeli jeden přes druhého, až musela zmlknout.

Přijala tedy delegaci zástupců a snažila se je získat pro svou věc pomocí kreseb, fotografií, statistik.

„Podařilo se nám živočicha neutralizovat. Nyní už můžeme říct, že máme k dispozici novou, bezpečnou základnu. Nikdo nás tam nebude otravovat ani pronásledovat.“

„Jak nám vysvětlíte, že po měsících boje proti tomu živoucímu rosolu a jeho všudypřítomným panožkám se náhle, jakoby zázrakem, stal neškodným a že už nám nehrozí nebezpečí?“ rozhořčoval se jeden mladý muž. „Býval jsem členem komanda. Strávil jsem tam dny a noci v hrůze a museli mě poslat zpět na základnu. Už jsem prodělal dvě spánkové kúry, ale ještě stále trpím nočními můrami. Viděl jsem, jak jednomu kamarádovi vycucla nohu až ke tříslu. Ještě stále leží v nemocnicí, kde se mu pokoušejí vytvořit aspoň pahýl, aby mohl dostat umělou končetinu. Ani několik transplantací zatím nepomohlo. Jestli se tam usadíme, takové nehody budou na denním pořádku a nejvíc to odnesou malé děti.“

„Sibiřané nás přece neohrožují přímo!“

„To je lež!“ vykřikla rozzlobeně Ma Ker. „Jejich viadukty, jsou dohromady tři, se právě dokončují.“

„Tak je bombardujte.“

„To není možné. Ani z velké výšky ne. Používají velmi účinné a zatraceně přesně řízené střely. Přišli bychom o naše vzducholodi.“

„Ještě máme aspoň měsíc času, počkejme ještě čtrnáct dnů a pak zjistíme, jestli je Jelly stále stejně netečná.“

„Stěhování si vyžádá přesně tolik času. Měli byste to pochopit.“

„Proč nedovolíte, aby se naši zástupci přesvědčili sami na místě?“

„Byla by to ztráta času.“

„V tom případě setrváme na svých pozicích. Je nemyslitelné, abychom tam riskovali životy. Mohla se najít jiná místa. Skoro všude existují opuštěné stanice.“

„Takhle mluví Obnovitel Slunce?“ zle se zasmála stará žena. „Chtěli jste přece skoncovat s kolejemi, s železničním společenským řádem, s absurdními zákazy Společností. Ale sotva vás chce člověk vzdálit od těch dvou rovnoběžných tyčí, vyvádíte jako mimina! Vzpamatujte se!“

„Nedokážeme žít najednou úplně jinak. Tady aspoň víme, že spojení se zbytkem světa ještě existuje. Jsme sice vyvrhelové, ale v nitru jsme zůstali solidární s ostatními lidmi, kteří často žijí ve velmi těžkých podmínkách. Myslíte si ale, že ty naše budou lepší?“

Stále mluvili jen příslušníci bývalých komand.

„Musíme dát lidem příklad, který vybičuje jejich představivost,“ trvala na svém Ma Ker. „S naší novou základnou, s našimi vzducholoděmi dokážeme, že je možné představit si i jinou společnost. Jen tak můžeme připravit další generaci na myšlenku, že Slunce by mohlo znovu svítit pro všechny lidi na této zemi.“

„Jenže zatím trávíme čas výcvikem komand, která vysíláme na různé bojové akce, žijeme z lupu a musíme neustále bojovat, abychom se udrželi. Jsem si jistý, že ostatní lidé nás příliš neobdivují.“

Ma Ker se k nim otočila zády a vrátila se do kanceláře. Skrz zamžené okno mohla pozorovat dav, který tam venku čekal. A kousek za nimi visela z nebe lana, přímo nad školním vagonem.

„Ty hnusné vagony!“ ulevila si vztekle.

Ani jim se nepodařilo najít jiný způsob bydlení. Taky si jich vrchovatě užili, těch často nepohodlných, prastarých vagonů, v nichž se tísnili po desítkách. Měli být důslední a jít za svým ideálem i v tom, že by vymysleli nějaké nové, dosud neznámé formy bydlení.

Upozorňovali ji na odpor obyvatel, nebrala je však na vědomí, snad to byla pýcha staré ženy, vědecké pracovnice. Kdyby tu byl aspoň její adoptivní syn Liensun! Mohl by zapůsobit svým darem telepatie na ty omezené, hloupé mozky.

15

Hlídka v zelených uniformách ho zavřela do cely opatřené kouřovými skly. Posadil se na úzké lehátko a snažil se pochopit, proč ta žena, Luvia Nedová, tak náhle ukončila jeho výslech. Jediné, co se zatím dozvěděl, bylo, že tuto maličkou Společnost zakoupili a řídili dva Obnovitelé Slunce, kteří přežili útěk z Jarvis Station. Snažil se vzpomenout si, co vyprávěla Ma Ker o manželských párech, které se po krátkém znovuobjevení Slunce rozdělily, když se nedokázaly shodnout na obecně morálních otázkách své činnosti.

Měl nevšední schopnost pronikout poměrně snadno do svého podvědomí a vyhledat v něm i velice staré vzpomínky. Když byl ještě dítě, Ma Ker mu často opakovala stejné příběhy. Později, když převzala větší zodpovědnost na řízení Bratrství I, už neměla na vyprávění čas. Bude to už deset, skoro jedenáct let, kdy se k nim začali přidávat

vyhoštěnci z jiných Společností. Po pravdě řečeno, nebylo jich mnoho, sotva tak stovka ročně, i když Ma Ker, Julius a ostatní doufali, že jich bude nejméně pětkrát tolik. Vlastně to byl neúspěch, který jen potvrzoval, že pozemšťané nejsou příliš žhaví v otázce návratu Slunce.

Helmatt býval specialista na jadernou energii, byl to tvrdý a neústupný muž, připravený na všechno, jen aby dosáhl cíle. Liensun si však vůbec nedokázal vzpomenout, co říkala Ma Ker o téhle Luvii Nedové. Mohlo jí být tak pětatřicet nebo čtyřicet let a život ji musel těžce zkoušet.

Přinesli večeři a Liensun se pokusil vyzvědět, co se stalo s jeho společníkem Juguezem, avšak Tibeťan, který pracoval v tomto maličkém vězeňském vlaku, nemluvil univerzálním jazykem.

Spal špatně, ale zaznamenal, že topení tu fungovalo perfektně. Uhlí jim nechybělo, ani jačí maso. Nicméně se vším ostatním měla Společnost zřejmě dost potíží. Elektrický proud byl nekvalitní a v Yang Station alternátor v noci nepracoval. Vysvětlili mu, že je to kvůli nedostatku vhodných mazadel. V tom hrozném mrazu potřeboval přístroj velmi jemný minerální olej s přídavkem nemrznoucí směsi.

Ráno ho zavedli do stejného kancelářského kupé a později tam přišla i prokurátorka Luvia Nedová. Vypadala ustaraně.

„Náš ředitel přijde za vámi, ale ne hned. Máme teď velký problém... Naše ekonomika je velmi chudá a naše jediná továrna na výrobu travních briket má technické potíže. Lišejníku v horách ubývá, a nebudou-li mít jaci dostatek krmiva, náš hlavní zdroj proteinů vymře. Nejde jen o maso, ale hlavně o mléko a máslo. V horách je máslo hlavní potravinou. Jaci nám navíc poskytují zvláštní druh vlny a po jejich porážce zbude ještě kvalitní kůže. Helmatt právě v té továrně pracuje. Stála nás hromadu peněz, ale nemáme dost kvalifikovaných dělníků."

„Kde je můj přítel, velitel Juguez?"

„Také jsme ho vyslechli, potvrdil vaše informace. Nedokážeme pochopit, jak jste dokázali vytvořit ze vzducholodí celou flotilu. Občas se nám podaří zachytit nějaké rozhlasové vysílání, a když jsme několikrát slyšeli o vzducholodích, mysleli jsme si, že to jsou jen pohádky. Že jimi Společnosti jako Sibiřská a Mořskoledovecká jen straší lidi, aby odvedli jejich pozornost od domácích starostí... Mimochodem, kdo přišel na ty heliové filtry?"

„Greog Suba."

„Oh! Vážně?... Byl to báječný kluk." Z ničeho nic se začervenala.

Liensun se pustil do stručného vyprávění o osudech obou manželských párů, které prchaly na palubě první vzducholodi, o osídlování a budování základny Bratrství I. I když se nezdržoval detaily, dokončil své vyprávění teprve za dobrou hodinu. Uvědomil si, že prokurátorka ho velmi pozorně poslouchala.

„Kdyby nebylo té lapálie s jaderným reaktorem, byli bychom tam ještě," řekl. „Jenomže jsme ho potřebovali pro našeho mastodonta, který měří pět set metrů. Pokřtili jsme ho Slunce světa.

„Helmatt má taky jaderný reaktor... Dal za něj neskutečnou sumu, ale bohužel nefunguje moc dobře. Je nebezpečný, radioaktivita uniká. Helmatt už má vážné popáleniny. Nemůže používat pravou ruku a má dokonce nějaká vnitřní zranění, krvácení... Chladicí systém vlastně nikdy pořádně nefungoval. Poruchové chlopně a šoupata, zpětné a pojistné ventily... Utápíme v té příšeře část našeho rozpočtu."

Hleděl na ni překvapeně. Jak si mohla dovolit takhle kritizovat pána Společnosti? Taky si všimla jeho reakce a jen pokrčila rameny.

„Vím, že bych tak neměla mluvit, ale slíbili jsme obyvatelům této koncese prosperitu. Chtějí jen dvě věci: zachovat své náboženství a pěstovat svůj dobytek. Během těch osmi slunečních dnů byly kultury lišejníků dost poškozeny... Padající led strhl plochy lišejníku i se stélkami. Jsou to zvláštní rostliny, bez kořenů, stonků nebo listů, a dobře snášejí extrémně nízké teploty."

Vzala z poličky desky a podala mu je. Našel v nich překvapující fotografie. Tibeťané při stavbě výškových lešení podél strmých skalnatých stěn. Šplhali po nich a sbírali lišejník. Některé z těch konstrukcí dosahovaly až kilometrové výšky a jednoduché žebříky bylo možné nastavit tak, že byla přístupná i ta nejnebezpečnější místa.

„Ničivé laviny, tisíce tun sněhu a ledu zničily lešení... To dřevo pocházelo z jihu, z nějaké těžby pod ledem. Nemohli znovu nakoupit tak obrovské množství dřeva najednou, aby obnovili konstrukce staré stovky let, ostatně ani lišejník už neroste na stejných místech. Tak jsme s nimi měnili uhlí za trávu a později jsme Tibeťanům navrhli, že vyměníme čtvrtinu jejich živého inventáře za veřejné úpisy na vybudování té továrny na travní brikety. Jenže jsme ji měli nechat pracovat na uhlí, ne na jaderný pohon."

Zcela nepokrytě odsuzovala počínání svého přítele v nouzi a* evidentně z toho neměla špatné svědomí.

„Ten reaktor měl navíc uvést v činnost i ten slavný laser, který jsme s sebou odnesli. Ten laser dokázal rozptýlit oblaka měsíčního prachu, který zakrývá Slunce, a tím ho vrátit na zem. To ale není můj obor. Já jsem agronomka. Dokážu zmanipulovat rostlinné geny a vypěstovat trávu na umělé hmotě, potřebuju k tomu jen vodu a teplo. A taky spoustu energie, moře energie. S tou továrnou na trávu jsme to přehnali. Říkáte mi, abychom použili kotle na uhlí a vyráběli elektřinu. Klidně to uděláme, ale dodejte mi ty kotle. Potřebuju jich sto, každý o výkonu sto tisíc kalorií."

Překvapeně nadskočil.

Usmála se. „Hrůza, co?"

„Jen reaktor vám mohl pomoct."

„Jenže je nebezpečný... Vyzařuje takovou radioaktivitu, že jsme ho museli potopit do staré horské řeky. Naštěstí se radioaktivní voda ztrácí kdesi v útrobách země..."

„Sto kotlů..."

„Takový kapitál nikdy neseženeme. Peníze došly a Tibeťané budou od nás žádat účty. Je to trpělivý a chápavý lid, dokáže čekat celá léta, pak ale nepromíjí. Ta továrna je větší než celé město. Vím, co mi řeknete, měli jsme vybudovat jednotlivá malá zemědělská centra u každé chovné stanice... To ovšem neberete v úvahu ideologii mého společníka.

Podle něho může centralizace zabránit nezávislosti venkova. A pak, nejdůležitější je jeho laser a ultrazvukové vlny, které trochu odklidí to svinstvo na obloze, až se konečně zjeví Slunce, planeta, která nás všechny spasí!“

Zarputilá zahořklost té ženy mu naháněla hrůzu. Vstala a přistoupila ke kulatému oknu vedoucímu na hlavní nástupiště.

„Helmatt je připraven obětovat všechno, jen aby dosáhl svého cíle.“

„Nemůžete přece zopakovat stejný pokus jako před patnácti lety... Byla to strašná katastrofa. Nikdo nikdy nespočítal ztráty na životech, ale ta čísla jsou otřesná... A co ostatní škody a konečně psychické trauma, kterého se někteří do smrti nezbaví... Zvlášť obyvatelé mořských ledovců.“

„Ma Ker vám o tom vyprávěla?“

„Nechtěla, aby se ta strašná věc opakovala. Už jsem vám to řekl, myslí, že potřebujeme čas, aby si lidé zvykli na myšlenku, že Slunce by se mohlo znovu vrátit. Ve společné paměti už přece nepřežívá ani sama představa Slunce. Když jsem se lidí v Yang Station zeptal, co znamená slovo Slunce a ten znak, nikdo mi nedokázal odpovědět. Jinde je to stejné. Velké Společnosti se snaží ze všech sil, aby zmizel i pojem Slunce, vymazaly ho z jazyka, z paměti, pronásledují každou myšlenku, která by připomínala Slunce. Jednoho dne už o jeho existenci, tam kdesi nad vrstvami měsíčního prachu, nebude vůbec nikdo vědět.“

„Co Ann Subová a Greog?“

„Mají stejný názor. Už nikdy se nic podobného nesmí opakovat.“

Potřásla hlavou a vrátila se k psacímu stolu. Zapálila si dlouhou hnědou cigaretu a nabídla mu balíček.

„Je to měkká, povzbuzující droga, ale nesmí se to přehánět.“

„Helmatt nemá žádné skrupule, žádné výčitky?“

„Ani ho to nenapadne! Zuří, že ho reaktor neposlouchá. Exportuje uhlí, aby získal devizy, a už za měsíc budeme mít potíže s vytápěním, i když dnes to není žádný problém. Uhlí je jedinou šancí těch padesáti tisíc obyvatel této země. Díky němu jim můžeme topit, svítit a zásobovat energií drobné průmyslové podniky. Nelze ho vyvážet, aniž by někde chybělo. Nebo ho můžeme prodat tomu, kdo dá nejvíc, zaměstnat cizince a získat kapitál nejbohatších Společností. Když jsme sem přišli, myslela jsem, že můžeme pro Tibeťany udělat hodně. Jenomže jsem byla sama. Já už na Slunce nemyslela. On ano. Víte, Slunce - to je pěkné, když má člověk čas přemýšlet, může si dovolit lítost a nostalgii. Jenže nejdřív se musí postarat, aby neumřel hlady a zimou.“

„Nezlobte se, nerozumím, proč mi to všechno říkáte,“ znejistěl Liensun. „Jsem rád, že jsem se s vámi setkal. Ma Ker bude moc ráda, až se dozví, že jste se z toho dostali. Možná vám i nabídne svou pomoc... Možná bychom mohli přemýšlet o nějaké užší spolupráci...“

Nervózně kouřila a něco čmárala na kousek papíru.

„Bohužel vám nebudeme moct dodat součástky na opravu vašeho reaktoru, ani kotle na uhlí. Všechno, co máme, jsme si museli těžce vydobýt. Stali se z nás piráti a zloději. Naše flotila vzducholodí se často vydává na lup a přiváží kořist. Zpočátku nás bylo ve skupině deset a peníze jsme získávali loupežemi. S výtěžkem z jedné z nich jsme se pak usadili na severu Společnosti Mořského ledovce. Možná jste doufala, že by vám Ma Ker mohla půjčit dolary nebo přístroje?“

„Já jsem nedoufala v nic. Jen jsem vám položila pár otázek, vám a vašemu společníkovi. Je mi jasné, že se musíte potýkat s obtížemi, a teď ještě ta hrozba útoku na vaši základnu ze strany Sibiřanů.“

„Kdy tedy budeme moct odjet a jak? Předpokládám, že se nejdřív musíme dostat na jih a pak se pokusíme napojit na Síť zmizelých. To je jediná možná trať, po které se můžeme dostat až na naši základnu. Leda byste měli k dispozici dost silný vysílač, který by dosáhl až tam. Ma Ker by pro nás poslala vzducholoď. Určitě ji ani nenapadlo, že jsme našli její staré přátele.“

Luvia rozmáčkla cigaretu se špatně utajenou zlostí.

„Helmatt nenávidí Kerovy. Když se dozvěděl o Juliově smrti, zasmál se. Nemohl je vystát.“

„To už je stará historie.“

Liensun začal být neklidný. Pokusil se zapátrat v jejích myšlenkách, ale zdálo se, že se tomu brání.

„Helmatt si pozorně přečetl zápisy z vašeho výslechu. Znamenáte pro něho šanci.“

„Snad by si nás tady nechtěl nechat jako rukojmí?“

„Bohužel je to tak.“

Liensun zavřel oči a pokusil se soustředit. Nemělo cenu nechat se unést vztekem.

„Váš společník Juguez bude osvobozen, pomůžeme mu finančně, aby se dostal až na vaši základnu. Helmatt za vás chce od Ma Ker výkupné: chce ten reaktor, který jste ukradli Sibiřanům.“

16

Dav nedokázal zabránit odjezdu laboratorních vagonů a průmyslových jednotek. Už byla přestěhovaná jedna malá ocelárna, montážní ateliéry vzducholodí, studijní centrum heliových filtrů i líheň bakterií, které produkovaly vlákno na výrobu vnějších plášťů vzducholodí a tvrdící prostředky na bázi uhlíku. Dvě stě lidí přišlo o práci a získají ji zpět až na nové základně, vytvořené v rosolovitém těle obří améby.

Lidé zaměřili své obavy postupně na všechno, na symboly společenství, na školy, kanceláře administrativy, restaurace, skleníky na pěstování plodin i chov zvěře.

„Jak chcete najít nové kolonie tuleňů?“ ptali se jí během jedné ze společných schůzek.

„Myslela jsem na to,“ klidně jim odpověděla Ma Ker. „Na jihu existují kolonie, kam vyšleme dobrovolníky. Založíme tam dobře vybavené lovecké farmy. Dobrovolníci dostanou dobře zaplaceno. Stejně jsme tady už začínali mít potíže,

úlovky už nebyly tak snadné.“

„To protože jsme zabíjeli příliš mnoho zvířat a nerespektovali jsme kvóty, které jsme si zpočátku stanovili,“ vmísil se do debaty Greog Suba. Jen si vzpomeňte... Potřebujeme stále víc oleje pro vzducholodi a vy ještě mluvíte o jejich rozšíření... Nemám pravdu?“

„Máte. Asi je nazveme Flotila modré oblohy. Pojem slunce se nakonec jistě prosadí, a proto musíme myslet i na oblohu, která bývala nesrovnatelně krásná.“

„Všichni budou chtít pracovat na loveckých farmách a v Bratrství II nezůstane nikdo*

„Z Bratrství II vybudujeme nádhernou obec. Záměrně používám slova obec, už taky téměř vymizelo z našeho slovníku. Všichni mluví o stanicích, metropolích, megapolích, sem tam slyšíme slovo město, ale nikdy obec. A přece je obec záležitostí občanů, to znamená lidí svobodných a v právu si rovných, nejsou tam poddaní, zaměstnanci, a zvláště pak ne cestující.“

S povzdechem pokračovala:

„Jaký to je nesmysl ten termín cestující! Ten železniční společenský řád čím dál víc rozestírá své sítě a uzavírá člověka do svých úzkých hranic. Brzy se vlak a koleje stanou modlou a protestovat proti obyčejnému zpoždění bude považováno za odsouzeníhodné nactiutrhání, ne-li přímo rouhání.“

Několik přítomných odměnilo její slova smíchem, ale Ma Ker zůstala vážná.

„Vybudujeme obec a nový způsob života, začneme rovnou bydlením. Jakmile se usadíme, ateliér bude studovat a navrhovat obydlí nového typu.“

Tentokrát se její slova nesetkala s odezvou, ticho bylo přímo mrazivé, ale Ma Ker zachovala klid. Lidé odmítali odpoutat se definitivně od staré společnosti a v tom byl právě zakopaný pes, to zlo je nahlodávalo všechny.

„Uvidíte, budeme tam jako v ráji. Ostatně mám skvělé zprávy. Už teď se nám podařilo rozšířit naše území až čtyřikrát. Tři vzducholodi se můžou posadit přímo na ledovou plochu. Před větry jsme chráněni rosolovitou hmotou Jelly.“

„Jak daleko jsou výzkumy forem její inteligence?“

„Pokračujeme ve výzkumech... Bude to trvat dlouho, je to choulostivý problém.“

„Jak vysvětlíte, že se už tři týdny neprojevuje vůbec agresivně?“

„Tím, že jsme neměli slitování a byli jsme bdělí. Naše komanda se bez oddechu střídala a přinutila tu živoucí masu, aby nám uvolnila kus území o rozloze několika kilometrů čtverečních. Při nejlepším budeme od ní žádat dvě miliontiny její rozlohy. To není moc.“

„Budeme něco jako její paraziti.“

„Jako vši,“ pronesla jedna z přítomných žen. „Když máme vši, škrábeme se a snažíme se jich zbavit.“

„Získali jsme odklad,“ teď už křičela Ma Ker, aby ji bylo v nastalé vřavě slyšet. „Prosím vás, snažte se přesvědčit ostatní, je to jediný způsob, jak přežít. Pokusíme se s Jelly uzavřít smlouvu. Vím, že se vám to zdá směšné, ale na téhle nepřátelské planetě nám možná zbývá už jen ta příšera, aby nás chránila.“

Zavládlo ticho, velmi pozorné ticho.

„Je to paradox, souhlasím, ale proč to nezkusit? Brzy se dozvíme, co si myslí, jaké má představy o světě, který ji obklopuje. Pochopíme, jak na nás pohlíží, za co nás považuje, pak můžeme zahájit vyjednávání. To slovo se moc nehodí, když mluvíme o slepé síle, o ničivém instinktu a hlavně nikdy neukojené žravosti. Je možné, že pro ni budeme vždy pokušením, ale s trpělivostí a obratností dokážeme udržet status quo, i kdybychom jí měli zajišťovat dostatečné množství potravy, pokud by ji potřebovala.“

Cítila, že přítomný kolektiv se pomaloučku kloní na její stranu. Jenomže zbývalo tisíc dalších osob tam venku, které bude nutné ještě získat...

17

Jednou večer, když seděl v iglú a Vsin mu připravovala potravu, Jdrien se probral ze své letargie a pomalu vstal. Zdálo se, že má bolesti, jako kdyby mu nesloužily klouby. Mladá zrzavá žena ho zděšeně pozorovala a neodvážila se zasáhnout.

Vyšel z iglú a sledoval hasnoucí den. Všude kolem začínala pomalá agonie, která se nakonec promění v černý závoj.

Podíval se k severu a usmál se. Mladá žena se k němu připojila a on si uvědomil její přítomnost.

„Jsou tu blízko tuleni?“

„Ano, den cesty.“

„Zítra půjdeme na lov.“

„Jak budeš chtít.“

Té noci se s ní několikrát miloval a svým nadšením nakazil i Vsin. Ještě nikdy nepoznala takové štěstí.

Šli celý den, aby se za světla dostali k tulení díře. Večer si museli postavit úkryt, protože začínal foukat vítr, který před sebou hnal velikánské ledové koule, jež na své cestě všechno smetly a při srážce s ledovými závěji doslova vybuchovaly.

Vichr se utišil až za dva dny, a museli proto zůstat v iglú jen s malými zásobami potravin. Jdrien se brzy potom vypravil ke slanému mořskému jezeru a počkal, až se objeví první tuleň. Vrhl se na něj s nožem a zabil ho hned napoprvé. Rychle ho rozporcovali a odřezávali pruhy masa, které velmi rychle, než úplně zmrznou, zaplétali do jakýchsi copánků. Získali tak silné hrbolaté tyče masa, na které pak navlékli koule tuku. Takovým způsobem si Zrzaví připravovali zásobu potravin, kterou nosili na cesty.

„Na jak dlouho nám to bude stačit?“ zeptal se Jdrien.

„Na měsíc.“

Vsin to neřekla takhle přímo. Zrzaví počítají čas podle délky těhotenství ženy a deset prstů na ruce znamená oněch devět měsíců. Ukázala tedy jeden prst a kousek prstu druhého.

„To postačí.“

„Odcházíme na tak dlouho?“

„Ještě nevím, ale musíme počítat se vším.“

„Kam jdeme?“

„Najít mého nevlastního bratra a lidi, kteří chtějí zabít naši matku.“

Ukázal na sever a dívka se zachvěla.

„Na severu jsou hory, které polykají Zrzavé.“

„Vím. Neboj se.“

Nazítří šli opět celý den a vrátili se do iglú, kde Jdrien strávil dva měsíce v meditacích, zápasem s rozptýleným duchem nestvůrné améby. Teď už to bylo jiné.

Ráno se vydal směrem k průsvitným horám želatiny. Za nějakou dobu Vsin zpomalila a pak zůstala stát.

„Ne, nechoďme tam,“ vykřikla zoufale a vložila do toho výkřiku celou svou hrůzu a paralyzující strach.

„Jen pojď,“ zavolal na ni, aniž se otočil.

Stále ještě křičela. Jdrien byl už jen metr vzdálený od hrůzného rosolu.

18

První večer si spolu jen povídaly a vůbec se nezmínily o skutečném důvodu tohoto neočekávaného setkání. Yeuze se vyhýbala přesným otázkám a nechala na Ligath, aby sama zvážila, o čem, kdy a jak podrobně bude hovořit. Znovu se setkaly u snídaně. Ligath už byla dávno vzhůru, když Yeuze vyšla ze svého ložnicového kupé.

„Je to u tebe moc hezké.“

„Nejsme u mě. To mi dali k dispozici tví krajané na cestu k vám.“

„No tohle! Tak to nás nejspíš odposlouchávají?“

„To je dost pravděpodobné. Každá Společnost by udělala totéž.“

„Dokonce i Mořskoledovecká?“

„Taky máme své chyby...“

„I nástupiště hlídají. Ta čestná stráž tu není jen kvůli tobě, jak asi víš, ale jsem ráda, že tu jsem s tebou. Je to příjemná změna po trestaneckém vlaku...“

Yeuze nalila čaj, ruka se jí při té vzpomínce trochu zachvěla.

„Vím, byla jsem dost nevděčná... Když mě Lien Rag vykoupil od Sibiřanů, tam na ledovci v Beringově úžině, neudělala jsem nic, abych ti pomohla.“

„Nikdy by mě nepustili.“

„Zůstala jsi v tom pekle ještě deset let?“

„Ten náš vlak shořel, víš, jak jsme tam vyráběli umělé kožešiny, a pak nás přestěhovali do stájového vlaku. Byly tam dojnice, docela to šlo. Ta zvířata vyzařovala příjemné teplo. Měla jsem ráda pach jejich trusu..., i z toho šlo teplo.“

Vyprávěla, jak ji sluneční komando osvobodilo, a Yeuze překvapeně kulila oči, když popisovala vzducholoď a skupinu parašutistů, kteří doslova padali z nebe.

„A jak vypadá ta jejich tajná základna?“

„Je na konci jedné dávno ztracené trati, odbočuje přímo ze Sítě zmizelých, v jedné zapomenuté stanici, Tusk Station. Ale nestačí dostat se až tam, je třeba ještě najít tu správnou výhybku, která vás přehodí na správnou kolej.“

„Kdo to řídí?“

„Ma Ker... Jedna příšerná stará ženská. Souhlasila jsem, že se zúčastním té nebezpečné mise jen proto, že už jsem se nedokázala smířit s jejími požadavky. Dostala jsem se z basy a spadla jsem do další svého druhu diktatury. Organizované samotnými Obnoviteli Slunce. Takové zklamání!“

Yeuze poslouchala vyprávění až do chvíle, kdy Ligath líčila své zatčení.

„Ten chlapec, Liensun, jak se ti líbí?“

„Je velmi znepokojivý.“

Yeuze se začervenala.

„Pomohla jsem mu uprchnout z jedné stanice... Pronásledoval ho jeho nevlastní bratr Jdrien.“

„Je posedlý ctižádostí, zakomplexovaný sexuálními touhami. Snad se do mě zamiloval... Víš, že má dar telepatie, že dokáže působit na vůli každého, kdo se jím nechá překvapit?... Několikrát jsem už málem podlehla. Jen si to představ, v mém věku!“

„A proč by ne?“ nedala se Yeuze.

Mlčky se na sebe dívaly. V pohledu, který na ni upírala Ligath, bylo možné vyčíst stín nesouhlasu.

„A co potom, zacházeli s tebou dobře?“

„No, v uhelném vlaku určitě ne, to je jasné. Ale když jsem se dostala do Moskvy, pokoušeli se mě obalamutit. Víš, já proti Sibiřanům vlastně nic nemám, jenže jsem přesvědčená, že jednoho dne znovu zasvítí Slunce na tuhle zmrzlou zem a že je možné to zmrtvýchvstání trochu popohnat. A kvůli tomu jsem jiná, a tudíž podezřelá... Musím se ale přiznat, že mezi Obnoviteli z Bratrství I jsem se příliš dobře necítila, ostatně mezi těmi, kteří se utíkají k černé magii a zbožňují božstvo zvané Slunce, bych taky nebyla spokojená.“

„Chceš strávit zbytek života ve vězení?“

Ligath si s ní pochutnávala na sladkých houstičkách, byl jich tam plný košík. Kolik to muselo stát úsilí, kolik zázraků, než se dostaly až k nim! Yeuze si vzpomněla na velké zemědělské skleníky, kde zrály zvláštní obilné klasy. Dnes bylo možné dosáhnout až čtyřicet úrod za rok. K houstičkám měly máslo, možná že zrovna pocházelo z Ligatina trestaneckého vlaku.

„Možná to tak bude," odpověděla Ligath po krátké odmlce, „vyráběli jsme to nejjemnější máslo. Vlak neustále jezdil, myslím, že krávy cestovaly docela rády."

Zasmály se tomu.

„Ne, nevrátím se do vězení. Přijelas mi něco říct, je to tak? Určitě mě nevytáhli z cely, jen aby ti udělali radost..."

„Chtěli by, aby ses vrátila k jaderným výzkumům. Staneš se největší specialistkou v téhle oblasti."

„Nejsem jediná. Bojím se, že když se bude tahle technika rozvíjet, na slunce se už úplně zapomene. To si jistě přejí představitelé nové ideologie téhle Společnosti. Panamerická a Transevropská se nepochybně také přidají."

„Ty znáš to nové dogma?" Yeuze nedokázala skrýt své překvapení. Jak o tom mohla Ligath v ústraní svého trestaneckého vlaku slyšet?

„Mám teď nárok na televizní obrazovku a všimla jsem si, že všechny pořady, dokonce i to nejběžnější vysílání pro děti, reportáže i sci-fi, se teď snaží přesvědčit nás, že sice žijeme v roce 2361, ne však doby křesťanské, ale ledové."

„Mně ta teorie připadá docela svůdná... Osobně mám dokonce důvody si myslet, že možná nebude tak vykonstruovaná, jak by se mohlo zdát."

Svěřila Ligath problémy, na které narážejí všichni, kdo se snaží jít po stopách historie starší než sto padesát let.

„Sami Neokatolíci se hned zlobí, když se někdo pokouší získat seznam papežů, kteří se střídali na Svaté stolici od Velké paniky v roce 2050 křesťanské éry..."

„To tedy znamená, popírat způsob datování od doby karbonu 14..."

„Já vím, je to zneklidňující... Těch dva tisíce tři sta šedesát jedna let by alespoň vysvětlilo vývoj některých živočišných druhů, třeba velryb... Příchod Zrzavých... Ty vážně věříš, že tady existují jen sto padesát let?"

„Tvůj přítel, ten glaciolog, by mohl dát na ty otázky odpověď, zkoumal přece ledové vrstvy... I když se nahromadily tak nesmírně rychle, že není snadné je datovat... Dozvěděla jsem se, že zmizel?"

Yeuze dopila čaj a vytáhla dlouhé sibiřské cigarety.

„Kvůli tomu jsem tady... Raději, ať to víš. Jestli se mi podaří tě přesvědčit, abys spolupracovala se Sibiřany na jaderných výzkumech, získám dosud neznámé informace o svém příteli... Když mi to slíbili, neváhala jsem."

Ligath si zapálila cigaretu, odešla od stolu a šla se podívat z kulatého okna zasazeného v měděném rámu. Gardy z čestného nástupiště vypadaly jako zkamenělé.

„Předali mi jeho popel, v takové malé skleněné urně, ale nevěřím tomu... Připouštím, že by mohl být mrtvý, ale jsem si jistá, že si vzali jeho tělo, aby ho mohli pitvat. Lien Rag věděl, že stál na konci lidské vývojové řady, která byla kdysi dávno naprogramovaná, aby splnila určité poslání."

„Odkdy měl tu jistotu?"

„Býval docela obyčejným glaciologem druhé kategorie a pak najednou se mu otevřely oči. Zjistí, že Zrzaví, i když jsou primitivní, dokážou žít v tuhém mrazu, a začne revoltovat proti diktatuře železničních Společností. Tráví čas vzpourami a zase usmiřováním a nakonec se pouští do náročných výzkumů..."

„Jestli měl v sobě nějaký gen, který čekal na probuzení, musel být aktivován zvnějšku. Jinak by se celá rodina Ragů musela chovat vždy stejně."

„V tom to nebude. Jeho rodiče i prarodiče byli normální, klidní lidé..."

„Na tvém místě by mě zajímalo, od které doby se skutečně změnil a začal se projevovat jinak."

Yeuze popadla tác a nesla ho do kuchyně. Byl tam personál a ona nechtěla, aby je Soňa přišla rušit.

„Ty si myslíš," navázala, když se vrátila, „že se muselo stát něco, co změnilo Lien Ragovu osobnost?"

„Nějaká událost nebo člověk..."

„To bych se musela dostat daleko do jeho života... Je to už dvacet let. Ale můžu získat informace, až se zase vrátím do Grand Star Station."

Oblékly se, chtěly se jít poohlédnout po nástupištích. Yeuze půjčila Ligath své kožešiny, ta měla na sobě totiž jen hrubý vatovaný oděv, vzpomínku na vězení.

Hlídkující důstojník vypadal značně neklidně, když je viděl odcházet, a vrhl se k telefonu.

„Jako kdybych mohla někam utéct," řekla Ligath. „Ale určitě jsou celí vyděšení z těch vzduchoplodí. Můžou zaútočit kdykoliv a kdekoliv. O těch strojích nevědí skoro nic. Ani netuší, jaký akční rádius mohou mít. Zatím ještě žádný z nich nedokáže přeletět těch čtyři sta tisíc kilometrů, aniž by se za letu nezásobil palivem. Nebo posádka cestou přepadne nějaký sklad paliva. Obnovitelé mají mnoho skvělých techniků a ten ukradený reaktor chtějí nainstalovat na palubě pět set metrů dlouhého mastodonta, Slunce světa. Pokud se jim zachce, můžou s ním klidně obletět svět."

„To bude pro Obnovitele skvělá reklama."

„To jistě, ale mám z nich skoro strach... Aby toho dosáhli, udělají opravdu všechno."

„Přece by znovu nezopakovali ten šílený pokus, tak jako před patnácti lety, tehdy přece Slunce málem rozpustilo všechny ledovce?!"

„I když je Ma Ker nesmlouvavá, určitě by tomu zabránila. Ale Liensun by byl schopný to udělat. Ve čtrnácti letech je silný, dobře stavěný a má skvěle strukturovaný mozek. Ten mladík by si mohl usmyslet, že ovládne svět a udělá si z něho obrovský soukromý podnik. Může lidem slíbit Slunce, ale nemusí jim ho nikdy dát. Všichni přece vědí, že návrat světla a tepla by způsobil stejně zničující pohromu, jakou byla Velká panika. Mezilidské vztahy by úplně zvlčily a zbyl by jen egoismus a barbarství. Malé skupinky, vytvořené z nouze těmi, kteří to přežili, by si navzájem nedůvěřovaly minimálně tak dlouho, dokud by na zemi vládly mlhy, záplavy a bahno."

Čestná nástupiště se rozkládala pod jedinou vypouklou cibulovitou kupolí, kde byla až úplně nahoře rotunda s reprezentačním sálem. Aby se mohly dostat dál i na jiná nástupiště, musely projít přísně hlídanou přechodovou komorou. Jeden z hlídkujících důstojníků jim však velmi zdvořile sdělil, že cestující Ligath nemá povolení vzdálit se z čestného nástupiště.

„Ale já se za ni můžu zaručit!“ vybuchla Yeuze.

„Není to možné.“ Důstojník byl očividně v rozpacích. „Máme své rozkazy.“

„Nech to být, to nevadí,“ řekla jí Ligath, „můžeme se přece procházet i tady.“

Byla tam spousta luxusních obchodů a butiků, Yeuze byla ve svém živlu a nakoupila přítelkyni spoustu dárků, hlavně oblečení a toaletní potřeby.

„Jsi blázen, to je příliš!“ bránila se Ligath.

„Ale jdi, mám peněz dost... Plat velvyslankyně není malý a pak mám nárok na licenční poplatky... Lien Rag dostával podíl z toho slavného Viaduktu, který se staví na Pacifickém mořském ledovci. Kid je rozdělil mezi mě a Jdriena.“

„Ty toho Mesiáše znáš?... Opravdu je jiný než všichni ostatní?“

„Dostal do vínku stejné vlohy jako Liensun, to jen dokazuje, že jim je předal jejich otec... Původně se mělo se za to, že Jdrien za ně vděčí své matce Jdrou, mladé zrzavé dívce. Celá ta krásná legenda se teď poněkud hroutí. Zrzaví mu však stále zachovávají věrnost a zbožňují ho. Teď právě je na severu, vydal se tam s dvěma tisícovkami Zrzavých a chce bojovat proti svému nevlastnímu bratru Liensunovi, který ohrožuje přírodní rovnováhu naší doby ledové.“

Ligath ji náhle popadla za ruku.

„Ma Ker chce založit další tajnou základnu na zcela nepřístupném, hrůzném místě.“

„Potřebuješ nějakou tašku... Podívej, tady mají pěkné... Dáš si tam všechny své nákupy.“

„To jsou tvoje nákupy, ne moje.“

Když byly zase na nástupišti, Ligath se vrátila k vyprávění o nové tajné základně Obnovitelů:

„Slyšelas někdy o té příšeře, obrovské amébě...?“

„Jelly? Chceš snad říct, že Ma Ker vybuduje základnu uprostřed té protoplazmy? Vždyť je to všechny pohltí!“

„Postřikují ji nerostnými oleji a jodovými deriváty, aby tu želatinu udrželi v uctivé vzdálenosti, ale lidi se z toho nebezpečného prostředí nejspíš brzy zblázní. Podle toho můžeš líp posoudit charakter té příšerné ženské i jejího adoptivního syna. Liensun se na tom šílenství taky podílí... Musel se vrátit s reaktorem na základnu, ale možná budou mít potíže ho zaktivizovat... Může být nebezpečný pro celé okolí.“

Nakonec se vrátily do osobního vlaku a Yeuze nadšeně rozbalovala balíčky. Ligath ji pozorovala se shovívavým úsměvem. Léta strávená v káznici postupně umrtvila všechny touhy, i tu poslední - líbit se.

Yeuze si toho nakonec všimla.

„Připadám ti povrchní, že?“

„Ale to ne, vůbec ne... Je mi líto, že jsem taková... Víš, něco ve mně zemřelo, je to děsný... Lituju, že jsem byla tak nesmlouvavá, tak věrná, tak zásadová! Mohla jsem být opatrnější, bojovat inteligentně, pokusit se, aby mi naslouchali, a zůstat v kontaktu s lidmi. V trestaneckém vlaku můžeš jen těžko někoho přesvědčovat...“

„Přestalas věřit?“

„Už nejsem Obnovitelka, jestli chceš vědět tohle. Vím ale, že jednoho dne se Slunce stejně vrátí. Když k tomu nedojde společným úsilím vědců, stane se to přirozenou cestou. Mračna lunárního prachu se stále víc shlukují a částice se od sebe pomalu, ale jistě oddělují. V některých oblastech jsou prašné sraženiny už dost patrné. Ale to víš, bude to trvat mnohem déle, možná několik set let, nebo ještě víc...“

„Jak to všechno víš?“

„V Bratrství I mají elektronický hvězdářský dalekohled a pak, existují přece výpočty, průzkum našeho světla... Vědci si začínají uvědomovat, že v různých oblastech Země se některé typy vlnění neznatelně mění. Zatím se to nedá moc kontrolovat ani přesně sledovat, ale ten proces se zdá nezvratný. Co si pak počnou s tím jejich dogmatem, jestli za padesát let stoupne teplota o nějakých deset stupňů a bude stále víc denního světla?“

Yeuze si vzpomněla na všechny ty skryté mikrofony, které jejich rozhovor nepochybně registrují. I kdyby Ligath nakonec souhlasila a začala spolupracovat v rámci jaderného výzkumu, což se jí podle tohoto rozhovoru zdálo možné, bude pod neustálým dohledem, odříznou ji od vnějšího světa. Yeuze by ji byla ráda nějak upozornila, ale vkládala příliš mnoho nadějí do těch senzačních informací o posledních chvílích Liena Raga, než aby se k tomu odhodlala.

„Musíme se na ten návrat připravit, i když je ještě daleko. I když naše generace tady už nebude, dokonce ani ta příští se ho nejspíš nedočká... Změny přijdou i tak a bude jich mnoho, i když se celý proces rozloží na desítky let. Hladina vod, bahno, mlhy, to všechno může trvat nekonečně dlouho... Musíme vymyslet jinou společnost, s jinými dopravními prostředky, s jinými způsoby výroby potravin... Teplo nebude všude stejné, na to taky musíme pamatovat...“

„Nějaké mírné technické prostředky by mohly tu obnovil sluneční aktivity urychlit, tedy myslím bez příliš násilných a prudkých změn?“

„To jsem se právě snažila prosazovat tam v Bratrství I, ale požádali mě, abych se věnovala svému výzkumu... Bylo by možné vybrat pro návrat Slunce jen některá přesně vymezená zeměpisná pásma a oblasti, kde by nehrozily vážnější škody. Ale to je bohužel jen utopie. Lidé by se sbíhali, chtěli by to vidět, být u toho, bylo by to příliš složité...“

„Když říkáš, že je to nezvratné, proč si s tím lámat hlavu? Je smutné, že dvě nebo tři generace budou ještě muset snášet tu mrazivou zimu, ale jestli je to nutné kvůli větší bezpečnosti...“

Ligath si povzdechla.

„Nedokážu myslet jako ty, teď když znám líp způsob vlády a moc železničních Společností. Vážně věříš, že o vývoji směrem k návratu Slunce nevědí? Já ne, já se dokonce obávám, že už dlouho pracují na tom, aby dobu ledovou

prodlužovali do nekonečna.“

19

Zprvu ho továrna na trávu dost zklamala. Drezína místní policie vjela do řady velkých skleníků, kde se pěstovalo krmivo v různém stadiu dozrávání. Velmi rychle si všiml, že tráva roste jen tu a tam, celé plochy vypadaly jako poušť granulí a umělé hmoty. Voda tekoucí vespod zřejmě zmrzla a topení dobře nefungovalo. V centru skleníků měl být reaktor, ten však byl spuštěn do ledového koryta řeky, aby se ochlazoval.

Helmatt pracoval v laboratoři na nějakém laserovém zařízení. Liensun se při pohledu na něj zděsil. Tento ještě poměrně mladý muž byl úplně popelavý. Jeho pravá ruka se ztrácela v obvazech. Zřejmě byl už mnohokrát ozářen a pomalu umíral na leukemii.

Hlídka zůstala raději venku a Liensun sám si nebyl jistý, zda bude před radioaktivitou dostatečně chráněný.

„Nebojte se,“ ujistil ho Helmatt a vytáhl radiometr. „Tady se nemusíte ničeho obávat.“

Liensun vstoupil muži do myšlenek a byl překvapen horečnou aktivitou jeho mozku. Ten člověk myslel na spoustu věcí najednou, přemýšlel nad matematickým vzorcem a zároveň nad správou své Společnosti, nedůvěřoval svému hostu, ale zároveň ho chtěl uklidnit.

„Je mi líto, že vás tady zadržuju jako rukojmí, ale nutně ten váš reaktor, co jste ukradli Sibiřanům, potřebuju. Ten můj je příliš nebezpečný.“

„Ma Ker se ho nevzdá.“

„Jste přece její adoptivní syn a já ji dobře znám. Vždycky trpěla neukojeným mateřským pudem. Její manžel Julius byl impotentní a ona se pokoušela otěhotnět s jinými muži.“

Liensun, zaskočený jeho urážkami, se na něho vrhl a porazil ho na dláždění.

„Jakým právem takhle mluvíte? To je lež!“ křičel. „To je prachsprostá lež!“

Vešli dovnitř dva strážní a snažili se ho uklidnit. Chlapec byl i za normálních okolností neobyčejně silný, ale teď, když zuřil, bylo téměř nemožné ho přemoci.

Helmatt vstal a utíral si krvácející ústa. Krvácení nepřestávalo, a tak vytáhl ze zásuvky injekční stříkačku a píchl si injekci do stehna.

„Je mi to líto,“ řekl, „netušil jsem, že jste na tu ženskou tak citlivý.“ V myšlenkách si však vybavoval obscénní scény s Ma Ker podstatně mladší.

„Pusťte ho, už se uklidnil,“ poručil strážím.

„Hnusíte se mi,“ nedal se Liensun, teď už volný.

„Nemluvme už o tom. Nechce se vám se mnou spolupracovat? Ta nová základna na mořském ledovci je pěkná blbost. Zato tady by se daly uskutečnit obrovský věci... Ať sem přivezou reaktor a vzducholodě a uvidíte, že za pár let se nám podaří vrátit na zem Slunce.“

„A způsobit tak smrt milionům lidí?“

„Ale jděte, to je jen takový propagační strašák.“ Podíval se na kapesník a zašklebil se. „Nezlobím se na vás... Ale vidíte sám, jak jsem zranitelný... Luvia vám jistě řekla, že je se mnou ámen. Nenávidí mě. Stále ještě myslí na Greoga Subu... Zpočátku jsme spolu trochu laškovali, ale teď je všechno pryč. Rozdává si to s mladými úředníčky... Už na to kašlu...“

Podle vyprávění Ma Ker bylo společenství těch deseti lidí z Jarvis Station přímo vzorem mravní čistoty a profesionální cti. Jeho členové se rozcházeli jen v názorech na rychlou či pomalejší obnovu Slunce, ale jinak jejich vztahy byly vstřícné a přátelské. Liensun teď zjišťoval, že na sebe určitě žárlili, nesnášeli se, snažili se vyspat se s ženou svého společníka, ani ne tak z touhy po rozkoši, jako spíš se záměrem ublížit, zničit. Připadalo mu to odporné. Dva ze skupiny, kteří přežili, se celých těch patnáct let ničili a ponižovali, museli však zůstat spolu v téhle mrňavé Společnosti.

„Mohli jste si vyrobit elektrický proud z uhlí, využít přehrad na podzemních řekách, postavit turbíny.“

Helmatt se zachechtal.

„A jaké, prosím vás? Žádné nové modely turbín neexistují. Jen staré rozvrzané kraksny.“

„Mohli jste si nějakou vyrobit. V tomhle kraji musí být pod ledovcem spousta ponorných řek.“

„Jeden reaktor zcela uspokojí všechny naše potřeby. Už jste viděl naši továrnu na trávu?“

„Jo, je dost ubohá,“ netajil se se svým názorem Liensun.

Helmatt stiskl rty.

„Nemáte právo takhle soudit. Snažil jsem se o dobrou věc, chtěl jsem dodávat tibetským horalům krmivo.“

„Mohli jste sem dopravit balvany z hor, vyrobit z nich pece na uhlí a těmi zahřívat cirkulující vodu. Dostali byste stejný výsledek. Jenže to, co chcete, je získat vládu nad světem, proto lidem vyhrožujete návratem Slunce... S tím vaším primitivním nádobíčkem, laserem a ultrazvukem leda zesílíte nějakou slabší vrtvu mračen. Společnosti budou šílet... Myslíte si, že je tím přinutíte, aby vás uctívali jako pána Vesmíru nebo něco podobného?“

Helmatt na něho vytřeštil oči. Vyhnal přítomné Tibeťany, i když stejně ničemu nerozuměli.

„Vy mi čtete myšlenky,“ řekl s obavami v hlase. „Tak vy dokážete číst v myšlenkách, co?“

„U vás je to až trapně snadné,“ odpověděl Liensun s pohrdáním.

„Zajímáte mě, mladíku, víte to? Jsem šťastný, že jste sem dorazil, a považuju to za příznivé znamení. Dokázal jste překonat i velehory, abyste se dostal až ke mně.“

„Je to jen náhoda, naše vzducholoď...“

„Nevykládejte hlouposti. Vím, že mi bylo předurčeno, že se mi dostane podpory, ale v tolik jsem ani nedoufal. Díky vám se snad konečně zbavíme toho šera a všechno se nám bude dařit. Ma Ker si jistě pospíší a pošle nám reaktor. Ale ano, určitě, uvidíte, že to udělá. Zná mě a nebude chtít, aby její adoptivní syn zůstal v mých rukách... Vy tu ale se mnou zůstanete, budete se mnou spolupracovat... Nechte plavat ty ubožáky na mořském ledovci. S těmi svými zastaralými metodami nikdy ničeho nedosáhnou!“

Kývnul na Liensuna a vlekl ho do vedlejší místnosti. Bylo tam pološero a uprostřed trůnil dost silný elektronický dalekohled. V Bratrství měli taky jeden, ale menší.

„Pozorujte obrazovku a uvidíte něco neuvěřitelného.“ A začal mu něco složitě a zmateně vysvětlovat. Liensun z toho pochopil jen to, že přístroj sleduje neviditelnou dráhu Slunce kdesi nad vrstvou lunárního prachu, a to díky jakési gyroskopické soustavě.

Na katodové obrazovce se objevil nějaký obrazec. Liensun byl zprvu dost zklamaný, viděl totiž jen nějaký světlejší kruh uprostřed šedých mračen.

„Přidám trochu víc světla,“ upozornil ho Helmatt.

Kruh zežloutl.

„Slunce.“ Helmatt to řekl slavnostním tónem.

„Děláte si legraci?“

„Vůbec ne. Už léta prohlubuju jedno místo. Pokud mám ovšem zdroj energie, samozřejmě. Potřeboval bych tisíckrát, desetitisíckrát silnější, teprve potom bude výsledek vidět pouhým okem. Ale stejně, dostal jsem se hlouběji - a vidíte!... Proto jsem vás sem přivedl teď hned, za čtvrt hodinu už nebude vidět nic...“

„Kradete elektřinu Společnosti? Bez ohledu na lidi, kteří musí topit, na jedoucí vlaky, na výrobu? Takhle to děláte?“

„A kde ji mám podle vás vzít, když mám porouchaný reaktor?“

„Vždycky jste jim lhal, už od okamžiku, kdy jste sem před čtrnácti lety přijel. Tvářil jste se, že řešíte velký problém, ale ve skutečnosti jste pomýšlel jen na tu spoustu energie, kterou potřebujete.“

Liensun začínal toho muže, který svému cíli obětoval všechno, mimoděk obdivovat. Bylo to šílenství, to ano, ale blížilo se genialitě.

„Nejen energii,“ spokojeně si povzdechl Helmatt. „Nejen energii, ale taky prachy. Export uhlí výměnou za přístroje. Kvůli tomuhle teleskopu třeba jsem musel obětovat čtyři roky rozpočtu na školství...“

„A co akcionáři?“

„Ale, ti dostávají úroky, ani si moc nestěžujou.“

Naklonili se nad obrazovku. Liensun nepociťoval ani zpoloviny takové dojetí jako jeho společník. Náhle si uvědomil, že ta neviditelná planeta ho děsí stejně jako ostatní Lidi z Tepla, kteří žijí ve stanicích pod klenbami a kupolemi, nebo Zrzavé, kteří mohou žít i v největším mrazu. Zjistil, že ideologické školení Ma Ker, Julia či manželů Subových nikdy neproniklo hluboko do jeho podvědomí, kde sídlí strach. Jeho obnovitelský ideál potřeboval jinou motivaci. Když třeba letěl na palubě vzducholodi a z výšky pohlížel na svět, byl Šťastný. Ale v téhle chvíli si nepřál, aby Slunce opět svítilo.

„Bohužel budu muset hloubit ještě aspoň deset let, abych získal dírku ne větší než špendlíková hlavička, kudy by pronikl sluneční paprsek, který nepotrvá déle než dvě sekundy. Ale co na tom!“

„Velké Společnosti vás odhalí a pak vás napadnou.“

„To bude dost těžké. Jediným pohybem dokážu zablokovat všechny přechody a přístupové cesty. Jsou tu jen tři a všechny procházejí hlubokými průrvami. Ta tři místa jsou podminovaná. Stačí pohyb, a koleje budou zavaleny desítkami kubíků skály. Můžete mi říct, co pak budou Společnosti dělat, když se sem jinak nedostanou?“.

20

„Jdriene, prosím tě, nechoď tam!“ křičela Vsin ztuhlá hrůzou. Zastavila se pár desítek metrů za ním.

Ale Mesiáš se dál nořil do průsvitné masy a dívka nevěřila svým očím. Rosol se před ním smršťoval a nechával za ním volnou cestu. Zdálo se dokonce, že část, kterou Jdrien prošel, hyne.

„Pojď za mnou, Vsin, následuj mě! Budu tě potřebovat! Ale nenutím tě. Jestli to nedokážeš, vrať se k tlupě a řekni jim, že jsem vstoupil do Jelly a že mi neublíží. Stal jsem se jejím pánem a přinutím ji, aby mě poslouchala.“

„Jdriene, já to nedokážu.“

„Tak udělej, co ti říkám.“

Postupoval pomalu, zmrzlé tyčky masa s kuličkami tuleního tuku si nesl přes rameno. Na okrajích byla želatinová masa jen pár centimentrů vysoká, její vrstva však velmi rychle sílila a tam dál už viděla Vsin kopce vysoké jako dvacet mužů. Srdce se jí svíralo hrůzou a ani její láska k Jdrienovi nedokázala tuhle hrůznou překážku překonat.

Améba se však otvírala. Poměrně široký průchod se zařezával do rosolu jako ostrá čepel a za chvíli už nebude Mesiáše vidět.

„Budu na tebe čekat, Jdriene,“ vykřikla Vsin. „Počkám tady!“

„Ne, dojdi pro ostatní. Možná se hned tak nevrátím.“

Dívala se za ním, snažila se ho v dálce rozeznat, ale Jdrien už zmizel mezi horami rosolu a Vsin se dala do pláče.

Cesta, kterou Jdrien otevřel, se však neuzavírala, jako by v rosolu zanechával po sobě hlubokou nezhojitelnou ránu.

Ten řez byl čistý, přesný, průzračně namodralý a dalo se jím nahlédnout do hloubky protoplazmy a odhalit v ní temnější ostrůvky, zřejmě nervová čidla.

Používal svou mysl jako zbraň namířenou proti periferní formě inteligence améby. Později na něj čeká těžký a nebezpečný okamžik, až bude muset zablokovat další nervový uzel, umístěný v hloubce živočicha. Už pochopil, že Jelly

žila především prostřednictvím svých panožek na obvodu, které jí dodávaly potravu. Zdálo se však, že vnitřní masa je ponořena do jakéhosi zimního spánku. Brutální probuzení by mohlo být osudné a Jdrien si kladl otázku, jak se ti neznámí lidé, jejichž mozkovou činnost s překvapením zaznamenal, dokázali uvnitř živočicha udržet. Právě v tomto centru se zřejmě soustřeďoval duševní život Jelly, její - dalo-li se to tak nazvat - psychická osobnost. Na periferiích se soustřeďovala instinktivní forma inteligence, zaměřená na vyhledávání potravy, na předávání základních informací, jako je výše teploty, síla větru nebo různé pachy.

Jdrien potřeboval dva měsíce naprostého soustředění, aby pronikl do Jellyina nervového systému. Tedy o žádný nervový systém vlastně nešlo, ale nakonec se mu to podařilo i za cenu mnoha omylů a pochybností. Celé dny a noci byl ponořen do toho obrovského rosolovitého labyrintu s vědomím, že když to vzdá a vrátí se do reality a ke Vsin, už nikdy nedokáže znovu najít cestu. Nechal se krmit, zahřívat, milovat, neochaboval však v úsilí podrobit si Jellyinu formu inteligence. A živočich se nakonec vzdal, udolala ho ta tvrdohlavost a síla vůle větší, než byla jeho. Dva měsíce tvrdého telepatického zápasu zajistilo Jdrienovi vládu. Podařilo se mu taky amébu uklidnit, dokázat jí, že není jejím nepřítelem, že chce jen projít skrz ni, aby se dostal k lidem, kteří žijí uvnitř jejího těla jako paraziti a které se marně snaží vypudit.

Tihle lidé Jelly nepochopili, obsadili ji násilím jako hloupí a nepřemýšliví paraziti, zatímco s trochou šikovnosti a pozornosti mohli dosáhnout daleko lepších výsledků.

Až dosud šlo všechno dobře. Odhadoval, že ušel do nitra protoplazmy zhruba kilometr. Zatím nepozoroval žádný výstražný signál, který by ho upozornil na nebezpečnou živočichovu reakci. Jelly i nadále podřizovala své instinkty lidské vůli. Jdrien věděl, že komplikace nastanou, až začne být unavený, až přijde spánek, hlad, a on bude muset zmírnit svou bdělost.

Ten parazitující tábor musí být někde nalevo, nebude vzdálený víc než padesát kilometrů. Během meditace nasbíral dostatečné množství sil a rezerv, aby tu vzdálenost dokázal ujít najednou. Se Zrzavými si na dlouhé pochody už zvykl, ti zvládli i sto kilometrů za jedinou noc. Ve světě Tepla byli všichni vždy znovu překvapeni tím, jak jsou pohybliví.

Neměl Vsin za zlé, že ho nenásledovala, a musel se usmát, když na ni myslel. Vlastně to tak bylo lepší, byl to důkaz, že nebyla zaslepená pověstmi o jeho mesiášství a řídila se vlastním pudem sebezáchovy. Vždycky se obával, aby sklon mytizovat jeho postavu nezavedl jednou Zrzavé do záhuby. Vsin ho milovala, ale ne natolik, aby s ním chtěla zemřít, její pud sebezáchovy byl naštěstí silnější.

Snědl kousek masa, spíš z pocitu povinnosti než z hladu. Nebyla mu zima a uvědomil si, že Jelly zřejmě vylučuje trochu tepla, ne sice tolik, aby to stálo za řeč, ale jemu, míšenci Zrzavých a Člověka z Tepla, to stačilo.

Už brzy opustí periferní nervová centra a bude muset rychle najít další nervové uzliny, aby jim vnutil svou vůli. Znal je, v myšlenkách se s nimi už seznámil a dokázal rozluštit jejich kód. Každý hrbolek měl svůj vlastní, díky němu ho bylo možné odlišit od ostatních forem inteligence, především té centrální. A právě k té se Jdrien už blížil.

Pomyslel si, že ti lidé z parazitujícího tábora si to místo vybrali opravdu špatně, usadili se totiž v nejdráždivější oblasti celé améby. Jako kdyby nějaký červ hlodal nejbolestivější lidský nerv.

Když ušel zhruba deset kilometrů, rozhodl se, že přeruší kontakt s periferií a napojí se na vnitřní systém. Na celou operaci bude potřebovat sotva vteřinku, to však mohlo Jelly stačit, aby se nad ním uzavřela a pohltila ho.

21

Tentokrát se užší správní rada Panamerické sešla ve zvláštním vlaku, který pomalu projížděl už hotovou částí Severojižního tunelu. Účastníci mohli přímo ze svých křesel obdivovat obrovskou klenbu prostorné chodby, nové, čerstvě vybavené stanice, postranní větve vyrážející po obou stranách tunelu stovky kilometrů daleko. Sloužily k získávání bohatství starého světa pohřbeného pod vrstvami ledu.

Lady Diana předsedala tomu sezení a zamyšleně upírala oči na Veteránovo prázdné místo. Zemřel nedávno ve velmi vysokém věku. někteří tvrdili, že mu bylo dokonce víc než sto let, nikdo však neznal skutečné datum jeho narození.

Tlustá lady právě pronesla několik slov k uctění jeho památky a na chvíli se odmlčela. Naznačila tím, že zbytek jejího projevu je už prost veškeré sentimentality.

„Což takhle promluvit si o vysokém kurzu kalorie, která už začíná konkurovat našemu dolaru?“ prohlásil Jeb Interson. „Ten hnusný mrňous z Titanpolisu dokázal tu svou měnu prosadit a někteří už dávají přednost penězům Společnosti Mořského ledovce před naší měnou. Člověk by řekl, že mu pod rukama všechno jen kvete. Bylo by načase, abychom se taky mohli pochlubit nějakými úspěchy. Ten Tubus odčerpává naše aktiva a všichni přicházíme o peníze.“

„Tohle není na pořadu dne,“ odsekla lady Diana. Hlava se jí už pomalu ztrácela v nespočetných záhybech tlustého krku. „Souhlasili jste s navrženým programem, tak se podle něho řiďte.“

„Psal jsem, abychom dali do programu i tenhle problém.“

„Pozdě,“ odpověděla s ledovým klidem.

Kyprá blondýnka jménem Mirasola, svůdná děva s nyvým pohledem, jíž neodolá nikdo, kdo nosí kalhoty, hlasitě vzdychla:

„Co kdybychom přešli k věci?“

„Věci jsou tady dvě. Zaprvé postup Sibiřanů po Pacifickém ledovci pod záminkou likvidace základny Obnovitelů. Sto tisíc mužů, obrovská železniční síť, kolosální flotila - to všechno kvůli hrstce Obnovitelů. Vy tomu věříte?“ Lady Diana se sarkasticky uchechtla.“Ve skutečnosti ten útok směřuje k Síti zmizelých a vy všichni dobře víte, že po ní je možné dostat se až k nám, vede totiž východo-západním směrem. Nerada vidím, když se taková vojenská síla jen tak producíruje na území nikoho, a mám v úmyslu, pokud s tím budete všichni souhlasit, poslat ultimátum Moratorní úmluvě do Moskva Station.“

„Vokzal," opravil ji Peter Housk. „Říká se Vokzal, Sibiřané na tom trvají. Bohužel ještě nepřešli na univerzální jazyk, tedy na američtinu."

„Jsem proti ultimátu," prohlásila drsná, vyschlá žena jménem Borská. „Právě jsem se Sibiřskou uzavřela nějaké obchody. Dodávky zvláštních vagonů výměnou za minerální olej. Žádáte stále víc minerálního oleje pro ten váš tunel. Podařilo se mi podepsat smlouvu na velké dodávky a vy to chcete všechno zhatit."

„Přejete si, aby nás obsadili?"

„Spíš si myslím, že se chtějí dostat co nejdál na jih, aby zastavili expanzi prezidenta Kida. Moskva Sta... pardon Vokzal je dost otrávená z přílišných úspěchů téhle Společnosti Mořského ledovce."

„Když jsem byl v Grand Star Station, velvyslanec Sernin mě ujistil, že se nás to nijak netýká. Mají strašné problémy s Obnoviteli, ty vzducholodě jim plení celá území. Lidi z nich mají hrůzu a mladí Sibiřani prý začínají být celí žhaví po Obnovitelích, ty současné sympatie části obyvatel k té odporné sektě jsou pro naše sousedy silně nepříjemné. My se však z jejich strany nemusíme ničeho obávat."

„Občas se dopouštíte chyb, milý Petře," vyčetla mu lady Diana. „Například jste nepředvídal, že ta ženská, Yeuze, velvyslankyně Mořského ledovce v GSS, je právě na návštěvě v Moskvě. Přijali ji tam jako nějakého státníka, tvrdí naši pozorovatelé. Nezdá se vám, že to je na pováženou?... Jestli má Moskva spadeno na Mořskoledoveckou, byl by to od ní tah hodný Machiavelliho, i když se mi to nezdá pravděpodobné. Obávám se spíš nějaké aliance. Setkají se na hranicích a spiknou se proti nám."

„To by musel Kid dokončit svou Síť 160. poledníku a k tomu má ještě hodně daleko."

„Sibiřané jsou připraveni mu pomoct," zahřměla lady Diana a bouchla tlustou pěstí do stolu.

Zavládlo ticho a každý si nalil něco k pití. Lady Diana se zahloubala do svých desek. Nijak zvlášť netoužila to ultimátum prosadit, ale tvářila se, že jí na tom záleží, aby od nich dostala souhlas k něčemu docela jinému.

„Velvyslankyně Yeuze tam jela vyjednávat o něčem důležitém a my o tom nevíme nic," řekla potom. „Jsem velmi znepokojená, protože smlouvy na dodávky energie a paliva už nikdo nikde nerespektuje, ani velké Společnosti, ani malé. Ostatně prezidenta Kida jistě ani nenapadne, aby nám poslal své kvóty velrybího a tuleního oleje. Proto navrhuji správní radě, aby zvážila setkání se šéfem Společnosti Mořského ledovce."

Všichni svorně ten návrh odmítli, Kida prostě nesnášeli.

„Je to stále náš nepřítel, nezapomeňte na to," prohlásila Mirasola.

„A to poslední setkání bylo stejně k ničemu," přidal se advokát Jeb Interson jedovatě.

Nechala je, ať se vypovídají, a pak navrhla, aby to ultimátum nebylo zasláno okamžitě. Zatím se setká s prezidentem Kidem a zjistí, co si o tom postupu Sibiřanů na sever vlastně myslí.

„Přece ho nepoletíte zachraňovat?" vybuchl rozhořčeně advokát, který prokoukl Dianinu taktiku.

„To ne, ale viděla bych ho raději jako našeho spojence než jako protivníka, zvlášť pokud by se spojil se Sibiřany."

Nakonec dosáhla svého a přešla k dalšímu bodu.

„Vím, že vám naše mnohokrát opakované schůzky na stejné téma už připadají trapné, ale ta událost už nabývá stále nepříjemnějších rysů... Ano, jde o smrt toho glaciologa Liena Raga."

„Už je to jedenáct let," otráveně vzdychla Mirasola. „To se vážně nemáme čím zabývat?"

„To tajemství je příčinou různých klepů a pověstí, které si protiřečí, a ten člověk si tím získal jméno především mezi představiteli Společností. To se nikdy nemělo stát. Myslím, že bude nutné svolat Oligarchickou radu... Jsou tu však další vážné problémy, které musíme vyřešit ještě předtím. Zatím jsou v ní zastoupeni jen Sibiřané, Afrikánci a my. Transevropský delegát zemřel a papež má prý jakési výhrady. A ovšem je tady ještě Společnost Mořského ledovce, která by taky měla mít nárok na místo v našem středu."

Tentokrát vypukla doslova vzpoura. Všichni vyskočili, rozčilovali se, ostouzeli a hanobili z plných plic. Diana jediná tu kandidaturu podporovala. Trvalo nejméně deset minut, než vášně opadly.

„Víte přece, že tak důležitá rozhodnutí musí být přijata rychle. Fáma se šíří jako blesk a stále víc lidí se snaží zjistit, co se s tím chlapem stalo. Nejen představitelé Společností, dokonce i média vysílají po jeho stopách novináře. Dobrodruhy, kteří si představují, že vytřiskají zlatý důl z každé sebemenší informace. Jsou to zprávy na první stranu a máme všechny důvody se obávat, co by se stalo, kdyby se tihle slídilové nakonec přece jen něco dozvěděli."

Tentokrát zavládlo naprosté ticho a nikoho ani nenapadlo protestovat, dokonce i advokát Jeb Interson ani nepípl, i když jindy byl připravený vyrazit proti lady Dianě kvůli sebemenší maličkosti.

„Obáváme se, že Lien Rag, ať už živý či mrtvý, mohl dospět k odhalení Jiné cesty."

Ta dvě slova přímo zmrazila přítomné. Mirasola se zachvěla a rychle si přikryla nahá ramena kožešinou.

„Jestli k podobné katastrofě došlo, ostatním by se to mohlo podařit taky. Hlásili mi, že jakási rodina Ragusů, vedlejší větev rodiny Ragů, je do té záležitosti nějak zapletená. Dva její členové, starý invalidní muž a jeho syn, postupně zmizeli. A navíc je tu ten novinář, jistý Zeloy, který vyšťoural o celé záležitosti nebezpečné podrobnosti... Našli ho s těžkými popáleninami, způsobenými radioaktivitou neznámého původu. Musíme proti němu zakročit, hned teď."

„Souhlasíme," řekl advokát.

„Myslela jsem si to. Takže Oligarchická rada by se měla sejít co nejrychleji."

„A nemohli bychom jednat sami?" zeptala se hubená Borská. „Tahle schůzka bude stát spoustu peněz."

Její matku kdysi našli, jak leží mrtvá na pytlech zlata ve svém skromném tříkupé v jednom obyčejném vagonu. Přitom to byla jedna z nejbohatších dědiček celé Společnosti.

„Lien Rag byl po své smrti předán Kurtsovi, tomu pirátovi, který kdysi brázdil tratě Transevropské a napadal konvoje. Už několik let o něm není slyšet. Ten Kurts prý mrtvolu spálil, aby mohl jeho popel předat Yeuze. A ona má teď skleněnou nádobku, pohřební urnu, v níž ten popel je. Rozhodli jsme se, že tu urnu získáme a její obsah budeme

analyzovat. Naši vědci asi nikdy nedokážou, zda se skutečně jedná o Liena Raga, věří však, že najdou srovnatelné elementy, které jim umožní vyslovit hypotézu, že ten popel nepochází z jeho organismu.“

„Proč zrovna srovnatelné elementy?“ zeptal se advokát.

„Doklady a informace, které o Lienu Ragovi máme, snad ani nemůžou být podrobnější. Byly podrobeny spoustě zkoušek, analýzám, kontrole. Máme k dispozici víc než deset tisíc bodů k možnému srovnání. Stačí, když se větší část z nich nebude shodovat, a můžeme pravost popela zpochybnit... Naši vědci například hodně sázejí na minerální soli nebo zubní korunky, které si nechal upravit v době, kdy ještě pracoval v tunelu. Korunky byly z velmi speciální pryskyřice, velmi drahé, kterou lze jen těžko napodobit.“

22

Pomaloučku klouzala po hebkém koberci a lehce hladila mahagonový nábytek, polstrovaná křesla z nejjemnější kůže, měděné lampy, vzácné staré předměty, sošky, obrazy, všechny ty svědky dřívějších dob.

Sofi stál u dveří do velkého kupé, v ruce držel sklenku vodky a sledoval ji pohledem.

„Nic se nezměnilo,“ vzdychla, „je to přesně takové, jak si to pamatuju, jenomže...“

Zamračil se.

„Jenomže?“

„Uprostřed toho válečného běsnění, kdy se obrněné vlaky a útočné jednotky vrhaly proti sobě, nabýval tento vagon docela jiný význam. Mohla bych vidět stáje?“

Uklonil se a pohybem ruky ji vyzval, aby ho následovala. Ocitla se na konci chodby před přechodovou komorou, která měla tvar měchu. Ucítila pach konírny, těžké teplo k zalknutí a málem omdlela.

„Nikdy jsem na to nezapomněla,“ řekla dojatě.

Zesláble se o něho opřela, Sofi upustil sklenici a svou jedinou paží ji pevně objal. Když ji kousl do šíje, slabě zasténala a rozostřeným pohledem ještě zaregistrovala mongolského podkoního, který v zadní části stájového vagonu čistil stání. Jako kdyby cítili přítomnost samice, i když lidské, koně zneklidněli a ržáli.

Podvědomě si pro tuto příležitost oblékla pod kožešiny jen jednoduché šaty a punčochy z nového, velmi hebkého materiálu, kterému říkali nylonhedvábí. Sofi měl dlouhou vyšívanou košili přes široké rajtky. Yeuze, celá netrpělivá, nahmatala jeho vzrušené pohlaví, hladila je a její prsty vzpomínaly na jeho sílu a horkost.

Tam v dálce přehazoval podkoní kouřící hnůj v oblacích páry. Jedinou rukou vyhrnul generál Yeuze kožešiny i šaty a prudce jí hnětl hýždě. Předklonila se, prohnula a zachytila se dřevěné ohrady první stáje. Vzrušeně vzdychala a tiskla muže k sobě. Ponořil se do ní hluboko.

Přivázaný kůň se na ohlávce málem uškrtil, jak se snažil otočit hlavu co nejblíž k ní, a cenil přitom žluté zuby. Drsný koňský jazyk jí lízal obličej ve chvíli, kdy křičela rozkoší.

Zamlklí se vrátili do salonu a Yeuze za sebou zavřela dveře. Sofi se uvelebil na pohovce zapuštěné mezi dvěma stěnami knihovny. Setřásla kožešiny a nechala je spadnout na zem, pak šaty, pod nimiž byla docela nahá, a nechala si jen pučochy a vysoké botky.

Díval se, jak k němu přichází skrz křišťál nové sklenky s vodkou. Klekla si před ním a on jí dal trochu napít, zatímco mu rozepínala rajtky.

„Možná vás zklamu,“ řekl jemně. „Je to už dávno, léta, zkoušky, zranění...“

Ale navzdory břichu zbrázděnému jizvami se jeho pohlaví znovu napjalo, když se nad ním oddaně sklonila. Připomněla si tím dávnou scénu v saních vystlaných kožešinami a tažených koňmi.

Oběd byl jako kdysi, vybrané lahůdky servírované dvěma tichými a hbitými Mongoly.

„Za dva dny opouštím Moskva Vokzal,“ oznámil jí a pozvedl sklenici vína.

„Uvidíme se ještě? Zůstanu tu asi dva měsíce.“

„Doufám, jenže musím jet na východ, na ledovec Beringovy úžiny, abych pokračoval v útoku proti Obnovitelům... Investovali jsme do té vojenské operace příliš mnoho. Sto tisíc vojáků dřelo ve dne v noci, postavili skvělou železniční síť, obrovské stroje, je tam větší část naší flotily z celého východního sektoru.“

„Trochu moc kvůli hrstce Obnovitelů,“ řekla posměšně.

„To kvůli těm jejich prokletým létajícím lodím, vzdušným korábům.“

„Vzducholodím... Obnovitelé jsou skvěle vybaveni, podařilo se jim odhalit tajemství velryb, vyrábějí helium, klidně se bez kolejí dostanou z jednoho konce planety na druhý. A s tím reaktorem, který u vás ukořistili, jejich další vzducholoď obletí zemi bez mezipřistání.“

„To nedopustíme,“ zasyčel ze zaťatými zuby.

„A jak daleko chcete v tom útoku pokračovat?“

Položila sklenici a nedůvěřivě se na něho zadívala.

„Naše koncese sahá od jednoho pólu k druhému přes celý mořský ledovec bývalého Pacifiku. Na jihu jsme opustili Antarktický pevninský ledovec, protože nám nepatří, ale na severu, tam je jen mořský ledovec... Operujete na našem území.“

„Nikdy jste se o něj nepřihlásili.“

„KDNYST nám dá jistě za pravdu.“

„Jen s podmínkou, že to území zcivilizujete. Jenom pro začátek byste museli během tří či čtyř let postavit hlavní trasy železničních tratí. Uděláme část té práce za vás. Nač si stěžujete, když všechno může být předmětem dohody? Nemůžu vám samozřejmě odpovědět místo Moratorní úmluvy, ale osobně si myslím, že by se vaše Společnost měla usídlit mezi Sibiřskou a Panamerickou dříve, než vznikne konflikt. Naše území je dost velké a bohaté, další už nepotřebujeme a z

toho území se stáhneme. Ovšem teprve až zničíme Obnovitele. Jejich nájezdy nad našimi Východními provinciemi jsou přímo nesnesitelné. Drze u nás rabují a jejich stroje ruší klid a jasnou mysl i těch nejobyčejnějších lidí. Ti je ještě nakonec budou uctívat jako bohy.“

Yeuze se rozesmála.

„Bohové Slunce.“

„Prosím vás, přece víte, že Slunce nebude už nikdy existovat.“

„Můžeme o něm aspoň snít...“

Oba Mongolové je obsluhovali velmi obratně a nevtíravě. Yeuze poznala toho většího z nich, byl to ten podkoní ze stájového vagonu. Zrudla, když si vzpomněla, jak vzdychala rozkoší a ten muž ji slyšel.

„Můžete mě přijet navštívit a prohlédnout si naši armádu,“ navrhl jí Sofi. „Uvidíte, že nepřipravujeme žádné akce, které by byly namířené proti vaší společnosti.“

23

Zeloy byl znovu předvolán Železniční bezpečností, opět ve věci „nukleární“ nehody. Pokaždé odpovídal co nejvyhýbavěji, nebylo myslitelné, aby řekl pravdu, že totiž doprovázel Lienty Raguse do té slavné Propasti vlkodlaků uvnitř Malého polárního kruhu. Ragus hledal svého zmizelého otce, který se už před rokem ztratil přesně na stejném místě. Novinář zprvu pochyboval o existenci lidí s psí hlavou nebo s hlavou býka. Přesvědčil se však o jejich existenci v hlubinách propasti. Připouštěl, že by mohlo jít o rychlou mutaci, způsobenou snad silnou radiací, která jeho samého málem zahubila. Celé dlouhé tři týdny čekal na svého druha, neboť jen jemu bylo dovoleno, vzhledem k jeho původu, sestoupit ještě níž. Ale ten se už nikdy nevrátil a Zeloy se sám taky pokusil projít. Jenomže když se později probral, ležel s těžkými popáleninami ve staré drezíně daleko od propasti a později ve vojenské nemocnici.

Sotva vešel do úřadu, předvedli ho k vrchnímu Výhybkáři. Ten si ho přísně změřil.

„Kde je Lienty Ragus, který byl spatřen ve vaší společnosti?“

Uvedl i přesné datum a novinář pocítil, že smyčka se zatahuje. Transevropská se s vervou pustila do vyšetřování, i když se už léta o tyhle historky nezajímala. Přestože ze severu byla přítomnost Vlkodlaků několikrát hlášena, Výhybkáři ty informace zadrželi. Stalo se dokonce, že Vlkodlaci spolu se Zrzavými přepadli jednu stanici, právě, když tam Výhybkáři pořádali slavnost.

„Jsem velitel Vicra a už celá léta sleduju jeden spis. Už před dvaceti lety jsem dostal za úkol zajímat se o jistého Liena Raga, druhořadého glaciologa. Kdysi jsem ho dokonce vyslýchal, to když začal šířit falešné zprávy a choval se jako protiželezniční asociál... Měl jsem o něm spoustu informací, o jeho původu, o rodině Ragusů, ale správní rada měla jiné starosti. Byla válka, obrovské problémy... Podařilo se mi však prosadit svůj názor na tu záležitost. A teď co se týče vás. Přijedete si sem, chováte se tady, jako kdybyste chtěl s Lienem Ragem soupeřit a jako byste byl nepřítelem naší Společnosti. Moc riskujete, tahle záležitost vás může přijít pěkně draho. Proto vám radím, buďte upřímný. Jestli Lienty Ragus zmizel, stalo se to možná proto, že jste ho zabil.“

„Já jsem mu jen položil pár otázek,“ protestoval novinář. „Dělal jsem jen svou práci. Pamatoval se na návštěvu Liena Raga před nějakými deseti, možná dvanácti lety. Navštívil tehdy jeho otce na chovatelské farmě.“

„Toho muže s amputovanýma nohama? Ten zmizel taky, ale už před rokem.“

„Nemůžete mě přece obviňovat i z jeho zmizení. Tehdy jsem ještě ani nebyl v Transevropské.“

„Co tady hledáte?“

„Jsem novinář a chci rekonstruovat život Liena Raga den za dnem. Byl to nevšední muž.“

„Nevšední muž!“ vybuchl pohrdavě Vicra. „Zrádce své Společnosti, disident!“

„Lady Diana i prezident Kid by mohli dosvědčit jeho genialitu. A taky byl jedním z mála, co se snažili pochopit, kdo vlastně jsme, kdo jsou Zrzaví, odkud pocházíme, jaký je náš osud.“

„Popíral železniční společnost, to mně úplně stačí,“ přerušil ho drsně velitel Vicra. „Nemůžeme mezi sebou takové lidi tolerovat, zničili by křehkou rovnováhu naší Společnosti. Ta už po staletí bojuje za lepší život lidí. stará se, aby nehynuli zimou a hladem, a vy byste dovolil, aby to všechno zničil jediný muž?“

Zeloy nepovažoval za nutné odpovídat na takový zaslepený fanatismus.

„Jen jsem dělal svou prácí, práci novináře.“

„Obdivujete ho.“

„To je pravda, ale to ještě neznamená, že souhlasím se všemi jeho činy. Šel prostě jinou cestou, to je všechno.“

Výhybkář se na něho podezřívavě podíval.

„Co tím chcete říct, tou jinou cestou?“

„Nic, to je jen taková metafora.“

„Už jste někdy slyšel podobný výraz, třeba zněl i trochu jinak?“

Zeloy se mu podíval přímo do očí. Pochopil, co se z něho výhybkář snaží vytáhnout.

„Nerozumím vám.“

„To nevadí. Odešel jste z chovatelské stanice s Lienty Ragusem a s velkým nákladem, jak jsem slyšel. Kam jste šli?“

„Vracel jsem se ze Západní zóny, od civilizovaných Zrzavých, a měl jsem v úmyslu přijet sem. Jenže pak jsem se rozhodl, že se ještě podívám za Ragusovými. Na ostatní si už nevzpomínám. Probral jsem se v soukromé drezíně a pak jsem zase ztratil vědomí. Probudil jsem se až v hrozném stavu v další drezíně. Ujali se mě, ošetřovali mě, to je všechno.“

Vicra vzdychl a zakroutil nesouhlasně hlavou.

„Jak chcete... Musím vás teď upozornit na jednu věc... Správní rada se s vámi chce setkat ještě dnes.“

„Ale proč?...“

„Cestující Floa Sadonová mě osobně požádala, abych vám to oznámil. Až odsud vyjdete, uvidíte žlutočervenou drezínu, která vás doveze až na místo schůzky, toť vše.“

Zeloy měl chuť se zasmát. Floa chtěla využít Yeuzina odjezdu a svést ho. Nenapadl ho jediný důvod, proč by měl tu schůzku odmítnout. Ochrana takové vysoce postavené ženy ho možná uchrání před vyhoštěním, ne-li přímo zatčením.

Na nástupišti spatřil žlutočervenou drezínu. Řidič mu oznámil, že jedou na místo vzdálené asi třicet kilometrů od stanice. Zeloy se co nejpohodlněji usadil a uvažoval o tom, co všechno by se mu mohlo přihodit.

Přece jen ho překvapilo, že vůz nejede po prioritní trati. Že by Floa Sadonová schválně použila takovýto způsob, aby jejich schůzka nevzbudila pozornost?

Zastavili na červenou, řidič zaklel a vystoupil ven. Šel ke skříni s elektronickým zařízením, vzdálené asi padesát metrů. Zeloye překvapilo, že nemá na palubě dálkový ovladač.

Ale vtom všechno pochopil: je v pasti. Chtěl z drezíny vystoupit, ale dveře byly zablokované. Vzápětí se ozval výbuch a trosky vozu se rozlétly po okolí.

24

Na palubě malé superrychlá vzducholodi Planoucí Slunce přelétala Ma Ker starou základnu Bratrství I. Zůstala tam už jen asi stovka těch, co se nedali přesvědčit a rozhodně odmítali následovat ostatní na novou základnu. Žili ve čtyřech vagonech, které jim na žádost Ma Ker ponechali. Budou lovit tuleně a ryby a snad nějak přežijí.

Smutně pozorovala jejich dřívější útočiště, k nepoznání změněné odchodem nejvýznamnějších výrobních celků, laboratoří, a skleníků.

„Přistaneme?“ zeptal se velitel Xerw. „Je bezvětří.“

„To je zbytečné. Stejně je nepřesvědčíme. Slyšeli nás, ale ani se neukázali.“

„Sibiřani tu mohou být každou chvíli.“

„Já vím... Jenže je nemůžeme odvést násilím.“

„Takže je necháme zemřít?“ zeptal se kapitán.

„Nemůžu riskovat životy jiných, abych zachránila tyhle nesmiřitelné.“

Viadukty přes velkou ledovcovou trhlinu byly téměř dokončené a sibiřští dělníci se už činili na druhém břehu. Neuplyne ani deset dní a dálkové střely definitivně zničí starou základnu Obnovitelů.

„Musíme se vrátit,“ řekla s přemáháním.

Malá loď ještě naposled zakroužila nad základnou. Když už bylo jasné, že lidé nevyjdou z vagonů a že ani neodpovídají na otázky znějící v amplionu, zamířil kapitán Xerw na jihovýchod.

Malá vzducholoď nabrala výšku, aby mohla zachytit všechny rádiové vlny, především ty, které přicházely od západu z Mongolska, kde dvě ze vzducholodí pátraly po stopách zmizelého Liensuna. Byl nezvěstný skoro tři měsíce. Nikdo už nevěřil, že by mohl být ještě naživu, ani že některý z jeho společníků tu katastrofu přežil. Všichni věděli, že Jasné Slunce bylo zasaženo řízenou střelou vystřelenou asijskými jezdci, ne však sestřeleno. Hnáno silným vzdušným proudem, uniklo směrem na západ.

Nová záchranná výprava měla za úkol vysadit na různých místech malá komanda, která se pokusí dozvědět se něco bližšího od obyvatel, roztroušených v téhle špatně zmapované oblasti, kam jen sporadicky směřovaly koleje. Ma Ker věděla, že v těchto oblastech obyvatelé jen těžko přežívají. Možná si někdo vzpomene na vzducholoď, která jim kdysi přeletěla nad hlavou. Jistě je musela vystrašit, nebo aspoň překvapit, takovou věc si přece musí pamatovat.

Výprava měla trvat celý měsíc. Ostatní přijali toto rozhodnutí s velkými výhradami. Nikomu nebylo po chuti, že se tím flotila oslabí o dvě nové a výkonné vzducholodi, a to právě ve chvíli, když mají osídlit novou základnu v těle Jelly.

„Stále nic,“ řekl Xerw. „Ale tam v dálce na západě jsou hodně vysoké hory.“

„Ano, ale je to mnohem dál než místo, kde pravděpodobně ztroskotali,“ řekla zamyšleně. „Myslíte jistě Himálaj?“

„Proč by nemohli být tam?“

„Že by je to zahnalo o deset tisíc kilometrů dál? Ne, to je nemožné.“

Po třech hodinách průzkumného letu se vydali na zpáteční cestu. Letěli nad bělavou hmotou améby Jelly a Ma Ker prováděla různá pozorování. Snažila se přijít na kloub současné pasivitě toho nestvůrného živočicha. Každá skvrna, každý zvláštní detail byly vyfotografovány a analyzovány. Biochemická laboratoř se nyní zabývala výhradně tímto problémem.

Základna se blížila. Signalizovaly ji vysoké sloupy zapuštěné v ledovci. Teď už měřila téměř sto kilometrů čtverečních a tvořila skutečnou ránu v průhledné protoplazmě améby.

„Podívejte, Xerwe, běhají tam děti... Napětí už zřejmě ustoupilo a rodiče konečně začínají pouštět děti ven...“

„Doufejme, že nás nějaká katastrofa nevyburcuje z klidu.“

„Byla přece přijata všechna opatření.“

Voda z chladicího systému reaktoru tvořila ochranný okruh kolem tábora. Byla to voda z druhé fáze ochlazování, ta první byla příliš nasycená radioaktivitou. Měla udržet současné hranice Bratrství II. Později ještě reaktor napojí na teplovodní kotle, než ho nakonec namontují na pět set metrů dlouhého mastodonta. Ten zatím ležel napůl splasklý na pravé straně základny jako nějaká mrtvá velryba vyvržená na břeh.

„Lékaři tvrdí, že případů deprese stále ubývá a lidé užívají méně uklidňujících prášků.“

Planoucí Slunce se dalo skvěle ovládat, a tak přistávací manévr proběhl zcela hladce. Za pár minut byla Ma Ker už ve výtahu, který ji dopravil na ledovou plochu.

Ve své kanceláři se okamžitě pustila do četby zprávy o bezpečnosti nové základny. Vyžadovala, aby ji zprávu

dodávali každých šest hodin. Vše bylo v naprostém pořádku. Jelly stále dodržovala jakési příměří, zpráva se nezmiňovala o žádném pokusu protoplazmy překročit limit základny, o žádných panožkách v akci. Nezdálo se však, že by živočich trpěl nějakou nemocí. Jeho biologický rytmus zůstával zhruba stejný. Vypadá to, psali hlídkující biochemici, jako by se uložila k zimnímu spánku. Bylo by to docela dobře možné a takový biologický cyklus by mohl trvat i léta.

Ma Ker prostudovala nejurgentnější záležitosti. Musí sehnat další vagony, než si vytvoří nový způsob bydlení. Zatím však nikdo nebyl schopný vymyslet jiné architektonické ztvárnění lidských obydlí, než jaké měly železniční Společnosti.

Mohlo by to být možná něco na způsob iglú, pomyslela si Ma Ker... S otvory... Nebo bubliny, které by byly schopné i plavat, kdyby náhodou... Třeba z hmoty, na kterou je Jelly alergická. Pak by se obyvatelé základny nemuseli ničeho obávat. Musí najít nějaký materiál, vyráběný třeba z minerálních olejů.

V poledne, zrovna když si vybírala něco k jídlu v místní kantýně, jí přinesli rádiovou zprávu. Zachytili velmi slabé vysílání přicházející z jihovýchodu. Podle předpokladů rádiových techniků se mohl vysílač nalézat někde v Australasii, v blízkosti China Vokzal. Jen s velkými obtížemi luštili tu zprávu, ale byli si jisti, že operátor několikrát opakoval jméno Juguez.

„Juguez? Na jihozápadě, v blízkosti China Vokzalu? To se mi nezdá možné.“

25

Helmattova laboratoř a jeho výzkumy vrstev lunárního prachu začínaly Liensuna opravdu zajímat. Velmi často si prohlížel fotografie, na nichž byl patrný bledý kruh planety ukryté za vrstvami prachu. Mužovo šílenství mu vlastně ani tolik nevadilo, spíš ho fascinovala ta úžasná houževnatost, umíněnost, ta silná vášeň.

„Měli byste sem přesídlit všichni,“ říkával. „Vím předem, že se Subovými ani s Ma Ker se nikdy nedomluvím, ale na tom nesejde. Tohle území je dobře chráněné. Nikdo nás nemůže napadnout, jakmile zatarasíme přechody. Kdežto tam jste zranitelní.“

„Nová základna v obřím těle améby je dobrý úkryt.“

„Sibiřané nakonec protoplazmu soustředěným ostřelováním dostanou. Na ledové ploše se koleje snadno pokládají. Stačí, když mají výkonné stroje, a za den postoupí i o sto kilometrů. Zato tady nás chrání bariéry hor. Museli by je prorazit, a to by byla práce na celá léta.

Helmatt pozorně poslouchal Liensunovo vyprávění o vzducholodích a pokaždé vypadal zasněně. Představoval si, že jeho lasery a ultrazvukové zářiče by byly ve dvacetitisícimetrové výšce mnohem účinnější.

„Se speciálně vyrobenými balony bychom se mohli dostat i výš.“

„Ale co zemská přitažlivost?“

„Nějaký způsob už najdeme, určitě na něco přijdeme.“

Liensun s ním hovořil i o shlucích bakterií, sdružených do rozsáhlých kolonií, které dokážou vyrobit nepromokavé plátno, které se používá jako plášť pro vzducholodi, dále o výrobě léků či o prostředku, který dokáže znehodnotit a změkčit kovy.

„Pokračujeme ve výzkumu bakterií, měníme jejich geny, abychom je přinutili produkovat nové látky. Ale musím říct, že Mořskoledovčané jsou v oblasti biochemie taky hodně daleko. Právě u nich jsme měli nejlepší úlovky.“

„Ty saně z uhlíkových vláken, co jste měli u sebe, jste skutečně vyrobili ze zbytků gondoly vaší vzducholodi?“

„Měli jsme dost velkou pilotní gondolu. Zbytek zůstal v plášti. Uhlík tvoří základní strukturu, podklad pro osnovu, ostatní je plátno bakteriálního původu. Je velmi pevné díky speciálnímu prostředku, který vstřikujeme bakteriím.“

„Myslíte, že by dokázaly produkovat i palivo, třeba nerostný olej?“

„Proč ne? Působením mnoha cílených mutací by se to mohlo podařit. Některé bakterie se vyvíjejí v ropě. Když jim ji vezmeme, možná se pokusí vyrobit si vhodné prostředí samy.“

„To je úžasné!“ zaradoval se Helmatt.

Liensun mohl chodit, kam se mu zlíbilo. Někdy se vrátil do Everest Station, aby se tam setkal s Luviou Nedovou. Od té doby, co se sblížil s Helmattem, začala se k němu chovat dost rezervovaně. Aby si ji naklonil, mluvil s ní o Greogovi Subovi. Tehdy roztála a kladla mu spoustu otázek o muži, na něhož nedokázala zapomenout.

Velitel Juguez opustil malou Společnost na jihu na nákladním vlaku, za ním byl připojený jeden osobní vagon. Podle Luvie Nedové nebude pro něj obtížné dostat se do China Vokzalu, navíc měl u sebe dostatečnou sumu v dolarech. Tam by si mohl pronajmout silný rádiový vysílač a vysílat na velkou vzdálenost. Liensun ale pochyboval, že by rádia instalovaná uvnitř améby Jelly byla s to zprávy zachytit.

Juguez pak bude muset žádat spoustu malinkých Společností o povolení k tranzitu, aby se dostal až na Síť zmizelých. Byl Helmattovým poslem, měl za úkol vyjednávat o Liensunově osvobození.

Liensun však nijak nespěchal Společnost opustit. Ve srovnání s Bratrstvím I, nebo dokonce s Bratrstvím II, ho rustikální prostředí Sun Station docela nadchlo. Trávil celé hodiny ve společnosti zdejšího šéfa, ale zajímal se i o způsob života tibetských horalů. Byl se podívat v podniku na sbírání lišejníku nedaleko Everest Station. Bylo to úžasné. Umění mužů, kteří po neposkvrněných ledových stěnách šplhali do závratných výšek a sbírali tam trsy lišejníku, člověku doslova vyrážela dech.

Na první pohled ta lešení vůbec nevypadala racionálně. Stavitelé však instinktivně použili starých osvědčených metod konzolových nosníků s dlouhými převisy. Dřevo koupili na jihu, kde se těžilo pod ledem, a přivezli si je hrubě otesané do úzkých vysokohorských údolí. Stavěli z něho lehké překlenovací konstrukce i dlouhatánské žebříky, jejichž konec byl v nedohlednu. To místo se jmenovalo Kyao Station, a jakmile vjel vlak do soutěsky tak úzké, že do ní stěží

proniklo denní světlo, mohli jste kulatými okny obdivovat důmyslná lešení, dosahující až k vrcholkům strmých skalnatých stěn, více než čtyři sta metrů vysokých. Místa nejbohatší na trsy lišejníku byla ukryta v skalních rozsedlinách a prohlubních, uvnitř úzkých komínů nebo trhlin, kam se stěží protáhla drobná ženská nebo dětská ruka. Jako by nestačilo neustále hrozící nebezpečí pádu, lidi tu ohrožovali ještě draví ptáci, kteří hnízdili v těch závratných výškách a napadali vše živé. Primitivní výtahy dopravovaly nahoru party dělníků, provazy se vyráběly na místě, prehistorické kladky a řemenice poháněl dýchavičný parní stroj.

Celek zabíral desítky kilometrů čtverečních, ovšem v poloze vertikální, a byl velmi racionálně využíván. Lišejník se naštěstí obnovoval poměrně rychle a místní produkce dokázala uživit zhruba dvěstěhlavé stádo jaků.

Liensun přijal pozvání a vlezl do laťkové klece výtahu. Za chvíli už visel na konci lana v pološeru vedle strmého srázu. Sběračky, balancující na úzkých, hrubě otesaných prknech, ho vesele zdravily, věděl však, že každý rok se jich nejméně deset zabije pádem dolů.

„Musíte postavit pece na uhlí," radil Helmattovi, když se vrátil. „Ta továrna na trávu by mohla zachránit stovky životů... Jednoho dne vás ti lidé odsud stejně vyženou."

Helmatt však myslel jen na Slunce, reaktor, lasery a ultrazvuk, jeho oči horečnatě těkaly kolem a těmi místními ubožáky z hloubi duše pohrdal.

„Slunce všecko spraví... Tráva poroste i bez složitých skleníků... Musí to pochopit."

„Připravíte se o neuvěřitelnou šanci, která se vám nabízí," odpověděl mu rozhořčený Liensun. „Můžete spojit oba principy. Tady vám nikdo nebude vyčítat, že jste Obnovitel, pokud budete dodávat drobným chovatelům potravu pro jejich dobytek. Víte přece, že zdejší ekonomika je závislá na stádech jaků. Mlékem počínaje, přes maso a poslední hromádkou jejich trusu konče."

Ale Helmattova mysl nebyla jeho návrhům přístupná. Otevírala se jen při diskusích o vzkříšení Planety světla a tepla, jak Zemi vznešeně pojmenoval.

„Díky neomezenému zdroji energie, který získáme prostřednictvím reaktoru, budeme moci postavit ten největší laserový vysílač na světě. Upozorníme obyvatele mořských ledovců a dalších ohrožených oblastí, aby opustili domovy a uchýlili se do bezpečí horských oblastí. Dáme jim dva měsíce, možná i tři, a pak roztáhneme závěsy lunárního prachu!... Až Slunce ozáří svým nádherným světlem duše a oči lidí, budeme prohlášeni za bohy!"

Liensun ho nechal, ať se vymluví, ale v duchu zuřil, když pomyslel na všechny jejich vzducholodě, které by tak snadno překonaly okolní horstva a nalezly by na zdejší vysokohorské plošině skvělé útočiště. Technici Bratrství by si jistě poradili s továrnou na trávu a obyvatelé by netrpěli nedostatkem.

Možná že se Juguezovi podaří navázat rádiové spojení se základnou, dokáže však přesvědčit Ma Ker a všechny ostatní, že ráj na ně nečeká uprostřed protoplazmy obří améby, ale tady v těch opuštěných velehorách? Že veškerá propagace návratu Slunce se může odehrávat tady odtud, v podmínkách naprostého bezpečí?

26

Když se Yeuze vrátila z večírku ve velvyslaneckém vlaku Transevropské, kam ji Ligath mohla doprovázet, na stole v salonu ji čekal telegram. Ligath si všimla, jak Yeuze zbledla, když vešla do salonu, a zeptala se:

„Co se stalo?"

„Zabili Zeloye... Atentát... byl to novinář z mé Společnosti..." a rozplakala se v náručí své přítelkyně. Ta ji posadila na pohovku a snažila se ji utěšit. Yeuze nakonec přijala sklenku vodky a pomalu se uklidnila.

„Ty jeho výzkumy je znepokojovaly... Tak ho nakonec zabili."

Nebylo známo, co novinář dělal na palubě drezíny, která vybuchla na jedné obyčejné trati severně od Grand Star Station. Vyšetřování, které měl vést výhybkář Vicra, teprve začalo.

„Vicra," šeptala Yeuze, „to mi něco říká..."

V noci oka nezamhouřila a brzy ráno vstala a pustila se do práce. Chvíli před snídaní si vzpomněla, kdo je to Vicra. Bývalý velitel Železniční bezpečnosti během války mezi Transevropskou a Sibiřskou. Vyslýchal, a dokonce nechal mučit Liena Raga, který byl obviněn ze spiknutí proti Společnosti. V té době se někteří nespokojenci snažili zničit rostoucí vliv Floy Sadonové právě prostřednictvím jejího milence Liena Raga. Ze spiknutí nebylo nic a Yeuze byla přesvědčená, že velitel Vicra byl sesazen. A teď je vrchním výhybkářem a šéfem Tajné železniční policie!

„To nedává smysl," řekla si. „Musím se dozvědět víc. Požádám, aby mi sem někoho poslali, kdo mi jasně řekne, co se vlastně stalo."

V průběhu dne dostala další telegramy. Těsně před smrtí byl Zeloy předvolán právě Vicrou, který ho chtěl vyslechnout ohledně zmizení dvou členů rodiny Ragusových, otce a syna.

„Odešel od toho vysokého hodnostáře, nastoupil do drezíny, opustil stanici a jeho vůz pak vyletěl do vzduchu uprostřed pusté krajiny kousek za městem... To je vážně divné."

„Na co vlastně přišel?"

„Šel po stopách Liena Raga, já sama nevím, co vlastně odhalil... Když jsem ho viděla naposled, měla jsem pocit, jako by byl přesvědčen o existenci nějakého skandálního spiknutí, které brání světu ve vývoji a nedovolí mu jít jeho přirozenou cestou."

„Společnosti jsou těmi největšími nepřáteli, jaké vůbec můžeme mít," řekla rozhodně Ligath. „Víme, že dřív nebo později se Slunce vrátí... Ale Společnosti si to nepřejí. Možná že tomu brání už hodně dlouho, možná odjakživa..."

K večeru dostala Yeuze další velmi špatnou zprávu. Velvyslanecký vlak Mořskoledovecké v GSS se stal cílem loupežného přepadu. Někdo se pokusil zmocnit se dokladů v její kanceláři, ale vyrušil ho hlídač, kterého vzbudil hluk. Zločinec na útěku rozbil skleněnou urnu s popelem Liena Raga. Sklo se rozlétlo po podlaze, ale obsah se naštěstí

podařilo zachránit. Umístili ho do nové nádobky, kterou zakoupili ještě ten den dopoledne.

„Chtěla jsem si ji vzít s sebou, ale měla jsem obavy, aby se nerozbila nebo aby mi ji někdo neukradl, a takhle to dopadlo! Je to hrozné... Ale Zeloyova smrt je ještě strašnější.“

„Nemyslíš, že obě ty události spolu souvisejí? Mohli si myslet, že nechal nějaké listiny v tvé kanceláři.“

„Určitě to tak bylo.“

„Koho podezíráš?“

„Kohokoliv! Mohl to být stejně dobře Vicra jako Floa Sadonová, lady Diana anebo třeba Sibiřané. Lien Rag nastartoval sled událostí, které se teď dají těžko zastavit. Jinak by nás museli nechat zabít všechny. Mě, Jdriena, Ruandu a možná dokonce i prezidenta Kida, jestli v tom ovsem taky není zapletený. On má své vlastní informace o tajemstvích, které se Lienu Ragovi podařilo poodhalit. Řídí však mocnou Společnost a nemůže s tím jen tak vyjít ven. Jestli se ovšem neúčastní těch jejich akcí... Nejsem si jista vůbec nikým.“

V Zeloyovi ztratila víc než jen přítele a milence. Jeho klidná, houževnatá odvaha byla pro ni po celé měsíce jedinou nadějí, že se někdy dozví pravdu o Lien Ragově smrti.

„Zapomínáš, že i Sernin ti dluží informace, pokud přijmu nabídku a začnu pracovat v jaderném výzkumu.“

„Obávám se, že budu mít vždycky pochybnosti, kdežto u Zeloye jsem se mohla spolehnout na určitou objektivitu.“

„A co ta urna, byla na nějakém dostupném místě?“

„Uložila jsem ji do trezoru ve své kanceláři, zámek se dá otevřít jen pomocí kódu... Ale pro specialistu zřejmě není moc složité otevřít ho i bez něj.“

„Myslíš, že se dala snadno rozbít?“

Yeuze byla zmatená. Nádobka byla z velmi silného skla, určitě by se nerozbila jen při obyčejném pádu na zem z výšky jednoho metru na tlustý koberec její kanceláře.

„Chceš tím říct, že to někdo udělal schválně?“

„Přesně to myslím.“

„Aby rozptýlil jeho popel?“

„Nebo ho ukradl... A nahradil ho jiným, který nepatří tvému příteli.“

„Ale co by s tím popelem dělali?“

„Analyzovali ho... Panameričané mají špičkové výzkumné metody... Ostatně my bychom taky dokázali provést analýzu zbytku kremačního popele... Určitě je možné dokázat, že obsahuje jisté složky... a srovnat je s výsledky jiných zkoušek... Lien Rag pracoval pro lady Dianu, strávil tam několik let a podrobil se lékařským vyšetřením. Dělali mu rentgenové snímky, analýzy moči, krve, kostí, buněk... Vědí, které minerální soli obsahovalo jeho tělo, znají povahu jeho kostí. Třeba se podrobil osteosyntéze nebo si nechal udělat zubní protézy.“

„Na tohle všechno jsem taky myslela, když jsem se snažila zjistit, zda je to opravdu jeho popel. Jiní měli stejné pochybnosti jako já a neváhali ho ukrást, aby si v tom udělali jasno... Jsem si jistá, že urna se nerozbila jen tak, někdo ji rozbil záměrně a krádež popele zamaskoval obyčejným pokusem o vloupání... Na druhé straně se Zeloyem si žádné skrupule nedělali, nepokrytě na něj spáchali atentát, jako by mi chtěli nahnat strach...“

Sernin ji brzy nato zatelefonoval. Říkal, že právě dostal zprávu o Zeloyovi.

„Je to odporný zločin, který je třeba odsoudit. Sbíral informace o hladových bouřích v Transevropské a mocní mu to nezapomněli.“

„Opravdu, mohl to být jeden z důvodů.“

„Přáli jsme si, aby vás doprovázel, ale Floa Sadonová mu zakázala opustiti koncesi. Je tak nepřímo odpovědná za jeho smrt.“

„Raději budu v tomto bodě opatrná,“ odpověděla Yeuze.

Právě před chvíli zaslala představitelce Transevropské protestní telegram. Nemyslela si, že by Zeloye zabili kvůli hladovým bouřím v několika transevropských stanicích. Opravdu napsal sérii článků pro mořskoledovecké noviny, ale to bylo tisíce kilometrů od Transevropské a Floa Sadonová si z toho stěží dělala těžkou hlavu.

„Odvolám svou účast na recepcích dnes večer i zítra,“ rozhodla se. „Možná že se budu muset vrátit do svého úřadu, jestli mi to prezident Kid nařídí, je dokonce možné, že opustím Transevropskou.“

„Je mi to upřímně líto,“ prohlásil Sernin. „Ale nezapomeňte na naši úmluvu... Byl bych moc rád, kdyby se vám podařilo naši přítelkyni přesvědčit. To, co vám chceme říct, pro vás bude velkým překvapením.“

„O tom nepochybuju,“ odsekla podrážděně.

Brzy nato ji zavolal velvyslanec Transevropské. Chtěl ji ujistit o své hluboké účasti:

„Správní rada mé Společnosti ten zločin odsuzuje a učiní v tomto smyslu prohlášení. Nedovolíme, aby našeho území někdo zneužíval k atentátům. Domníváme se, že se skupina teroristů snaží zmařit naše dobré vztahy ve chvíli, kdy chceme uzavřít velmi slibnou smlouvu.“

Zase stejná písnička. Zatímco vrchní výhybkář Vicra, který musí nutně znát pozadí celé záležitosti, je oficiálně pověřen vyšetřováním!

Yeuze měla chuť se vzbouřit, zapomenout, že zaujímá oficiální postavení, a odhalit celému světu to obludné pokrytectví Společností.

„Chtějí se s vámi setkat novináři, zahraniční i sibiřští,“' oznámili jí z mořskoledovecké ambasády. „Chcete, abychom svolali na zítřejší ráno tiskovou konferenci?“

Souhlasila. Aspoň to Zeloyovi dlužila. Smrt kolegy vždycky rozrušila dopisovatele různých velkých Společností. Ale co odpoví na přesně formulované otázky, až se jí třeba budou ptát, na čem Zeloy vlastně pracoval? Copak jim může říct, že chtěl podrobně popsat a do detailů rekonstruovat život Liena Raga?

Floa Sadonová jí poslala kondolenční telegram, ujišťovala ji v něm, že udělá všechno, aby byli pachatelé vypátráni

a potrestáni. Možná to i myslela upřímně, možná i ona pocítila, že i jí je adresováno toto brutální varování. Ve své odpovědi jí Yeuze nesmí zapomenout upozornit na to, že vrchní výhybkář Vicra byl poslední, kdo Zeloye viděl živého, že právě od něho odcházel, když nasedl do smrtonosné drezíny a jel po pomalé koleji vstříc své smrti.

„Yeuze, myslím, že jsem právě udělala důležité rozhodnutí," oznámila jí Ligath, když vstoupila do její kanceláře. „Přijmu tu nabídku a budu pracovat v jaderném výzkumu pod podmínkou, že to bude v mírové oblasti, v průmyslu nebo zemědělství. Můžeš to oznámit Serninovi."

Překvapená Yeuze se nezmohla na slovo.

27

Tohle setkání bylo nejtajnější, jaké dosud prezident Kid zažil. Lady Diana ho očekávala v blízkosti Queen Maud Station, v obyčejném osobním vlaku, který na pomalé trati vypadal, jako by měl poruchu. Stál mimo železniční síť, spojující obě Společnosti přes Antarktidu. Trpaslík přijel ve stejně obyčejném vlaku a zastavil těsně za vlakem velké Panamerické dámy. Dokonce souhlasil s tím, že navzdory třeskutému mrazu ujde pěšky těch pár metrů, které ho dělily od posledního Dianina vagonu.

Lady Diana nevypadala dobře, tváře jí hořely horečkou, ale oči jí radostně zasvítily, když spatřila Kida. Zrzaví mu říkali „Muž s dětskýma nohama", a bylo to docela výstižné. Když bylo Kidovi pět let, přestaly mu růst nohy.

„Dáte si grog? Mám chřipku. Málem jsem naši schůzku odvolala, jenomže se jedná o nesmírně důležité setkání. Moje užší správní rada o tom nechtěla ani slyšet, a přesto jsem tady. Nemůžou vás vystát, milý Kide."

Posadil se naproti ní, tedy vysoukal se na lavici, krátké nožky mu nedosahovaly na koberec.

„Co tak naléhavého pro mě máte?"

„Především zuřím kvůli vašemu omezení dodávek velrybího oleje. Přitom jste zvýšili kvótu pro Transevropskou. Chěl jste udělat radost Yeuze? Nebo jste potřeboval zahladit vaši účast na tahanicích o ropná pole na bývalém Středním východě?"

Prezident Společnosti Mořského ledovce se jen pousmál.

„Ostatně to je teď vedlejší."

Přinesli grog. Nemohl dost dobře odmítnout nabízený nápoj, i když věděl, že větší dávka alkoholu mu způsobuje dýchací potíže.

„Kide, jde o Oligarchickou radu. Nebudu vás urážet vysvětlováním, co to je. Máte o ní jistě své informace, vaše tajné služby se nemálo snažily je získat. Normálně byste měl být jejím členem, ale v tomto bodě musím čelit zuřivé opozici."

„Už se nesešla celé roky," poznamenal.

„Byly války, události, které nepřály setkáním, ale teď nám hrozí vážné nebezpečí. Je načase, abyste si to uvědomil."

Mluvila o Lienu Ragovi, který dlouhé roky zkoumal minulost, získával informace o událostech jen málo známých široké veřejnosti.

„Jeho činnost nás dlouho znepokojovala, až našel tak záhadným způsobem smrt."

„Tak záhadné to zas nebylo," řekl stroze. „Vaši vrahouni Tarfysové, ta dynastie nájemných vrahů, sloužící od nepaměti Panamerické, ho zavraždili prostřednictvím Metařů Věčného života. Jenomže jeho mrtvola zmizela. Tahle nová záhada vás děsně trápí. Je to tak?"

„Máte dobré informace," zahuhlala do sklenice s voňavým nápojem.

„Je to má povinnost. A právě teď jste nechala zavraždit novináře Zeloye, který pozvedl štafetu Liena Raga. Byl to omyl. Následky mohou být pro vás osudné."

„Ale já za to nemůžu," pípla mezi dvěma doušky.

„Ale jděte! Začínal vám být nebezpečný."

„To nestojí za řeč. Měl byste domluvit Yeuze. Její zvědavost by jí mohla přijít draho - jednou."

„Dejte od ní ruce pryč!" zavrčel.

Dopila, položila sklenici na stolek a utřela si směšně maličká ústa do krajkového kapesníčku. Už si je nemalovala tak jako kdysi, připadalo jí, že ta rudá skvrna vypadá v jejím mohutném sádelnatém obličeji poněkud obscénně.

„Nechci jí vůbec ublížit, tak jsem to nemyslela, ale upozorněte ji stejně. Na některá tajemství by se mělo zapomenout. Ať se stará o ukojení svého chtíče, s muži či ženami, ale nemíchá se do těchhle záležitostí. Víte, že se znovu setkala s plukovníkem Sofi? Už je z něho generál, vy jste ho přece také znal, když byl váš kabaret Miki vězněn sibiřskými vojáky. Jsou spolu velice zadobře."

„To je vše, co jste mi chtěla říct?"

„Jen nebuďte netrpělivý. Kide. Ukradli jsme popel Liena Raga, byl ve skleněné nádobce... Yeuze ho dostala od Kurtse, tedy myslíme si, že to bylo od něho, i když ho nikdo ani nezahlédl... Ten popel jsme analyzovali a máme už první výsledky: zřejmě nepatřil Lienu Ragovi."

Kid nevzrušeně přikývl.

„Vás to nepřekvapuje?"

„Ani ne."

„Pokračujeme v analýzách. Samozřejmě to nepotvrzuje, že by byl ještě naživu. Mohli nechat jeho mrtvolu zmizet..."

„Ale proč, za jakým účelem?"

„Aby zabránili pitvě. V jeho genech bychom mohli najít vysvětlení, proč ta rodina Ragů nebo Ragusů byla naprogramovaná - podle slovníku vědců, nebo předurčená - podle slovníku mystiků, v nějaké minulé epoše tak, aby se to projevilo teprve v naší době. Tedy před těmi dvaceti lety. Jedině smrt ho mohla zastavit. Vrhal se jako divoký pes na

všechny strany. Rádi bychom věděli, jak se ten ‚spící gen1 mohl probudit. Kdo nebo co je jeho původcem. Lien Rag byl jako ti špioni, kteří celý život čekají v cizí zemi na pokyn, že mají vykonat nějaké poslání. Žijí, pracují, milují, všechno je normální, a pak náhle splní svůj úkol...“

Malými pronikavými očky pozorovala Kida, ale ten jen klidně čekal, co bude dál.

„Jste zvláštní chlapík,“ řekla uznale. „Už lépe chápu vaše úspěchy. Navenek se vás nic nedotkne, je to tak?“

„Jsem samouk.“

„Slyšel jste někdy mluvit o Jiné cestě'?“ zeptala se ho bez jakékoli souvislosti.

Konečně dal najevo překvapení.

„Několikrát, od Liena Raga. Měla to být nějaká kniha o Zrzavých, ne?“

„Ale ne,“ zasmála se, „to vůbec ne. Právě proto jsem se chtěla s vámi setkat a trochu vám tu záležitost objasnit. Pak taky líp pochopíte důvody vzniku Oligarchické rady a naléhavou nutnost se znovu rychle sejít. To, co vám teď prozradím, je tajemství, které vás bude stát život, pokud ho prozradíte. Chcete ho poznat i za tuto cenu?“

„Proč ne?“ odpověděl klidně.

28

Jelly ho podváděla, klamala ho se lstivostí přímo lidskou. Už tři dny v jednom kuse, bez chvíle přestávky, jen šel a šel. Byl úplně vyčerpaný, ale držel se, jen díky výjimečné síle nervového systému, který neutralizoval centrum únavy a zásoboval ho podněty vycházejícími z hlubin jeho těla. Vitaminy uložené do zásoby na jiných místech těla dokázal přesunout do nejvíc zasažených nervových center. Po stránce neuropsychické na tom byl ještě hůř, smrtelnou únavou byla už zasažena i jeho psychika.

Jelly ho klidně nechala, aby uvěřil, že je jen padesát kilometrů od lidského tábora, vybudovaného uvnitř její protoplazmy. A zatím to mohlo být třikrát či čtyřikrát víc. Jelly nejspíš odhalila jeho myšlenky a mistrovským způsobem do nich uložila tento fatální omyl.

Mohl jít velmi pomalu, ale musel jít. Spal v krátkých intervalech, kdy jeho duch zůstával v bdělém stavu. Jeden z hormonů mu umožňoval postupovat vpřed a přitom vnímat možné odchylky od normálního stavu. Jelly ho sice přelstila, ale Jdrien si stále udržoval vládu nad jejím neurovegetativním nervstvem, nedovolil jí, aby se nad ním uzavřela a pohltila ho.

V chůzi jedl i spal a pokoušel se prohlédnout skrz mlhu, kterou améba halila informace o parazitující lidské skupině. Nebyl si ani jist, že postupuje správným směrem.

Málem se dopustil osudného omylu, když po třicátém kilometru oslabil svou bdělost. Vždycky věřil, že dokáže zachytit lidské myšlenky, byť zmatené a neurčité, takové, jaké krouží kolem skupiny několika stovek lidí. S hrůzou si však uvědomil, že Jelly ho nesmírně šikovně navedla na vlastní hloubkovou paměť, která přesně zachytila a uchovala tyto zmatené ozvěny lidské mozkové činnosti. Živočich je uložil bez nějakého určitějšího záměru, možná jen z „duševní žravosti“, nebo proto, že mimoděk litoval své neschopnosti navázat s těmito tvory komunikaci. Možná také, že její nezatížený psychický systém pociťoval nějakou formu potěšení z uchovávání těchto informací, třeba bezvýznamných.

Jdrien začal mít podezření teprve při opakovaném návratu některých myšlenek, například jedna žena se v duchu stále modlila, protože už nedokázala vydržet pobyt v těle nestvůry.

Po padesáti kilometrech se musel znovu zorientovat a vzít v úvahu překážky, které mu Jelly nastražila. Nechtěl vše svádět na vrozenou potměšilost tohoto živočicha, musel však uznat, že dokáže být velmi lstivý.

Po celé hodiny střežila každičké Jdrienovo zaváhání, sebemenší nepozornost. Zřejmě si myslela, že se ho rychle zbaví. On však odolával, už tři dny a tři noci bez odpočinku, bez přestávky postupoval, pravda jen velmi pomalu, ale přece. Nenarazí-li v nejbližších hodinách na lidský tábor, bude s ním konec. S maximálním úsilím odsouval nutnou fázi odpočinku, teď už jí ale nemohl odkládat bez nebezpečí, že se náhle zhroutí. Věděl, že mu zbývají ještě tři, nanejvýš pět hodin.

29

Díky pochopení Luvie Nedové se Liensunovi podařilo objednat a nechat dovézt vagon plný plochých kamenů z hor. Tibeťané je používali při stavbě pecí uvnitř svých obydlí. Pec zabírala velkou část domu a v noci na ní celá rodina spala.

Mladík najal dva zedníky, kteří se práce ujali, a v prázdné části továrny na trávu, která byla už léta opuštěná, se pustili do stavby pece. Zůstaly tam aspoň žlábky na zavlažování, které bylo možné využít. Staré pumpy čerpaly ledovou vodu z potoka, která se ohřála v elektrickém ohřívači, dřív než začala proudit v žlábcích kolem rostlinných kultur.

První pec postavili ani ne za týden a Luvia jim dodala uhlí. Liensun dřel jako blázen, samozřejmě tajně. Bylo to však snadné, Helmatt byl stejně věčně zalezlý v laboratoři. Nukleární fyzik trávil čas kradením energie, především elektřiny, z jedné už beztak nedostačující centrály, kterou napájel své přístroje a „oškrabávat“ strupovité nebe, jak sám říkal. Naděje, že spatří aspoň mikronový paprsek slunce na okamžik kratší než zlomek vteřiny, byla však ryzen hypotetická.

Když chtěl Liensun spustit čerpadla a přivést do skleníku vodu, zjistil, že celé elektrické zařízení bylo vymontované. Musel se tedy poohlédnout po potřebném vybavení. Nakonec se mu to přece jen podařilo a čerpadlo spustil. Vlažná voda tekla v žlábcích a napájela speciální pěnovou umělou hmotu, do níž Liensun zasadil semínka krmné trávy. Při elektrickém ohřevu se spotřebovalo mnoho energie a Liensun marně přemýšlel, kde najít potrubí, které by odolalo vysoké teplotě, takže by je mohl napojit přímo do pece a ohřívat vodu tímto způsobem. V malé Společnosti však lidé

neměli ani ponětí o tom, co je litina, na její dovoz nebyly finance a navíc by se musela dovážet z velké dálky. Liensun tedy hledal jiný způsob. Někdo mu poradil, že Tibeťané používají na domácích ohništích vysoce odolnou keramiku, kterou vyrábějí místní řemeslníci ze speciálního druhu hlíny.

Našel toho nejznámějšího z řemeslníků, který trochu rozuměl univerzálnímu jazyku, a ukázal mu náčrty. Místo odpovědi otevřel řemeslník svou pec a Liensun si uvědomil, že není dostatečně hluboká, aby se v ní mohly vypalovat trubky delší než metr padesát.

V té době Helmatt zjistil, že mu někdo „krade“ elektrický proud a zuřivě vtrhl do obnoveného skleníku. Okamžitě vše pochopil. Povolal svou malou jednotku v zelených uniformách a poručil jim, aby všechno zničili. Vyrvali elektrickou instalaci v pokusném skleníku ve chvíli, kdy semínka už vzklíčila a dvaceticentimetrová tráva se měla docela k světu. Liensun protestoval, nadával rozzuřenému vědci a ten ho nechal znovu zavřít do cely. Zůstal tam tři dny, přemýšlel a osnoval plány. Potom se Luvii Nedové podařilo dostat ho ven.

„Vymyslel jsem hliněný ohřívač, soustavu trubek, kde se studená voda postupně ohřeje během velmi dlouhého okruhu. Na jeden čtvereční metr počítám s deseti metry trubek... Elektřinu budu potřebovat jen na provoz čerpadel, které přivádějí vodu z potoku pod ledovcem.

„Helmatt nedá ani kilowatt a vy byste se měl mít na pozoru. Připravíte ho tím totiž o ekonomické důvody, kvůli nimž žádá o jaderný reaktor a nutné vybavení k němu. Nikdy vám neodpustí, jestli se Rada údolí začne o vaši práci zajímat.“

„Je životně důležité nakrmit jaky dřív, než budou lidé nuceni prodávat je po tisících na maso. Říká se, že do stanice přijedou desítky cizích kupců a skoupí zvířata. Za pár měsíců tady už nebude co jíst.“

Liensunovi bylo celkem jedno, jestli tu zavládne hlad nebo ne. Potřeboval především zdůvodnit svou přítomnost a upozornit na sebe obyvatele. Jeho nadšení pro zdejší Společnost vzrůstalo a on myslel především na Obnovitele. S flotilou vzducholodí a šikovnými techniky z Bratrství by tu dokázali vybudovat prosperující Společnost, která by zanedlouho překročila hranice jednoho údolí. Během několika let by vytvořili, když ne zrovna království, tedy knížectví, které by se nemuselo nikoho bát.

Hrnčíř začal pracovat na modelu ohřívače a Liensun byl zaujat problémem vody. Napadlo ho, že by pokusný skleník mohl zásobovat samospádem z okolních horských svahů. Chystal se vyrobit zařízení na rozpouštění ledu při použití primitivní pece a teplovodního potrubí. Bude-li voda nahoře vařící, cestou do skleníku nemůže vystydnout natolik, aby zmrzla. Náklady nebudou velké.

Setkával se s chovateli jaků, kteří už v zoufalství přemýšleli o prodeji svých stád. V horních údolích se už o tom cizím mladíkovi začínalo mluvit. Říkali, že chce znovu zahájit výrobu trávy, a lidé byli ochotní mu naslouchat. Shromáždil chovatele z jedné malé sousední stanice a vyložil jim svůj plán. Slíbil, že jim opatří semena dalších krmiv, mluvil o řepě, o sóje, o rostlinách, které dávají velkou úrodu už během několika dní.

Ukázal jim plány a požádal je, aby se všichni hrnčíři pustili do práce, každý pak dodá svůj díl potrubí o širokém průměru. Zařízení na rozpouštění ledu umístí vysoko na horském svahu, kde už neroste lišejník, ale kde se ještě zachovalo lešení. Kameny na stavbu pece najdou přímo na místě a skupiny, které budou zásobovat kotle, se budou v práci střídat.

„Proč chodit tak daleko?“ řekl jeden starý muž. „Stačí, když vyvezete starou lokomotivu a ukotvíte ji na kolejích vedoucích do horního údolí. Bude to fungovat stejně.“

Liensun oněměl překvapením a nespokojeností se sebou samým. Vůbec ho to nenapadlo, nevzpomněl si na ty staré, vyřazené lokomotivy, které chátraly na parkovacích kolejích. Stačilo jen, aby kotle nebyly děravé, a ty mašiny budou dodávat tolik horké vody, kolik bude třeba. Mohl by jich dokonce pár dovézt do těsné blízkosti skleníku, některé by mohly vyrábět i elektřinu ve starých alternátorech.

„Dejte si pozor,“ opakovala mu Luvie. „Použijete-li uhlí určené k exportu, bude to považováno za krádež. Helmatt vydal dekret v tomto smyslu asi před rokem. Můžete použít jen uhelný prach.“

Liensun byl natolik zaneprázdněný, že jen zřídka myslel na svého druha Jugueze. Ten měl za úkol dostat se do China Vokzalu a odtud vysílat rádiové zprávy. Až se mu podaří spojit se s Ma Ker, bude muset najít nějaké odlehlé místo, kam pro něj přiletí vzducholoď. Liensun Helmatta upozornil, že celá akce může trvat i šest měsíců, a navíc může Ma Ker odmítnout zaplatit tak nehorázné výkupné.

„Získání reaktoru stálo lidské životy a vůbec spoustu námahy a úsilí. Obnovitelé se ho nevzdají jen proto, aby vykoupili jednoho svého člena.“

„Jestli jste opravdu její adoptivní syn, přistoupí na to. Ta žena je zatížená hromadou frustrací.“

A což teprve on, šíleny vědec? Liensun se ani neodvažoval pátrat v jeho myšlenkách ze strachu, že by ho pronásledovaly noční můry. To, co se hemžilo v nemocném fyzikově mozku, mu připomínalo panožky améby Jelly.

Začali instalovat síť trubek směrem k vysokohorské železnici, kam už také dopravili starou dýchavičnou lokomotivu. Ohniště i kotel byly naštěstí v dobrém stavu. Stroj měl navíc i vybavení na drcení ledu, kterým byl zásobován zvláštní kotel. Stačil na to jeden člověk. Ten nabíral lopatou kusy ledu a ledová voda se ohřívala ve zvláštním kotli a neochlazovala už ohřátou horkou vodu.

Hrnčíři z okolí pracovali zadarmo, byli si vědomi, že budou-li chovatelé nuceni prodat stáda, stejně pro ně pak nebude práce. Liensun prostudoval i možnosti finančních podílů pro obnovení výroby v továrně, ale Luvia byla přesvědčená, že Helmatt nikdy nedovolí, aby akcie získali ti, díky jejichž úsilí byla vlastně výroba obnovena.

„Je u moci zcela legálně a v souladu se zákony KDNYST má rozhodovací pravomoci. Jediným platným systémem akcií jsou akcie Společnosti. Ty ostatní můžou být správní radou odmítnuty.“

„Je to diktátor,“ prohlásil Liensun.

Luvia Nedová si ho mlčky prohlížela a on správně vycítil, že u ní by při zkouškách upřímnosti neobstál. Prokoukla ho, domyslela si, že to všechno dělá hlavně proto, aby si získal popularitu a podporu proti Helmattovi. Ale ať byly jeho

úmysly jakékoliv, pomáhal obyvatelům této Společnosti přežít, a proto byla ochotná ho podporovat.

Trubky z kameniny přicházely ze všech koutů a jednoho dne si je přišel Helmatt prohlédnout.

„Zajímavé, „ prohlásil a prohlížel si rouru o průměru čtyřicet centimetrů. „Hodilo by se to pro systém ochlazování reaktoru. Na to jsem nepomyslel a vyhodil jsem fůru peněz za plastové a ocelové potrubí.“

„Můžeme založit malou továrnu a shromáždit v ní řemeslníky,“ řekl opatrně Liensun. „Třeba až budeme chtít obnovit výrobu trávy.“

Fyzik mu neodpověděl a vrátil se v rozvrzané drezíně do laboratoře. Stále pokračoval v „oškrabování“ stejného kusu oblohy, vždy v přesně určenou hodinu.

„Myslím, že kdybyste se tady neobjevil, Tibeťané by se už vzbouřili,“ prohlásila jednoho dne Luvia. „Vyčerpali už všechny své přírodní zdroje a bez pomoci Společnosti se neobejdou.“

Kameninové potrubí se táhlo podél bývalého lešení na sběr lišejníku. Liensun často přemýšlel o tom, že takový samospád by mohl snadno poháněť turbínu a vyrábět elektrický proud. Jenomže kde vzít turbínu, tu by vyrobit nedokázal. Kdyby měl k dispozici vzducholodě, mohl by je vyslat někam na lup.

Přes všechnu improvizaci však tráva přece jen rostla. Lisovali ji do briket a nabízeli všem chovatelům, kteří se podíleli na oživení výroby. Zatím jí ještě nebylo dost pro všechna stáda, ale lisované kostky trávy byly tím nejlepším příslibem do budoucnosti. I v těch nejzapadlejších koutech se už o nich mluvilo a Liensunovo jméno šlo z úst do úst. Co víc si mohl přát!

Pokoušel se ještě předělat další starou lokomotivu na elektrárnu. Vymontoval alternátor a chybějící a porouchané součástky hledal ve starém šrotu. Dozvěděl se, že asi patnáct let před krátkodobou oblevou skoupili místní akcionáři vyřazený železniční materiál a prodával ho na součástky. Později během krátkodobého návratu Tepla byla Společnost zruinována, lidé žijící ve vysokohorských údolích pohřbeni pod lavinami a obyvatelé úzkých horských soutěsek se utopili, když řeky náhle rozmrzly a vystoupily z břehů. Staré stroje tu však zbyly a Liensun doufal, že se mu podaří najít aspoň jeden rotor v dobrém stavu.

Zatím upravená stará lokomotiva uspokojivě ohřívala vodu a skleníková tráva utěšeně rostla.

Jednou večer za ním do polorozpadlého vagonu hned u skleníku, kde bydlel, přišla Luvia.

„Dávejte si pozor, Helmatt proti vám něco chystá. V poslední době vůbec nevychází se syndikátem chovatelů dobytka a domnívá se, že to je vaše vina.“

30

V poslední době hlídkovala jedna ze vzducholodí šest tisíc metrů nad novou základnou a chytala všechny rádiové zprávy přicházející od jihozápadu. V případě, že by se ozval sám Juguez, chtěla být Ma Ker okamžitě informována.

Pracovala dlouho do noci v nově instalované kanceláři na základně Bratrství II. V noci se často vydávala na obhlídku ohrožené hranice tábora, doprovázena sluneční gardou. Musela přetrpět sto padesát kilometrů na korbě nepohodlného vozu poháněného dieselovým motorem, ale nestěžovala si. Její návštěva vždy povzbudila noční hlídky na osamocených výspách, bezprostředně ohrožených zrůdnou amébou.

Ma Ker tu říkali něžně Mamy. Prověřovala měřicí přístroje, které zaznamenávaly každičký centimetr odchylky rosolovitých stěn. Jelly byla stále otupělá, jako by se uložila k zimnímu spánku. Někteří tvrdili, že jen přemýšlí, jak by se co nejšikovněji zbavila těch cizinců, parazitujících v jejím těle.

Postupně se však obyvatelům vracela důvěra, lékaři hlásili stále méně neuróz a psychózy už ustoupily úplně. Prvním důkazem o návratu života do normálu byly děti. Hrály si, chodily do školy a bez zájmu sledovaly časté instrukce a upozornění, jak se chránit před známými či hypotetickými reakcemi nestvůrné améby.

Ma Ker si několikrát pustila záznam vysílání z China Vokzalu a velmi jasně slyšela třikrát opakovat jméno Juguez. Od té doby už je nezaslechla, ale všichni doufali, že příště bude mít velitel větší štěstí. Musí najít silnější vysílač. Jak to, že byl sám? Kde jsou ostatní, především Liensun? Raději na to nemyslela.

Kolem třetí hodiny ráno nastoupila do vozu na kolech a navštívila několik osamocených hlídek. Vypila s mladými dobrovolníky čaj a snědla pár vitaminových sušenek. Při osídlování základny byli k slunečním gardám povoláni záložníci, aby je vystřídali, a každou čtvrtou noc měli hlídku.

Velitel nejzazšího postu na špici vepsaného čtyřúhelníku základny přišel oznámit, že on sám i jeho muži pociťují zvláštní nevolnost.

„Připadá nám, jako by něco nahlodávalo naši mysl. Ano, to je ten správný výraz. Můžete se zeptat ostatních, řeknou vám totéž... Pociťujeme takovou zvláštní tíhu... Znáte to, jako když vás někdo upřeně pozoruje. Cítíte to a otočíte se... Ale ať se otáčíme, jak chceme, nevidíme nic.“

„Odkud by to mělo přicházet?“

Důstojník natáhl tím směrem ruku.

„Od jihu?“

Prozkoumala ciferníky, citlivé ukazatele na záznamníku, sondy ponořené do protoplazmy, které při sebemenším výkyvu nervové aktivity či změně teploty vyhlašují poplach.

„Všechno vypadá normální, odpovídá to stavu pasivity, který trvá už několik týdnů.“

„Necítíme se dobře.“

„Jak dlouho?“

„Už kolega, kterého jsem střídal, si stěžoval, cítil se nervově unavený a jeho muži také. Řekl jsem si, že po čtyřiadvaceti hodinách hlídky to je docela normální.“

„Mám pocit, že mi někdo pumpuje mozek,“ řekl jeden z mladých dobrovolníků. „V některých okamžicích mi připadá,

jako by mi někdo ukradl všechny myšlenky a já jsem stejně prázdný jako právě vypitá láhev.“

„Zůstaňte v neustálém spojení s dispečinkem,“ řekla jim Ma Ker. „Nerozumím tomu, zatím nevím, co to znamená.“

Směrem na jih se rosolovitá hmota Jelly rozkládala ještě na dobrých dvou stech kilometrech, i když na této straně nespočívala největší část jejího obrovského těla. Alespoň ne ta část, která obsahovala její nejkomplexnější a nejméně známý nervový systém. Na periferii žila Jelly především svými instinkty nenasytného lovce.

Ma Ker se vrátila do kanceláře a snažila se zahloubat do plánů nových obydlí, ale měla příliš mnoho jiných starostí a nedokázala se náležitě soustředit na práci. Myslela především na Liensuna. Navzdory vší logice věřila, že je naživu, nedokázala si připustit možnost, že by zemřel. Když ho přijala za svého, bude to už jedenáct let, zamilovala si ho jako vlastní dítě. Projevily se u něho nevšední vlohy, telepatie, živá a pronikavá inteligence, někdy poněkud vypočítavá, nutno dodat. I proto ho velmi brzy předurčila k velkým věcem. V hloubi duše byla přesvědčená, že bude hlavním strůjcem návratu Slunce v příštích letech, že jeho jméno bude vzýváno jako jméno dobrodince lidstva a možná i boha. A bohové nemohou zemřít.

Také nevolnost, kterou pociťovali muži na nejvzdálenější hlídce, byla velmi znepokojivá, ale zatím se nedala nijak vysvětlit.

Velmi brzy ráno, dlouho před rozedněním, oznámila vzducholoď Slunce naděje, že právě zachytila sotva slyšitelné vysílání - opět z China Vokzalu. Zachytili ho na záznam a navzdory šumům a rušení se technici pokusí zlepšit kvalitu zvuku.

„Napojte mě na váš přijímač,“ poručila stará dáma.

V sluchátkách však slyšela jen hroznou kakofonii zvuků, z nichž nedokázala identifikovat jediné slovo. Raději tedy počkala, až specialisté skončí svou mravenčí práci.

Teprve během dopoledne bylo jasnější, oč jde. Technici jí vysvětlili, že jde o zprávu, kterou třikrát za sebou přečetla rozhlasová hlasatelka.

„Zpráva je podepsaná Juguezem. Říká v ní, že zaplatil mnoho peněz, aby byl ten text vysílán každé čtyři hodiny třikrát za sebou, a to v průběhu dvou dní. Říká, že jeho loď je ztracená se vším všudy, posádka je nezvěstná a jedině váš adoptivní syn Liensun a on se z toho dostali.“

Ma Ker radostně vyskočila, ale okamžitě si připomněla, že musí oznámit zprávu o ztrátě ostatních členů posádky příslušným rodinám. Je jich dvacet a všechny čekají stejně zoufale jako ona už celé měsíce.

„Říkají ještě, že Liensun je zajatcem malé Společnosti v Tibey... Nevím, jestli něco takového existuje...“

„To bude nejspíš Tibet,“ řekla Ma Ker, „v Himálaji. Pokračujte, prosím.“

„Juguez nemůže nic vysvětlovat po rádiu a v příští zprávě vám určí místo schůzky.“

„To je všechno?“

„Ano, mám to ještě ověřit?“

„Není třeba.“

Schůzku? Jakou schůzku? Rádio, nebo spíš přesně určený bod, kam ho půjde vyzvednout vzducholoď? To neupřesnil.

Přistoupila k velké mapě obou polokoulí a snadno našla China Vokzal. Skoro deset tisíc kilometrů na jihozápad odtud. V oblasti Tibetu existovala spousta malých Společností, z nichž některé byly součástí Australasie, jiné pod vlivem Sibiřské. Ve skutečnosti však většina unikala jakémukoliv dohledu a žily si úplně podle svého. Kdo by je taky přijel kontrolovat do těch vysokánských hor, kam se člověk mohl dostat jen po vedlejších, pomalých a ne vždy sjízdných tratích?

Kladla si otázku, jak to velitel Juguez udělá, aby se přiblížil k Bratrství. Na jihu stále existovala Síť zmizelých, ale přístup k ní vedl jen přes Společnosti s velice špatnou pověstí. Navíc by musel draze zaplatit vstupní a výstupní víza, taky místenky ve vlacích byly nekřesťansky drahé. Má vůbec Juguez s sebou dost peněz?

Volali ji z dispečink, že hlídka na nejzazší baště na periferii žádá, aby byla vystřídána. Důstojník uváděl, že ti muži trpí silnými bolestmi hlavy a halucinacemi. Všichni včetně jeho jsou přesvědčeni, že vidí muže oděného do kožešin, jak si proráží cestu skrz rosolovitou hmotu Jelly.

„To bude exteriorizace podvědomé touhy,“ prohlásila Ma Ker. „Všichni sníme o tom, že přejdeme skrz Jelly a nic se nám nestane. Ať je vystřídají.“

31

Smrt novináře Zeloye ještě stále vyvolávala nejrůznější reakce a Yeuze si byla jistá, že ti, kdo ten atentát zosnovali, rozhodně neočekávali takové vzbouření, tolik protestů a nesouhlasu. Většina novinářů z Grand Star Station a především zahraniční dopisovatelé se rozhodli, že vytvoří Skupinu pro vyšetřování okolností atentátu. Floa Sadonová byla dokonce donucena slíbit, že mohou podrobit zkoumání postup vrchního výhybkáře Vicry.

Nazítří ráno u snídaně se jí Ligath zeptala:

„Mluvila jsi se Serninem a oznámilas mu mé rozhodnutí?“

„Ještě ne.“

„Mohlas mu zatelefonovat.“

„Chtěla jsem ti ještě poskytnout čas, abys mohla eventuálně své rozhodnutí změnit. Nebudu ti vyčítat jestli to vzdáš.“

„Už mám plné zuby trestaneckých vlaků, ilegality i Obnovitelů, kteří si nedokázali vymyslet nic lepšího než diktaturu, aby dosáhli svého ideálu. Když vidím, jaké různé cesty a prostředky vlády volí Ma Ker, říkám si někdy, zda ještě vůbec myslí na Slunce. Jsou totiž jen dvě možnosti: buď zvolíme náhlý a násilný postup i s katastrofálními

následky jako před patnácti lety, podle nynějšího kalendáře to muselo být v roce 2346, nebo necháme jednat samu přírodu a trošku jí pomůžeme, ale jen velmi opatrně. Jinak zahubíme polovinu lidstva a z toho se už svět sotva vzpamatuje."

Yeuze přinesli telegram z GSS. Novináři v něm žádali, aby vrchní výhybkář Vicra byl okamžitě odvolán z vyšetřování Zeloyovy smrti.

„Že by byl do té vraždy zapletený cech Výhybkářů?" divila se Ligath.

„Někdy si říkám, jestli Výhybkáři tajně neřídí veškerý chod našeho světa. Jsou v každé, i té nejmenší Společnosti, podléhají jakémusi morálnímu kódu, deontologickému, jak říkají, jehož větší část zůstává smrtelníkům utajená."

„Jsou asi víc než jen profesionálové železniční společnosti, že by byli zároveň i hlídači jejího pokračování?"

„Hlídači jistého druhu tmářství," přidala se Yeuze, „a to není slovní hříčka."

„A jak s tím vším souvisí lady Diana?"

„Zeloy šel na nervy tak trochu všem tím, jak se snažil rekonstruovat život Liena Raga. Jeho nepřátelé se počítali na desítky... To téma je tabu... Ale ta vražda bude možná k něčemu dobrá. Jestli budou opravdu všichni novináři, kteří se k tomu zavázali, pátrat po příčinách Zeloyovy smrti, dočkáme se nejspíš velmi překvapujících odhalení, možná i vyřizování účtů mezi komplici celé té aféry."

Ligath naléhala, aby se Yeuze co nejrychleji spojila se Serninem a oznámila mu, že se Ligath rozhodla, že bude pracovat v jaderné oblasti.

„Už se nemůžu dočkat, až se pustím do konkrétního výzkumu. Ať už to bylo v trestaneckém vlaku nebo v Bratrství I, vždycky jsem pracovala s abstraktními údaji. Ráda pojedu na jih, do těch rybích sádek bývalého Kaspického moře. Říkalas, že jaderný reaktor vyrábí teplo? To by bylo skvělé. Potřebuju klid, odpočinek, na všechno zapomenout. V hloubi duše jsem možná přijala tu misi v KTK Vokzalu jen proto, aby mě chytili a abych se vymanila z vlivu Obnovitelů a zbavila se jejich fanatismu."

Yeuze pak zavolala Serninovi a požádala ho o schůzku.

„Týká se to Zeloye, toho novináře?"

„Kromě jiného," řekla opatrně.

„Mohla byste se stavit hned po obědě? Mám ještě nějaké jednání týkající se Moratorní úmluvy a potom už odjíždím do GSS. Bohužel má dovolená končí, musím se vrátit ke svým povinnostem. Moji nadřízení však celé vyšetřování sledují velmi pozorně."

Během svého pobytu v Moskva Vokzalu obýval Sernin čtvrtinu luxusního vagonu v rezidenční čtvrti, směrem na západ od výstavného centra. Žil tam s manželkou a dvěma dětmi, ty ho ale do Transevropské nedoprovázely.

„Máme dobré důvody si myslet, že právě lady Diana si objednala ten atentát na Zeloye," oznámil Yeuze, hned jak přišla.

„Ale jak to můžete vědět?"

„Na to vám nemůžu odpovědět, ale je to téměř jisté a všechno nakonec vyjde najevo, jestli ovšem Floa Sadonová nezamete stopy. Vrahové si opravdu mysleli, že jim nic nehrozí, a domnívali se, že Zeloy je nějaká bezvýznamná osoba. Když zjistili, jaké následky měl jejich čin a jakou má odezvu, lekli se a dopustili se chyb. Například ten řidič..."

„Ale jaký řidič? To bylo přece pronajaté vozidlo."

„Na první pohled ano... Ale Zeloy se na pozvání vrchního výhybkáře Vicry dostavil pěšky, a když vyšel ven, čekala na něho drezína i s řidičem. Kdo ji zavolá?? Kdo řekl Zeloyovi, že na nástupišti čeká drezína, která ho má někam dovézt. Kam, to se zatím neví."

Sernin si byl jist tím, co říká a Yeuze to vrtalo hlavou.

„Uvidíte, že celá ta záležitost bude mít rychlý spád. Udělali chybu, velkou chybu, a bylo by načase začít trochu hlídat některé profesní organizace."

„Výhybkáře?"

„V naší Společnosti si je držíme od těla. Uznáváme jejich vysokou profesionalitu, velkou odpovědnost a občas choulostivé okolnosti jejich poslání, nicméně se nám nelíbí, že školení studentů probíhá pouze v jejich středu, že jsou doplňováni jen kooptací nebo podle rodové příslušnosti. Chápeme, že nelze přijmout kohokoliv, víme že k železničním nehodám dochází jen zřídka a jen výjimečně z důvodu chybného přehození výhybky. Mají znalosti v oboru počítačové techniky a elektroniky, jaké nikdo jiný nemá. Nepříjemné ovšem je, že je příliš zneužívají a že svou činnost považují bezmála za božské poslání. Chtěli by ostatním vnutit svou morálku, politiku i víru. To oni nastolili řád Dohod New York Station a tím pádem vytvořili KDNYST."

Zhluboka si vzdychl:

„Povídá se, že pod mořským ledovcem dosud žijí příšery s mnoha chapadly, kterým se říkalo chobotnice. Viděla jste je na knižních ilustracích nebo ve starém filmu? Výhybkáři se podobají takové obrovské chobotnici, která škrtí náš ubohý svět, zachvácený ledovou pohromou."

Serninova manželka přinesla čaj. Štíhlá, vysoká brunetka se šikmýma očima. Měla asijské předky a její diskrétnost byla pověstná. Hedvábné šaty těsně obepínaly její útlé tělo, a když odcházela, Yeuze nemohla odtrhnout oči od toho nádherného pozadí, chvějícího se pod vzácnou tkaninou.

„Zeloy se neměl do toho dobrodružství pouštět," zabručel Sernin, když nalil oběma čaj a nabídl Yeuze koblihu plněnou neznámou sladkou náplní.

„Život Liena Raga byl příliš mnohoznačný, příliš neobvyklý a zcela vybočující z běžných norem; pokusit se o jeho rekonstrukci znamená nutně vzít na sebe riziko a znelíbit se mocným... A Výhybkáři patří k těm mocným tohoto světa. Vždycky citujeme jen velké Společnosti, těch pět nejvýznamnějších a někdy Australasijskou, ale zapomínáme přitom na další, šestou, která pokrývá celý svět. Víte, že jsme založili vlastní školy a budeme v nich vzdělávat naše vlastní

Výhybkáře, abychom unikli téhle vlezlé kosmopolitní kastě?“

„Mluvil jste o Lienu Ragovi. Naznačil jste, že o něm víte mnohem víc než ostatní smrtelníci, snad i mnohem víc než já sama, i když jsem ho intimně znala po celá dlouhá léta. Nebo se mýlím, cestující Sernine?“

Pobaveně se usmál.

„Nepokoušejte se ze mě vymámit další informace, dokud je výsledek obchodu, který jsme spolu uzavřeli, v nedohlednu, ano?“

Teď se zase usmála Yeuze a opatrně položila poloprázdný šálek na krásný starý lakovaný podnos.

„Co vy o tom víte?“

Na Serninově tváři se svraštěným obočím se objevil výraz vychytralého starého Mongola.

„Nesnažte se vodit mě za nos, cestující Yeuzo. Rád bych si uchoval veškerou úctu, kterou k vám chovám.“

„Ale no tak, milý Sernine, myslím, že nebudete mít žádný důvod mi svou úctu upírat. Ligath souhlasí a bude pracovat ve svém oboru, jakmile to bude možné.“

32

Přestože si Ma Ker od toho mnoho neslibovala, šla navštívit těch pět mužů z hlídky. Právě je vystřídali a poslali na ošetřovnu. „Museli jsme jim píchnout uklidňující injekce,“ vysvětlil jí službu konající lékař, „protože neustále tvrdili, že nějaký muž v kožešinách se zrzavými vlasy až na ramena jde skrz rosolovité tělo Jelly.“

„To je kolektivní halucinace, anebo ten živočich vylučuje neviditelnou hmotu či vysílá vlnění, které u lidských jedinců způsobuje snění v bdělém stavu. Ale proč právě obraz toho vlasatce oděného do kožešin? To je opravdu záhada.“

„Možná že je Jelly chtěla uklidnit, přilákat je, přimět je uvěřit, že můžou jejím tělem snadno projít?“

Pět mužů klidně spalo a Ma Ker se zamyšleně vrátila do kanceláře. Individuální halucinace a podobné případy, to už tady bylo mnohokrát, i když v poslední době k nim docházelo stále méně. V žádném případě se však ještě nevyskytl případ kolektivní halucinace s tak přesným popisem vyvolané představy.

V průběhu dne zachytili stejnou Juguezovu zprávu, tentokrát už byla lépe slyšet. Ma Ker si ji mohla poslechnout v přímém vysílání. Oznamovala zároveň místo příští schůzky.

„Mohli bychom pro něho doletět, kdybychom si byli jistí, že někde cestou načerpáme palivo. Netrvalo by to ani týden.“

Později uslyšeli Jugueze osobně. Po třech větách však prohlásil: ‚A teď vysílám kódovanou zprávu.“ Byla to série čísel, vyslovoval je pomalu a zřetelně, a specialisté je urychleně identifikovali jako operační kód komanda na palubě vzducholodí.

Zatímco ho překládali do srozumitelné řeči, začala být Ma Ker netrpělivá. Juguez zatím nepodal žádnou zprávu o Liensunovi. Jen oznámil, že je zajatcem v maličké tibetské Společnosti. Ale proč?

Dešifrovaný text přinesl konečně přesnější informace. Liensun bude vyměněn jen za velmi vysoké výkupné. Udával několik možných míst schůzky v průběhu jednoho měsíce, ta poslední by měla být v Union Station ve Společnosti jménem Železniční družstvo středovýchodu. To místo odpovídalo bývalému Žlutému moři mezi Koreou a Čínou.

„Mořský ledovec, to místo je příhodné, můžeme ho vytáhnout nahoru.“

„Jenže tam bude až za měsíc,“ poznamenal někdo.

„Nemůžeme si dovolit letět víc na západ, je to riskantní. Na západě jsou tisíce malých Společností, které jsou stále v pohybu.“

„Zavolá dnes v noci a uvede vlnovou délku, na které mu můžeme poslat odpověď, kódovanou samozřejmě.“

„Zeptejte se ho, jak můžeme osvobodit Liensuna, potřebujeme ho tady.“

Juguez se znovu ozval a uvedl slíbenou vlnovou délku. Vysvětlil, že ho zaměstnalo Železniční družstvo středovýchodu a že za měsíc bude čekat na uvedeném místě: 124. stupeň východní délky a 38. stupeň severní šířky. Ještě ten bod upřesní v rádiovém vysílání, jak jen to bude možné.

„Co odpověděl o Liensunovi?“

„Že jeho věznitelé požadují výkupné a bude lepší ho zaplatit, protože tu Společnost řídí muž, který Ma Ker už dlouho nenávidí, nějaký Helmatt.“

Ma Ker ztuhla úžasem.

„Řekl skutečně Helmatt?“

Podali jí překlad kódované zprávy a pak i nerozluštěný text. Nebylo pochyb, to jméno znělo opravdu Helmatt.

„Ovšemže mě nenávidí,“ zašeptala, zapomínajíc, že není sama. „Odmítli jsme ho následovat při jeho pokusech, které ohrožovaly život celé planety... Tehdy jsme se rozdělili a já jsem si myslela... Nevěřila jsem, že to někdo z nich přežije... Dobré nebe, tak Helmatt... Jediný člověk, do jehož rukou se opravdu neměl dostat... Helmatt, majitel Společnosti ztracené někde v Tibetu, nesvržitelný a nenapadnutelný díky těm velehorám.“

„Odneslo je to deset tisíc kilometrů daleko,“ upozornil velitel Xerw. „Kdo by si pomyslel, že jsme měli hledat tak daleko?“

Avšak Ma Ker ho nevnímala. Její myšlenky se soustředily na jedinou věc. Helmatt, fanatik postrádající jakékoliv ohledy a skrupule, nejtvrdší z nich všech. Snil jen o Slunci ne kvůli tomu dobrodiní, které se rozlije po celé Zemi, ale protože ho uctíval jako zlatý idol.

„Jaké výkupné může žádat?“ zeptal se někdo Ma Ker.

Byla vyděšená a raději ani neodpověděla.

33

Když se Yeuze vrátila od Sernina, Ligath už balila kufry. Všechno její nové oblečení byly především dárky od Yeuze.

„Tak, a je to," řekla Yeuze. „Určitě tě tam pošlou, budeš se starat o reaktor v Kaspickém moři. Doufám, že mi občas pošleš drobet kaviáru."

„Sernin souhlasil?"

„Je velmi spokojený."

„Získala jsi nějaké přesnější informace?"

„Je to úplně šílené, nemůžu tomu ani uvěřit. Zakázal mi dělat si poznámky, musela jsem přísahat, že nemám u sebe žádný nahrávací přístroj. Stručně řečeno, Lien Rag prý žije, ale nic není jisté... Metaři Věčného života nepřestali na tohle téma lhát, proč by měli zrovna teď mluvit pravdu?"

„Ty nechceš, aby to byla lež... Oči ti planou a září štěstím."

Yeuze potřásla hlavou.

„Nevím... Pirát Kurts, víš, ten, říkala jsem ti o něm... Byl spolčený s Metaři Věčného života... Už hodně dlouho... Vyjednával s nimi o některých lidských životech... Byl to hrozný frajer, ale co se týká Liena Raga, byl úplně jiný, byl to jeho přítel, to vím jistě. Ale podle Sernina plnil Kurts už dvacet let speciální poslání týkající se Liena Raga. Měl za úkol držet nad ním ochrannou ruku. Snad to byla jen shoda náhod, ale dvakrát ho Kurts vysekal z velmi nebezpečné situace... Jednou na severu Transevropské, když ho ohrožovali rybáři kvůli Jdrienovi, víš, to je ten malý míšenec... Podruhé, když ho zajali v blízkosti farmy Ragusů, po návštěvě Propasti vlkodlaků."

„A potřetí tam na jihu u Metařů? Ale proč se za celých těch jedenáct let neukázal, nedal o sobě ani náznakem vědět? Proč vás všechny, kteří jste ho milovali, nechal, abyste oplakávat jeho smrt, a teď se zas máte trápit v pochybnostech? Protože ty budeš znovu pochybovat, je to tak?"

„Kurts a Lien Rag prý odjeli společně... Prý našli Jinou cestu... Vím, že to vypadá šíleně, ale zdá se, že smyslem všeho je Jiná cesta... Lien Rag věřil, že to je vědecká kniha o původu Zrzavých, ve skutečnosti ale jde o něco úplně jiného... A Kurts přijel pro Liena Raga tam k Metařům, aby ho vzal s sebou na tu tajemnou cestu, která dnes trvá už jedenáct let."

Ligath se musela držet, aby se nerozesmála. Yeuze chápala její reakci. Nukleární fyzička byla příliš materialisticky zaměřená, než aby dokázala přijmout tak mystické vysvětlení.

„To ti řekl Sernin?"

„Ano, a myslel to vážně, jestli chceš něco vědět."

„A on sám tomu věří?"

„Vypadá tak."

„Já... To je neuvěřitelné. Tenhle svět je tak nevlídný, tak drsný, že cítíme potřebu vymýšlet si Jiné cesty, vytvářet mýt... Rytíř Kurts přijel pro rytíře Liena Raga a oba se vydali hledat co? Že by ztracený Graal?"

Yeuze se na Ligath překvapeně podívala.

„Co tím chceš říct?"

„To je jedna stará legenda, o Kulatém stolu... Vlastně si ani nic nevymýšlíme, jen si věci přizpůsobujeme... A co ten popel z umy?"

„Co s ním?"

„Lady Diana zjistí, že není Lienův, a začne něco tušit. To je všechno, co ti velvyslanec Sernin řekl?"

Ligath jí už začínala jít na nervy, i když se jen snažila ukázat jí realitu v plném světle. Když jí Sernin to všechno svěřoval, mluvil tichým exaltovaných hlasem jako nějaký mystik z dávných dob.

„Tak zbývá jen čekat?"

„Zeloy možná některé věci pochopil, a proto ho zavraždili... Možná bychom se tam měli vrátit, tam do té Propasti, kde zmizeli oba členové rodiny Ragů."

„Že by to byl začátek Jiné cesty?" zeptala se ironicky Ligath.

„Sernin si to nemyslí. Propast vlkodlaků by měla některým lidem pomoci získat povšechnou znalost našeho osudu, minulosti, přítomnosti i budoucnosti."

„Něco jako iniciace, jako pasováni na rytíře ve středověku?"

„Lien Rag odtamtud přinesl překvapující svědectví, malý kousek keramiky, nesmírně odolný... Schopný snášet teploty, které jsou na naší planetě neznámé... A myslel si, ostatně Zeloyova nehoda by to potvrzovala, že v Propasti je zdroj radioaktivity... Možná ještě aktivní motor vesmírného korábu."

Ligath náhle změnila výraz.

„Konečně něco rozumného... Sama jsem získala důkazy, že lidé kdysi opouštěli tuto Zemi a létali do vesmíru objevovat planety, nové hvězdy... Ta Jiná cesta je možná obyčejná vesmírná loď, která někde čeká jako nová Noemova archa."

Usmívala se, ale Yeuze pochopila, že se podařilo ji přesvědčit.

34

Nejvzdálenější hlídka Bratrství II, tak nazývali tento izotermický stan, postavený sto metrů od rosolovitých útesů těla améby, na jeho jižní straně, dvanáct kilometrů vzdušnou čarou od středu základny. Ti, kdo byli ochotni strávit tam čtyřiadvacet hodin, dostávali zvláštní prémii.

Filks, nejvyšší šarže malé skupinky, kterému z legrace říkali seržant, vešel do stanu, aby zkontroloval spotřebu

paliva v olejových kamínkách. Tady bylo přece jen příjemněji. Přístroje potřebovaly aspoň trochu tepla, deset stupňů, aby nedocházelo k odchylkám ve správnosti údajů. Postupně všechno zkontroloval, pohlédl na muže spící na polních lehátkách, sedl si a natáhl ruce ke kamnům. I přes nepropustnou kombinézu mu začínala být zima. Asi za půl hodiny se zvedl a přidal se ke dvěma mužům, kteří se zbraní v ruce neustále pozorovali pohyb průhledných útesů. Jeden třímal rozprašovač s jodovými deriváty a ten druhý byl připravený vypustit proti útočící Jelly oblaka nerostného oleje.

„Seržante," řekl jeden z nich, „už přichází."

„Kdo přichází?"

„Ten chlápek s dlouhýma vlasama a celej v kožešinách... Vy ho nevidíte, tamhle jde."

„Má pravdu, seržante... Chcete, posvítím vám na to? Teď už není daleko."

„Jasně, jde hodně pomalu, řek bych, že mele z posledního. Ještě před chvílí šel o trochu rychlejc, že jo, Kame?"

„Hergot, přestaňte ze mě dělat vola, jo, vy dva komedianti?! Jen se přiznejte, kterej blbec vám vykládal o halucinacích předešlý hlídky? Okamžitě to vyklopte, jinak vás to přijde draho, víme?... Zrovna takový srandisty potřebujem na rajónech!"

„Seržante, neměl byste se rozčilovat. My fakt nevěděli, že kámoši měli nějaký halucinace... My toho chlapíka pozorujem už hezkou chvíli... A báli jsme se vás zavolat, ale když už jste tady..."

„Kame, pošli tam ten šajn."

Proud světla se zachytil na rosolovitém útesu Jelly, ale žádné světlo se od ní neodrazilo, žádná záře, světlo jen proniklo dovnitř bez znatelného lomu paprsků.

„Vidíte ho, seržante?"

„Do prdele," neovládl se Filks. V mládí býval Neokatolíkem, a tak vyhrkl: „Vždyť je to Ježíš."

Zaváhal, jestli by neměl padnout na kolena, když smrtelně vyčerpaný Jdrien vyšel z protoplazmy améby Jelly.